

ZA ZDĚNÝ POKLAD

Povídky, úvahy a vyprávění

Ivo Tomášek

OBSAH

NA KONCI MOBILNÍHO SIGNÁLU.....:	3
VŠIMNÉ.....:	21
ANIŽ BŮH SPOJIL.....:	24
ZAŽDĚNÝ POKLAD.....:	33
PODIVNÝ VLAK.....:	40
SÍLA PODOBENSTVÍ.....:	52
PO KURZU ASERTIVITY.....:	67
DENÍK JOSEFA „X“.....:	75
HOPSÁCI.....:	91
ČIŇ ČERTU DOBŘE.....:	94
BLACK OUT.....:	102
A CO BUDE S DVOJČATY?.....:	109
MAYSKÝ KALENDÁŘ.....:	124
ZÁŽITKY PLNÉ CHMELU.....:	127

Titulní stránka: Autor originálu akademický malíř Josef VONDRÁČEK

NA KONCI MOBILNÍHO SIGNÁLU

Vlak, který se před chvílí vydal z přestupní stanice, pomalu ztrácí dech v prvních stoupáních pohraničního podhůří.

„Dobré odpoledne, jízdenky prosím!“

„Do Horní Vísky pane? Děkuji..., to víte, příroda krásná, ale spojení mizerné!“

V sousedním kupé na chvíli ztichl polohlasný hovor; sytý baryton průvodčího byl o to mohutnější:

„Podle jízdního řádu bychom tam měli být za 50 minut, ale při tý drážní konstelaci, ještě nějakých pár minut přibude – a jak je těch minut víc jak 10, tak na spoj už ten lhotskej autobus většinou nečeká!“ A šel dál, po své práci.

Za chvíli se do kupé přihnali dva mladíci od vedle; že prý se v sousedství záchodu nedá dýchat.

Jeden vypadal na studenta, druhý na umělce rebela, spíše ale na bezdomovce.

Během dalších dvou stanic zůstal cestující do Horní Vísky s oběma mladíky sám.

„Student“ po chvilce bezcílného pokukování po přírodě jen tak prohodil: „Doufám, že strejda nebude mít plno a že na nás zbyde nějaká pryčna.“

„Jasně vole,“ okamžitě reagoval „bezdomovec“ a pokračoval: „Teď není hlavní sezóna, tam by mohl přespat i tadyhle pán! Pokud ovšem jede do Horní Vísky a nemá tam už něco zajištěného...“

Náš cestující se lehce pousmál „To jste tedy uhodl!“

„Jako cíl vaší cesty?“ zeptal se stále jakoby s polovičním zájmem student „Oboje“ odpověděl muž.

„No, tak byste moh navštívit penzion mýho strejdy pane, ten vás ubytuje. Pán se s významným, tázavým pohledem podíval na rozšafného rebela, který pokračoval: „Co byste kde teďka vodpoledne hledal; tenhle strejdův penzion je hnedle na začátku vesnice, no vlastně eště kousek před ní. Menuje se to Návrší. No a taky to je místo s daleko nejlepším mobilním signálem ve okolí! No, von spíš ten signál dál už není...“

My s kámošem si musíme něco vyřídit v Březině, no a třeba se večír eště uvidíme...“

„To se má strejda co ohánět, když mu kšefty jdou jenom v zimě, to aby k tomu měl ještě něco...“ napůl pro sebe řekl pán.

„Jo, to máte pravdu, ale on má eště vlek, malý hospodářství, ted’ dal něco na jatka, myslím, že si žije docela dobře, nedávno pobral nákej balík...“

„Díky; vaši nabídku asi využiji,“ reagoval pán, ale jednoznačnost z těch slov nevyplývala.

V Březině skutečně mladíci vystoupili, vlak se rozjel a náš cestující osiřel. Mezi sedadlem a stěnou cosi čouhalo.

Heleme se, „průkaz na zvláštní jízdné“. Vojtěch Slezáček je ten študák ... To nic, když se máme večer setkat, vezmu mu ji do úschovy – a zastrčil ji kapsy batohu, hned vedle vody po holení.

Vlak přijel asi s 15 minutovým zpožděním do vesnické zastávky bez personálu, s oprýskaným názvem Horní Víška.

Muž vystoupil sám a hned se smířil s pochodovým cvičením na 9 km, jak hlásal ukazatel za zastávkou.

Ale asi po 5 minutách chůze u něho zastavil terénní automobil s lesáky.

„Tak kam pane pocestný? Pokud do Víšky, tak vás kousek svezeme, jestli chcete!?! Pak už vám zbejvají jen necelý tři kilometry!“

Vysadili ho na rozcestí, že ještě něco musí vyřídit na polesí.

Po pár krocích náš muž uviděl téměř na kraji lesa bedly. Z batohu vytáhl lněnou tašku, z kapsy nůž a za chvíli se taška plnila.

Cestou na chvíli upoutal jeho pozornost ležící ztrouchnivělý dub - „to teda byl kus, ale že ho nechali takhle shnít!?“

Jak tak chodil po lese, náhle se jako kulisa objevil čedičový lom, do něhož se opíraly paprsky zapadajícího slunce.

Tohle si nemohu nechat ujít; do lomu to bylo kousek, rychle vytáhl fotoaparát – takové to „dělo“ a udělal pár snímků.

Potom foťák zastrčil do batohu, lom obešel lesem a vylezl na vrchol stěny; rozhled byl bezvadný. Bližící se mraky dosud nezakryly slunce.

Trochu ho brněla záda, sedl si vedle borovice, obrostlé křovím. Horní Víška jako na dlani, ale musel by fotit proti slunci.

Á, tady je ten penzion – ale co to, kdo to vyskakuje z okna? Zaregistroval pak ještě jednu postavu, která zmizela za tou první v úvozu.

Pokud jím půjdou, nejspíš by se ti neznámí měli objevit někde vedle té osamělé borovice. Ještě více se skrčil za kamenem...

Dlouho nečekal – byli to ti společníci z vlaku.

Tohle nevypadá jako návrat z nějakého přátelského posezení pomyslí si.

Škoda, že jsem nechal foťák v pinglu; teď už se tady nemůžu příliš hýbat...
A něco nesli...že oni směřují sem? Tak opatrně chlapče...a zaujal polohu ležícího střelce.

Pro změnu teď čekal poměrně dlouho, než se vynořili na kraji lomu. Asi sledovali okolí z přírodního úkrytu.

Mraky zakryly slunce, prudce se zešeřilo.

Mladíci u cesty, vedoucí napříč lomem vyvalili kámen, vyhrabali pomocí klacků i holých rukou drť a do prohlubně strčili nějakou velikou, naditou igelitovou tašku a ještě něco...také v igelitu...

Navrch přinesli hrstě jehličí - a kámen vrátili do původní polohy.

„Hele, vomrkní to, jestli je čistej vzduch...“ pravil študák.

„Prdlajs, teď a tady? Raděj koukejme zmizet – sejdeme se U Kokrháče...“

A každý z nich se vydal jiným směrem.

Ne, ještě ne, říkal si pocestný – a intuice nelhala. Za chvíli se ten rebel vrátil, omrkl kámen a honem mizel v lese.

Až když byla skoro tma, na rozhraní mezi lomem a lesem, se náš nechtěný svědek spíše plížil, než lezl, až se nakonec ocitl před kamenem.

Odvalit ho, mu dalo docela zabrat. Rukávem si otřel pot z čela a pomalu rozhraboval jehličí...

Záhy se prohrabal k tašce a jak po ní přešel rukou, bylo mu jasné, že tam jsou peníze...nikoli nějaká tržba, ale pořádný balík.

Lehce oklepal tašku od všemožného nánosu a sáhl dovnitř. Nahmatal ještě přepáskované bankovky, i množství volně se povalující platidla.

Tak přece jen vloupačka! Ten druhý zabalený kus něčeho jen přešel rukou – soška, nebo těžítka...

Tak tohle ne, možná, že tím někoho majzli!?

Peníze, - nene, všechny, ne! Ty volné tu nechám, celé to vzít, je blbost, ty „opáskované“ stačí!

Vyjmul z batohu igelitku, naházel do ní peníze ...rychle, žádné prodlevy!

Nervy napnuté, ale podezřelé zvuky byly jen z jeho krajiny srdeční...

Větve šuměly ve stále více se zvedajícím větru.

Upravil podloží a chvíli zápasil s kamenem, než ho usadil na původní místo.

Dobrý a teď – zpátky do lesa, najít ten ztrouchnivělý strom!

Jo – a ta průkazka se taky hodí – tadyhle pěkně...

Orientační smysl mu dobře posloužil; i v náhlé tmě a stále větších větrných poryvech dokázal poměrně rychle nalézt ležící strom.

Za chvíli „po hmatu“, našel i vhodný vyhnílý otvor.

Houby nesl pořád, ani nevěděl proč, když tadyhle má skoro poklad! Ale když jsem je donesl až sem, pomyslí si... a vydal se k silnici do Vísky...

Už z dálky se mu zdál přílišný ruch v okolí penzionu, který tím víc dominoval vstupu do vesnice.

Teď vlastně o nic nejde. Přijel jsem přece fotit; a že mně něco spadlo do klína?

A i kdyby to z toho klína vypadlo, tak se nic... ale kdo by se hrabal ve ztrouchnivělém dubu?!

Když přišel tak na 200 metrů od penzionu, viděl, jak hlídka nasazuje psa na stopu – ale v tom začalo „lít jak z konve“.

To je bezva – rychle pod střechu!

Ale jeden policista, natahující před penzionem přetrženou igelitovou policejní pásku ho zastavil; že u penzionu ne, že musí támhle na zastávku autobusu.

Během chvilky za pocestným přišel pán v civilu, prokázal se, že je policajt a ptal se ho, co on tady, že pokud je místní, musel by jím být velmi krátce.

„Ne, ne - místní, to opravdu nejsem, pravil pocestný, měl jsem v úmyslu tady v tom penzionu přespat.“

„Vy máte rezervaci?“

„Ne, ale je mimo sezónu, tak snad...“

„To už teď nejde“ povzdechl si policajt a po chvíli váhání pravil: „Mrtvý vás těžko ubytuje pane, pane...“

Ale náš pán ho v poklidu nechal dojít až k oné známé větě „Mohl bych vidět vaše doklady?“

„Samozřejmě, pocestný klidně vytáhl peněženku - takže ing. Jiří Hlaváček, z Prahy? Hm, a co tu děláte?“

„Ále - barevný podzim, s tím spojená turistika, focení...ale pokud bude takhle lejt, tak...“

„Tak nafotíte to, co je pro tuto oblast zcela běžné...tady tomu regionu se říká nočník republiky, to jste nevěděl?“

„Ale věděl pane komisaři, jenže jsem věřil meteorologům.“

„Dnes nemůžete věřit nikomu, sdělil moudro komisař a dodal: Když půjdete touhle cestou asi 10 minut, narazíte na penzion Pod lesem – starej Votýpka vás ubytuje...že ho pozdravuje Preclík z kriminálky...ty houby – ukažte, no dobrý, tak ty vám udělá k večeri - jo a můžeme se u vás stavit...no řekněme...“

„Tady máte vizitku pane komisaři i s mým mobilem!“

„Děkuji pane inženýre, asi lepší, když se domluvíme jaksi aktuálně! Ale asi zavolám na pevnou, tam už se mobilní signál ztrácí...a dobrou noc!“

„I vám komisaři, hlavně úspěšnou!“

„To nevím, venkovní stopy jsou....abych byl slušný...no v tahu“

„No tak alespoň at' vám poslouží ty vnitřní!“

Komisařovo doporučení nelhalo. Pan Votýpka byl rodák z nedaleké Lhoty a tzv. „se vypracoval;“ všechny úspory + hypotéku vložil na vybudování slušného hotelu s bazénem, hřištěm, vedle budovy lyžařského vleku atd..

Ale byl to především příjemný pán, který ve svém hotelu měl ubytované dva páry; jeden manželský a jeden nemanželský.

Houbová smaženice kromě žen, které ji nejedly, chutnala všem.

Druhý den ještě poprchávalo a tak kriminalistova návštěva inžovi neudělala čaru přes rozpočet; tu mu udělalo počasí – i když předchozí podvečer mu dobře posloužilo.

Komisař Preclík se dostavil v 10, jak bylo hodinu předtím telefonicky domluveno.

Sedli si do výklenku lokálu, s výhledem na okolí.

„Smrt je pane komisaři vždycky nepříjemná, někdy je až krutá; k její oběti, i vůči pozůstalým.

Nebožtíka jsem neznal, tip na ubytování jsem dostal od tuším že nebožtíkova synovce - ve vlaku.“

„Popište mi prosím svou cestu; z Prahy, až k našemu setkání!“

Inženýr se rozvyprávěl; v podstatě řekl všechno, i o focení v lomě, ale o legitimaci, ani epizodě, následující po focení, se pochopitelně nezmínil.

„Takže jste byl v Grulichově lomě?“ Mírně nechápavý inženýrův výraz ho donutil k vysvětlení: „To je právě ten, ve kterém jste fotil!“

„Předpokládám, že nefotíte na film (Hlaváček přikývl), můžete mně ukázat fotky?“

„A můžu si přetáhnout kopie k sobě? Nebojte, nebudu je – kromě policejní beletrie – nikde jinde publikovat!“

„Jen si poslužte, ona to nejsou žádná umělecká díla!“

„Koukám, ještě jste to v lomě stihl nafotit, než se smráklo!“ Jakoby spíše pro sebe prohodil komisař. A po focení – jak dlouho jste se tam zdržel?“

„Sbalil jsem fot'ák a šel do lesa!“

„Ale z lomu to je k penzionu Návrší jen kousek?!“

„No, ještě nějakou houbu jsem našel – a chtěl jsem nasbírat celou tašku, to bylo ještě docela dobře vidět, tak jsem šel...tam jak je ta lesní školka...no a našel jsem ještě 4 hříby a nějakého slad'áka – a pak se rychle smráklo.

Trochu jsem se v lese zamotal, ale nakonec jsem se dostal na cestu do vesnice, a to ostatní už znáte...“

„Jo, tady jo, tady o houby není nouze“ – potvrdil komisař a pokračoval: „Takže tvrdíte pořád, že jste kromě těch lesáků, co vás vezli, že tedy jste nikoho nepotkal, ani z dálky neviděl?“

„Ne pane komisaři, až mně to bylo divné, že tu snad opravdu, jak se říká, chcípnul pes.“

„Nic víc, třeba jen o tom, co vás nějak zaujalo, mně tedy už říct nemůžete?“
„Opravdu jsem žádného člověka nepotkal, ani neviděl, ani jsem si ničeho podezřelého nevšiml...zahlédl jsem jen pár srnek a nějakou veverku...ale ty k lesu jaksi patří, že pane komisaři...“

„Takže to, co jste mně sdělil, můžeme napsat?“

„Ano a já si dám ještě jednu Plzeň, měl jsem snídani na vidličku – a nevadí vám, když si zapálím?“

Po komisařově ujištění, že ne, se prostorem rozvoněl Hlaváčkův krátký doutník.

„Jen mě teď napadlo,“ pravil při vypouštění kouře, „jak jste byli tak rychle informováni z místa, kde človíčka venku nevidět?“

Komisař odhlédl od klávesnice: „Z ukradeného mobilu; kdosi volal rádoby zastřeným hlasem – a kromě jiného řekl, že se tam motá chlap, jehož popis seděl na vás, inženýre – ale to se teď vysvětlilo“ a zase rozkmital prsty na klávesnici.

Záhy měl protokol vyplněný a vytištěný protokol, který po řádném přečtení Hlaváček podepsal.

Rozloučili se s tím, že se zřejmě ještě v souvislosti s případem uvidí.

Uviděli se třetí den.

Preclík přinesl ukázat fotografie odpoledne nalezené mrtvoly.

„Ano, to je jeden z těch dvou z vlaku,“ potvrdil Hlaváček.

„Má to nějakou souvislost s tím, no s tím případem?“ zeptal se inža.

„Bezpochyby – už proto, že to byl s největší pravděpodobností on, kdo nám volal.

Vojnara – toho druhého, zatím nemáme, musím letět; tak na shledanou!“ – A Preclík zase odjel..

Počasí se na dva dny vylepšilo, Hlaváček turistikou učinil něco pro své zdraví, nasbíral další houby a nafotil okolní přírodní krásy.

Na poslední den pobytu hlásili mírné přeháňky.

Vyzvednutí pokladu měl Hlaváček stejně tak dobře promyšlené, jako své alibi na dobu, strávenou před příchodem do Vísky.

V Praze peníze ukryl; smířil se s tím, že je hned tak do oběhu nedá.
Za nějaký čas mu přišlo předvolání k soudu.

Soud podrobně probral důkazy, týkající se Vojnara, který byl obžalován z vraždy strýce ve spolupachatelství a z následné vraždy svého komplice (kterou nepřiznal a vše sváděl na mrtvého).

Toho měl zavraždit, kvůli podezření z přisvojení si lupy, ale chabě se obhajoval tím, že byl komplicem napaden, tudíž, že se jenom bránil...

Po jednání, jehož verdikt není až tak důležitý, neboť se státní zástupce i obžalovaný odvolali, čekal na chodbě soudu na svědka Hlaváčka komisař Preclík.

„Tak to bychom měli, ale víte pane inženýre, že stejně mně tam něco nehraje.“

V Hlaváčkovi hrklo, ale vzápětí si uvědomil, že kdyby něco..., tak by to tak dlouho nenechal...- nic nemá, ale nemůžu jen koukat, musím něco říct:

„To že se nenašel celý ten lup?“

„Nejen to, pane inženýre. To, že vás pachatelé chtěli vlákat do penzionu, aby podezření z vloupání alespoň v začátku padlo na vás, svědčí o jejich schopnosti improvizace.“ Spíš jen tak pro sebe dodal: Vlak v úseku Březina – Horní Víška supí do kopce a dost si zajíždí, zatím co pro toho, kdo zná lesní stezky, není problém být ve Vísce dřív, než běžný pocestný. A vidina peněz zatemní mozek“ – a významně se podíval na Hlaváčka, který ani nehnul brvou a už hlasitěji pokračoval:

„Vojnar i teď u soudu pořád tvrdí, že Slezáček se doposledka bránil nařčení ze zcizení lupy; a protože mu Vojnar nevěřil, tak prý ho Slezáček napadl.

I přesto Vojnarovi zřejmě tuto vraždu dokážou; ale všechno mohlo být i jinak...

Tak třeba i ten Vojnar...ale u něj se nic nenašlo – klidně i ještě někdo jiný – ale když nejsou důkazy...“

„Hm...jasně“ odtušil Hlaváček.

„Ale takových drobností je víc – možná, to jsou jen hypotézy...náhoda, třeba náhoda ...“

Hlaváček se udiveně podíval na komisaře, který pokračoval:

„Týden před vaším příchodem z Vísky odjela jistá ing.Hlaváčková s milionářem Obrtlíkem, - kterého alespoň dle jména znáte, že?

„Ano, od té doby, co mu manželka začala dělat ekonomickou poradkyni...“ a aby zakryl mírné rozpaky, dodal: Mně tenkrát řekla, že jede na jakési týdenní školení na Vysočině!“ A po chvilkové odmlce: „No a teď se člověk dozví“ - jakoby se při těch slovech zhrzený manžel více zamyslel...

„Ne, pane inženýre, jak vidíte, opravdu nebyla, ale zato pomohla panu

Obrtlíkovi koupit a zaknihovat penzion Návrší, pozemky okolo – i s tím lomem!“

„Konec konců, její výpověď se při jednání četla.“

„A vy jste inženýre?“

„Nějaký vztah jsem tušil, ale o tomhle jsem nevěděl; nešpehoval jsem ji...a ono to bude určitě lepší, když se v klidu rozejdeme...už to je v chodu. Faktem je, že jí vždycky přitahovali šarmantní intelektuálové a najednou dojde k tak radikálně změně! To musí mít opravdu pádné důvody... no jasně jsou - ekonomické.“

Pak se ještě na okamžik zarazil:

„Vlastně jsem ten rozchod očekával..., ale kvůli jinému kalibru – ne že to bude s takovou maloměšťáckou měchuřinou.“

„Tak jste se dočkal, ale sám dobře víte, že když má ta měchuřina stejně velký objem peněz, tak...“ trochu jízlivě dodal, ale již nedořekl komisař.

„To jsou tedy opravdu záhady!“ jen tak plácnul podvedený manžel, aby řeč nestála...

„Jsou inženýre, a některé asi jako záhady i zůstanou...ale hlavně, abyste měl něco do začátku; ale to vy asi máte!“

„Podle toho co vím,“ (Hlaváčkovi pořádně zatrnulo), ale komisař pokračoval - „tak vás inženýre ženuška oškube jak posvícenskou husu, budoucí paní Obrtlíková!“

„Určitě se na to chystá, to vím komisaři!“

Už zas klidnému Hlaváčkovi proběhlo hlavou:

To nebude tak horký, pomyslel si. Ty prachy se vlastně vrátily... řekněme do širšího okruhu rodiny!

A není to žádných 2.80 Kč!

I když dneska ani milion už není zas tak velké peníze, ale holej zadek určitě nemám ...

Mezi tím komisař zastrčil ruce do kalhot obleku a napůl se pootočil k odchodu:

„Tak na shledanou, pane inženýre!“

„I vy se mějte hezky pane komisaři!“ Rychle opětoval jeho přání a dodal „A zřejmě zas u odvolacího soudu na viděnou!“

„Zřejmě,“ pravil odcházející komisař, aniž se otočil...

Otočilo se i pár roků, letopočet poskočil...

„Tak už vstávej Františku, ještě nejsi v penzi, na tu si musíš ještě pár měsíců počkat,“ budila chotě paní Preclíková.

„To jo, to si ještě Hani počkám, ale zdál se mně takovej podivnej sen! Kdybych byl pověřčivej, tak si řeknu, že mě měl na něco upozornit!“

„A ještě k tomu jsi mně kladla na srdce, abych si upravoval plnovous!! Mně, který nikdy nenesl ani knír!“

Při snídani pak manželce převyprávěl obsah snu:

„Bylo před dovolenou, kterou jsem nechtěl trávit mimo českou kotlinu. Rozhodoval jsem se mezi kempy, cestováním z vlastní chaty...

Rozmýšlení mně usnadnila nabídka jakási plzeňská cestovní agentura EDEN +, nabízející směsici sportovního, kulturního a společenského vyžití. V průběhu deseti dnů plánovali projet Čechami a Moravou tak, aby nahlédli „do krásných, dosud opomíjených míst a známých místům nahlédli pod pokličku.“ Převážně se mělo cestovat autobusem.

Cestovka získala sponzorský dar jako odměnu pro významné osobnosti vědeckého, společenského, kulturního a sportovního života, kteří v předchozím roce přispěli k popularizaci svého oboru.“

Dopil kávu a pokračoval:

„Já - alespoň podle zdůvodnění, jsem byl vybrán jako autor vítězné práce na téma „Sledování potencionálních pachatelů,“ které by propojovalo několik oblastí; školství, vnitra, sociální věci a spravedlnost. Zkrátka kriminální činy by byly evidovány od školních let až po hrob a složitě by se nemuselo všechno hledat.“

„I ve snu jsem se divil, jak jsem se mohl dostat do společnosti významných lidiček z oborů jako matematika, medicína, kultura...

Místem odjezdu byla Plzeň, kde se první den měli zúčastnit vernisáže, společného focení a večerního varhanního koncertu v kostele sv. Bartoloměje.

Vyjíždělo se druhý den po snídani.“

„Samozřejmě nechybělo tvoje upozornění co mám a co nemám; na závěr jsi dodala: A nezapomeň, že seš ženatej!“

„Šéfová akce (nebo snad jen průvodkyně?), vítala příchozí. Zdála se mně být povědomá. Představila se jako Helena Bradová; vzpomínáš na ni – před čtyřmi roky v Dolomitech - rozčepejřená, bylo jí všude plno...a byla podobná...dlouho jsem přemýšlel...

Před léty jsme měli takový divný případ, s tím mordem v penzionu Návrší, však víš...

A ona byla podobná jednomu pachatelů – nějakému Vojnarovi...

Jo, - asi se vdala, nebo rozvedla a nechala si dívčí jméno; Helena jo, ale příjmení..."

„Myslíš Helenu Mlynářovou?“

„Jo, jak si stěžovala, že naše otevřená okna vrhají prasátka do jejich ložnice...a že jsem zanedbal ukotvení okenic – které u jednoho okna ani ukotvit nešly, nebylo za co - a že dělají ve větru randál..."

„A dál?“

„Dál nic, pak jsi mě vzbudila..."

Manželka se zamyslela a po chvíli se podívala na stále ještě rozespalého manžela, kterého řádně neprobrala ani ranní hygiena.

„Heleď Fando, já na ty sny zas tak nevěřím! Ale když už ti to tak vrtá hlavou, nemělo by to třeba být nějaké varování?“

„Bodejť bys jako ekonomka věřila...no nic Hani, měj se sametově!“

Dal jí pusy a odkráčel na kriminálku.

Jen otevřel dveře od kanceláře, kolega mu hlásil, že se má dostavit k šéfovi.

„Bud' zdrav Fando,“ odpověděl na pozdrav šéf a hned spustil: „Vzpomínáš na ten případ před léty v penzionu Návrší?“

Fanda jako penzista čekatel využil nepsaného práva starého služebníka nežádat si ke všemu svolení a vskočil mu do řeči:

„Vzpomínám, to víš Slávo, docela mně štválo, že jsme dostatečně rychle nevyhodnotili Vojnarovu informaci při výslechu o tom „prasátku“ z lomu. A že jsme tenkrát prohlédli dutinu toho ztrouchnivělého stromu až v den Hlaváčkova odjezdu. Navíc v době, kdy byl asi už ve vlaku.“

„Ale to už je pryč Fando, zrovna tak jako roky, co od té doby uplynuly.

Za tu dobu si Vojnar svoje odseděl...jako mladistvý v době spáchání činu to měl kratší“

Preclík mu skočil do řeči: „A máme ho asi zpátky, vid'?“

„Nikoli, Vojnar je na soudním..."

???

„Právě tady čtu zprávu od kolegů z Berouna, že s největší pravděpodobností se jedná o mrtvolu, nalezenou ve shořelé chatě na Berounce. A víš komu chata patří?“

„Nejsem vědma Slávo, ale když to říkáš s takovým důrazem, tak snad... snad ne tomu inženýrovi?“

„Jo, tomu inženýrovi brachu. Informují nás o tom, že Vojnar v kriminálu prý neustále hovořil o Hlaváčkovi, kvůli kterému sedí a že až vyjde z vězení, že si to s ním vyřídí.

Žádají nás, abychom vyslechli nějakého Zamazala ze Strání, s nímž seděl a kterému se svěřoval. Ten to potom řekl komusi – jméno tu není, asi ho mají kolegové pod palcem...“

„Zřejmě ano Slávo..., ale nějak pozdě se ta zpráva dostala ven – nebo ji měl někdo dlouho v šuplíku!“

Ještě píšou, že operativní cestou zjistili, že ing. Hlaváčkovi chodily z neidentifikovaných mobilů hovory a sms, v nichž mu kdosi vyhrožuje. Jsou tu nepublikovatelné citace, ale i docela reálná zhodnocení. Třeba... „ty hajzle, tys to narafičil, aby nás dostali a shrábnuls prachy, to ti nedaruju...obsah výhružky jasně ukazuje na autora.“

„Dále píší, že „dosavadním šetřením jsme nezjistili, že by ing. Hlaváček věc nahlásil na některém z místně příslušných oddělní PČR.“

Oba kriminalisté se shodli na tom, že Hlaváček je silný protivník a těžko se mu bude cokoli dokazovat, pokud svým dílem k tomu nepřispějí další výslechy a expertní zprávy; především závěry vyšetřování příčin požáru a z patologie.

„Pod tím šutrem zbylo všeho všudy asi něco přes 100 000. Vojnar splatil dluhy, protože mu věřitelé vyhrožovali a zbytek probendil v hospodě U kokrháče.

Venku se nenašlo kromě té průkazky nic. Při dodatečném výsledku Hlaváček stál na svém, že Slezáček si s průkazkou pohrával ve vlaku, ale tvrdil, že po vystoupení obou kompliců ve vlaku nezůstala.

Podezření nás nezklamalo - zřejmě nezůstala, když ji odnesl ten, komu zůstaly peníze pod drápem!“

„To je jasný Fando, ale poslouchej...tady to je! Říkal prý Slezáčkovi:“

... „já jsem se zapřísahal, že ne, že jsem tam nebyl od té doby, co jsme to tam zahrabali, že jsem tam šel až s ním...

A on, že jsem teda měl komplice, protože ještě když jsme byli v tom penzionu, zahlídl nějaký odlesk, něco jako prasátka od toho lomu...já jsem tomu moc nevěnoval pozornost, ale přesto jsme pak šli tím úvozem opatrně, ale nikdo nikde nebyl, pak už se začalo stmívat...“

... „a my jsme si mysleli, že kecá a věřili jsme Hlaváčkově, že byl v tu dobu pryč – no věřili...- nevěřili, ale dokázat mu, to se nám nepodařilo...

I lup z lupu bylo třeba někde schovat. Nějakých milion čtyři sta tisíc jen tak neschováš...“

„Promiň Slávo, ale to jen opakujeme furt stejnou písničku. Inž to u sebe neměl, hospodskej Votýpka v Hlaváčkově nepřítomnosti šel se mnou do jeho pokoje...všechno kolem inženýra bylo na vodě...tak fakt jen ten shnilej dub...“

Navíc Vojnar „měl smůlu“, že poslední úder byl zezadu, tudíž likvidační...a navíc ho hajný z posedu přibližně v tu dobu viděl jít cestou z lomu,“ po chvíli ještě doplnil - svou trochu i obhajobu, Preclík.

„A co ta Hlaváčková Fando – pak Obrtlíková a nyní zas dívčím jménem Nejedlá?“

„Já si Slávo taky nejdřív myslel, že to má nějakou souvislost; Obrtlíkovi postupně skupovali kde co, včetně penzionu, s Vojnarovým strýcem sepsali nájemní smlouvu na dva roky, ale záhy po vraždě dali všechno do pořádku a nastěhovali se tam, než vystavěli vilu na jednom z nově nabytých pozemků.

Je to všechno divné, ale vždycky se každý otazník nějak vysvětlí - i když to někdy dost skřípe.“

„Jo zatím máme jen samé náhody – až příliš náhod najednou! Třeba Hlaváčková, ještě v době, kdy spolu snad i spali, tak mu ten kout doporučila – jako študačka tam byla na brigádě – sázení stromků a spolu se tam nevím proč – nedostali...nebo to z nějakých příčin zatloukaj!

A najednou tam „náruživý fotograf“ vyjel.

Pak tohle ještě – už jako Obrtlíková, se tam usadila!

Oblibu si určitě oblast Horní Vísky získala i u jejího bývalého manžílka!

Ale z toho, co na něho máme, mu Slávo nic nedokážeme!“

„Jak žes to řekl? Náruživý...fotograf?! Zamyslel se šéf...pak jakoby se probral, „jen tak na okraj – ona Obrtlíka prý postupně, ale důkladně škubala, až ho porazil infarkt. Jeho dětičky vyplatila...znalecký posudek na cenu pozůstalosti vyzněl dost úsporně, takže toho dětičky moc nedostaly.

Intrikánka to asi je, ale že by něco takového rafičila na bývalého? To asi ne Fando...“

„Kdoví, nic nemůžeme vynechat Slávo!

Jednou jsem se po cestě z nějakého šetření zastavil U Kokrháče. Putyka, sám víš – seděl jsem u stolku pro dva a najednou ke mně přišel – spíš se připotácel, takovej pobuda.

Pořád mně chtěl něco objednat a pak mně opileckou artikulací řekl, že - tehdy ještě Obrtlíkovou - zná, že to není žádná nafoukaná fuchtle, jak si o ní někteří mysleli, ale normální ženská. Ještě prý před tím mordem sem tam zašla do hospody - a pobavila se s každým...i s kluky, jako byl třeba jeho synovec Slezáček, dej mu pánbůh lehký spočinutí, dodal ještě. Asi si měli co říct povídá - on tenkrát študoval střední školu a chtěl jít na vejšku – na ekonomku!

Ted', když se musí otáčet ve vlastním, tak sem už nechodí.“

„Hele Slávo, co když to všechno bylo ještě jinak?“

Šéf chtěl ještě něco dodat, ale Preclík ho nepustil ke slovu.

„Hlaváček třeba mohl být pro manželku už jaksi málo atraktivní – vzhledem k uspokojování jejich potřeb všeho druhu...ale mohli se dohodnout na tom, že nepůjdou proti sobě. Ale něco do toho vlezlo!

Když už tak povídáme, co kdyby Hlaváček něco na manželku věděl? Třeba s daněmi? Sám víš, že se tehdy děly věci a dlouho to skoro nikdo neodskákal, až – a to se kryje s tou dobou, o níž hovoříme, se začaly otevírat případy!“

„To už opravdu fantazíruješ Fando! I když je fakt, že tu máme až příliš mnoho náhod a nějak záhadně zapadají do sebe; leccos by mohl objasnit výslech Zamazala.

Naštěstí s nimi na cimře byl delší dobu nějaký Koníček, kterého kolegové vytěžili, ale moc z něho nedostali. Jenom, že Vojnar pořád kul pikle, jak se tomu, co ho dostal do basy, jak se mu pomstít. Toho Koníčka můžeme prý event. použít při výslechu Zamazala.

Požádal jsem je, aby nám poslali jména dalších lupínků, kteří s Vojnarem seděli a byli by námi nějak použitelní.“

Výslech Zamazala začal tak, jak policisté předpokládali; obrázek o něm si udělali z dostupných informací již před výslechem.

Arogantní, na svůj věk protřelý hejsek byl přesvědčený, že když se v minulosti dokázal vyvléci z řady průšvihů, že si poradí i s těmihle strejci.

Nic nevěděl, nic neslyšel, potom přestal odpovídat...

Zapomněl ale na to, že ne všichni bývalí spoluvězni ho měli v oblibě. Stejně tak, jako podobného frajířka Vojnara.

Zvrat nastal poté, co policisté začali kupit fakta o Zamazalových dosud nepotrestaných aktivitách; teprve potom, pomalu, začal rozvazovat.

Vojnar prý zpočátku jen nadával na Hlaváčka, ale později se rozpovídal o dalších osobách a událostech.

Padlo jméno i Hlaváčkové, která prý často, než koupila penzion, chodila přes les do hospody U kokrháče. Tam během debaty se štamgasty byla prý upozorněna na synovce majitele penzionu. A od té doby se často s Vojnarem a jeho komplicem bavila.

„Vojnar taky říkal,“ spustil nakonec Zamazal odevzdaně, „že mu bylo divný, že se kolem něho a toho druhého, Slezáčka pořád motá. Nejdřív si víc hleděla toho druhého, tedy Slezáčka, protože říkal, že chce na ekonomickou vejšku, tak mu dávala nějaký rady, ale pak měla větší zájem o Vojnara. Ten říkal, že se mu ty její řeči moc nelíbily – pořád se to točilo kolem toho, že kdyby prej chtěl, tak z něho něco bude, že je podnikavej, ale že to chce něco do začátků...“

Pak prej několik dnů před tou vraždou do něho hučela, že dnes je doba neomezených možností – podívej strejda, teď se má dobře a navíc nedávno shrábl pořádný balík peněz.

Tady, kde je panenská příroda, to prý bude jednou turistický ráj; a pak povídala o tom, že tenhle kout doporučila svému manželovi, který rád fotografuje...a že tam má přijet – snad řekla i kdy, ale to už si nepamatuju. Pak už se to točilo kolem peněz; divila se prý, že ty peníze má doma v hotovosti; dnes, když se tak krade a nic se nevyšetří, jako že nikoho nechytěj, nebo u soudu vyklouzne.. Ať prý Vojnar strejdu upozorní, když nedá na její rady, že dá třeba na jeho a ty peníze někam uloží.

Vojnar tohle všechno řekl Slezáčkovi, který po pár pivech prý řekl: Tak mu ty peníze někam uložíme my - ne?

Pak se domluvili na plánu a byl z toho ten průser. Když se tam vloupali v domnění, že je strejda mimo; měl bejt někde u doktora nebo co a von je tam překvapil, ale to vy víte.“

„Takže oni o příjezdu Hlaváčka věděli?“ Zeptal se šéf.

„Jo, ale jestli to bylo úplně přesně, - jako den, dopoledne, odpoledne, to nevím.“

Milostpaní, nyní Nejedlou, mezi tím sebrali v Praze kvůli dřívějším, dosud nepromlčeným daňovým podvodům. Svou původní poradenskou a daňovou firmu si v Praze ponechala a pracovala – ale spíše jen vedla z domova. Signál se totiž mezi tím v Horní Vísce upravil tak, že pokryl území až ke státní hranici.

Mimo nadité šanony a počítač, objevili v bytě i mobil, z něhož - jak se prokázalo, bylo 14 dní před požárem voláno Vojnarovi. Poslední dva hovory si madam opomněla vymazat.

Ihned se rozběhl policejní fofr mezi Berounem, Prahou a kriminálkou z konce světa, jak je nazvali Středočeši.

Hlaváček v protokolu uvedl, že byl bývalou manželkou telefonicky informován o Vojnarově propuštění z výkonu trestu, ale nijak ho to nevyvedlo z míry, protože mu nic neudělal a tak se nemusí ničeho bát. Ale přesto odjel necelý týden před požárem do Prahy.

Kriminalisté si o tom mysleli své; na ohořelé mrtvole se toho moc nenajde a pohozené lahve od koňaku a hasiči určené místo vzniku požáru u plynového vařiče, dávalo smysl a víc se tím nikdo nezabýval. Sebevražda byla nepravděpodobná, účast jiné osoby se neprokázala a nezbylo, než ukončit vyšetřování Vojnarovy smrti jako nešťastnou náhodu poté, co se Vojnar v chatě opil.

Hlaváček asertivně i nadále odmítal podezření z účasti „na požáru“ i na krádeži peněz z Grulichova lomu.

Zajímavý byl rozdíl v chování. Když byl vyslýchán k případu Vojnar; to byl ve střehu, hovořil stručně, vážil slova. Ale jako svědek trestní věci své bývalé manželky, vypovídal plynule, spontánně – i s některými podrobnostmi. Ale i na to měl Hlaváček odpověď: „Já jak nemohu pochopit, proč jsem v těchle věcech podezřelý, tak samozřejmě jsem z toho trochu vedle, ale u své bývalé manželky je to jasné; tam obvinění sedí, sama se zpočátku chlubila, jak vzala stát na hůl...“

Vrátil ji všechno i s úroky.

Nejedlá se při výslechu samozřejmě všemožně bránila, ale moc jí to platné nebylo. Jejímú přiznání dopomohl i detektor lži.

Nakonec byl případ uzavřen a předán státnímu zástupci.

K soudu přišel Preclík už jako důchodce.

„Vidíte inženýre, dvakrát jsme si řekli „na shledanou“ a možná, že se ještě alespoň jednou sejdem! Je docela zvláštní, že vy vždycky jako svědek!?“

„Jak jste to myslel komisaři?!“

„Už jen František Preclík...jak to říkám, ale doložit to nemohu, ani nemusím, vy i já víme své!“

Hlaváček se včas vzpamatoval; jen zakroutil hlavou, mávl rukou, jakoby chtěl lapit mouchu a procedil skrz zuby... „ále“, posadil se na lavici před soudní síní a rozložil si noviny.

Stání na pokračování, jak by mohl znít slogan. Ale všechno má svůj konec, i tento případ.

Jménem republiky... „ing. Petra Nejedlá, provdaná Hlaváčková, později provdaná Obrtlíková, se odsuzuje...ke třem letům vězení nepodmíněně.“

Právnícká odůvodnění bývají nezáživná, uvádím jen nejpodstatnější pasáže:

... „Ing.Petra Nejedlá, vědoma si vlastní trestné činnosti, i toho, že alespoň část jejích protispolečenských aktivit je manželovi známa, vymyslela plán, který měl znevěrohodnit ing. Jiřího Hlaváčka, a poškodit majitele penzionu Návrší, pozdějšího nájemce Vlastimila Vojnara.

Činu se dopustila neobvyklým způsobem návodu a organizování ovlivňováním především tehdy mladistvého Josefa Vojnara.“

„Jak sama obžalovaná uvádí v protokolu a totéž během soudního jednání, s manželem si před několika roky přestali rozumět. Přesto se domluvili, že vzhledem k udržení majetku, budou spolu nadále žít – a pokud se rozejdou, tak smírně, po vzájemné dohodě.

Obžalovaná dlouhodobě pracovala jako daňová poradkyně pro podnikatele Zdeňka Obrtlíka, s nímž se postupně sblížila tak, že se rozhodli podnikat spolu a později i žít.

Měli zájem v Horní Vísce vytvořit podmínky pro celoroční sportovní aktivity. Při koupi některých nemovitostí narazili na odpor Vlastimila Vojnara, který ale nakonec podlehl nátlaku a prodal jim levněji penzion Zátíší s tím, že bude sepsána smlouva o Vojnarově pětiletém nájmu, neboť se rozhodl podnikat v jiném oboru.

Unáhlené podepsání nájemní smlouvy obžalovanou později mrzelo, protože nesehnali v okolí bydlení a chtěli do doby, než si postaví vilu, bydlet v penzionu Zátíší. Hledali možnost, jak Vlastimila Vojnara donutit k odstoupení od smlouvy. Jakoukoli změnu smlouvy Vojnar tvrdošijně odmítal.

Navíc ing.Hlaváček odmítal rozvod, což komplikovalo obžalované a Zdeňku Obrtlíkovi majetkoprávní vztahy.“

...,obžalovaná, absolventka VŠ ekonomické a po nedokončeném studiu klinické psychologie, se soukromě vzdělávala v hypnóze, využila svých vědomostí a dovedností k ovlivnění osob ve svůj prospěch.

Především Josefa Vojnara, dle odborného posudku, psychopatickou osobnost intelektově na spodní hranici průměru, s výraznými rysy morální tuposti, přehnanými ambicemi, na druhé straně respektující dominantní, cílevědomé osobnosti s jasně vymezenými, jednoduchými postupy.

Josef Vojnar byl systematicky verbálně i neverbálně, psychologickými technikami zpracováván tak, aby nebylo obžalovanou vyřčeno nic, co by ji z činu usvědčovalo.

Do oblasti Horní Vísky nalákala manžela na fotogeničnost krajiny a na tu samou dobu pobytu vystupňovala zájem Josefa Vojnara a Vojtěcha Slezáčka o peníze Vlastimila Vojnara, kterého při vloupání usmrtili. Později zahynul Slezáček při potyčce s Josefem Vojnarem.

„Původně počítala s tím, že její manžel ing. Hlaváček, se ubytuje v penzionu Návrší; zřejmě v tuto dobu jako jediný a proto bude podezříván z krádeže peněz a alespoň na čas bude omezen na svobodě. Předpokládala, že potom bude snadněji manipulovatelný. Situace se oproti jejímu plánu změnila smrtí dvou osob...“

... „ve výkonu trestu si Josef Vojnar uvědomil některé souvislosti, včetně role ing.Nejedlé v případě. Spoluodsouzení ho v jeho závěrech utvrdili.

Po propuštění z výkonu trestu začal vydírat obžalovanou ing.Nejedlou.

Ta, aby od sebe odvrátila Vojnarovu pozornost, telefonicky mu potvrdila, že peníze z lomu odnesl její bývalý manžel, který od jara do podzimu žije v chatě na břehu Berounky; místo podrobně upřesnila i číslem chaty. Jak sama doslova uvádí, „chtěla jsem se mu pomstít za zkažený život a dokázat mu, že jsem chytřejší, než si on myslí.“

Obžalovaná nakonec přiznala, že důkazy pro své tvrzení neměla a vyšetřováním PČR nebyl zjištěn pachatel krádeže peněz, uložených v lomě.“

... „po telefonátu s Vojnarem obžalovaná zpanikařila a zatelefonovala bývalému manželovi, že je Vojnar na svobodě a ať si dá pozor. Pozdě si uvědomila, že na základě svého pochybení bude možné její účast v případě dokázat...“

„To vše obžalovaná doznala až po vyhodnocení komplexního psychologického a psychiatrického vyšetření a na základě dalších, přímých a nepřímých důkazů,“ - které byly postupně využívány...

Závěrem bylo konstatováno: „Nebylo prokázáno, že by Ing.Hlaváček v inkriminované době navštívil chatu, nebo se zdržoval v jejím okolí. Svědecky byl doložen jeho pobyt v místě bydliště jeho nejbližšími sousedy. Sám svědek tvrdí, že necelý týden před požárem v chatě nebyl.

Manželé Sedláčkovi, kteří jsou bezprostředními sousedy v chatové oblasti, jsou imobilní a pohybují se pouze v nejbližším okolí své chaty, potvrzují, že přibližně týden ing.Hlaváčka neviděli. Tito manželé také nahlásili požár.“

„Provedenými hasičskými expertízami a vyšetřováním PČR nebylo zjištěno zavinění požáru třetí osobou; věc byla PČR se souhlasem OSZ v Berouně odložena a.a.“

... „trestná činnost obžalované v souvislosti s daňovými podvody bude řešena samostatně OS pro Prahu 2.“

Státní zástupkyně i obhájce si ponechali lhůtu pro odvolání.

Po skončení soudního jednání se před budovou opět setkali František Preclík a ing.Jiří Hlaváček.

„Jak jste to, co jste mi řekl před soudním jednáním vlastně myslel pane Preclíku? Co proti mně pořád máte?“

„Nemám žádný důkaz, to sám víte; kdyby byl, tak už jste to poznal... Ale i když není, ještě neznamená, že se nestalo...ale čas běžel, až doběhl - takže není o čem diskutovat.

Nakonec – Spravedlnost je přece bába slepá!?! Tak zase na viděnou u dalšího stání!“

P.S. Odvolací soud trest potvrdil; intrikánce ještě přibyly 2 roky za daňové podvody. Dovolání k Nejvyššímu soudu nepomohlo.

Kdo jinému jámu kope...může být sám sobě hrobníkem.

VŠIMNÉ

Zasedl jsem u rehabilitačního lékaře a hned jsem zalovil v tašce, abych mu podal výsledkovou listinu dovedností své chromé ruky.

Podávám dokument z EMG lékaři a na první pohled vidím, že čekal ještě něco jiného.

V tu chvíli se mně vybavil příběh starý téměř půl století.

Tehdy byly populární dálkové pochody na 50 a 100 km, limitované 12, resp. 24 hodinami.

Z jednoho z nich, tehdy velmi známé Mladkovské 100, jsem se vrátil po necelých 15 hodinách chůze a poklusu; dalších téměř 100 km jsem měl před sebou ve vlaku – a čekání při dvojím přestupování.

Doma před půlnocí mě uvítala ustaraná matka tím, že otci je velmi zle.

Telefon v nejbližším okolí nikdo neměl; jediné co mně zbývalo, bylo dát ruce na bradavky – žel na svoje a utíkat do 1,5 km vzdálené textilky.

Za normálních okolností by to byla hračka.

Jenže já s křečemi v lýtkách jsem se doplazil z nádraží domů a těšil se na polohu vleže.

Ale veškerá přání a představy šly stranou.

Že nejlépe kyselinu mléčnou rozkládá alkohol, to jsem tehdy věděl i z praxe, což rodiče nevěděli, že já vím.

Sice jsem pro odbourání oné kyseliny učinil již dost cestou při přestupování, ale ozdravná kúra nějak rychle přestala účinkovat.

„Když je to tak,“ pravil jsem a sáhl po rumu - v naší domácnosti určeného pouze do pečiva.

Než matka stačila cokoli říci, odpil jsem z láhve porci jako zkušený námořník.

Její vyvalené oči jsem vnímal jen letmo.

Rozbíhat ztuhlé nohy není moc příjemné, ale alkohol je mocný pán, v mladém organismu rychle účinkující.

Z chůze jsem záhy přešel v běh a z vrátnice textilky zavolal pohotovost, sídlící v okresním městě.

Chvilka stání a na zpáteční běh, ba ani chůzi, to nevypadalo. Spíše jsem se sunul jak Napoleonovi vojáci z Ruska.

Domů jsem přesto přišel o chvíli dříve, než zazvonil pohotovostní lékař.

„Jak bychom vypadali, kdybys na doktora dejchnul,“ pravila matka a šla lékaři otevřít.

Ve dveřích se otočila : „A spakuj se někam do kouta, táhne to z tebe jako naproti z putyky!“

Zalezl jsem do kouta a po chvíli matka přivedla lékaře, kterého zavedla do ložnice a pak se vrátila do kuchyně, kde se začala přehrabovat v šuplíku stolu, v němž měla uložené peníze a běžné doklady.

Po chvíli vytáhla obálku a řekla mně: „Dej to doktorovi až půjde pryč, já to dávat neumím.“

„Ale já nemůžu, co by tomu řekl, až bych na něho promluvil!?“

Tichou debatu přerušil lékařův příchod; zeptal se mě, zda a odkud jsem telefonoval, napsal pár receptů a matce s obálkou v kapse zástěry nezbylo, než ji přemístit do kapsy pláště odcházejícího lékaře.

Jeho pohled tenkrát říkal: „Aspoň vědí, co se sluší.“

Když se matka vrátila, její cesta nevedla k marodovi, kterého jsem se snažil povzbuzovat, ale ke kuchyňskému stolu.

Začala se opět přehrabovat v již zmíněné zásuvce.

Po důkladné prověrce šuplete celá bledá přišla do pokoje: „Já mu dala místo peněz obálku s potvrzením o zapůjčení malířské štětky z fabriky a měla jsem tam i výplatní pásku!“

Já se rozchechtal a otec slabým hlasem pronesl „Aspoň uvidí, že nemáme z čeho dávat.“

Od předání nezvyklého všimného uplynulo pár roků; byl jsem půl roku ženatý a tehdy začal marodit tchán. Na jeho žádost jsem šel k lékaři pro recepty.

Důležitost jednání zvýraznila láhev tehdy běžně nedostupného španělského vína, které tchán od někoho dostal. Asi bylo putovní.

Jméno lékaře mně nic neříkalo; v té době jsem znal jen nejbližší sousedy.

Pouze jsem se zaměřil na řádné vyřízení tchánova požadavku.

V čekárně jsem se ani pořádně neusadil a již jsem byl zván do ordinace.

Tam již to tak rychle nešlo. Stal jsem se nechtěným posluchačem úvah o chystané lékařově dovolené v Egyptě.

Po chvíli, když si lékař se sestrou vše ujasnili, obrátil se na mě: „A co vy jako?“

Nepředstavil jsem se jménem, pouze vztahem k marodovi, sdělil mu účel své návštěvy a podal mu zabalenou láhev.

Ten pohled odněkud znám, povídám si v duchu, ale pořád jsem nemohl přijít na to, odkud.

Lékař zatím spokojeně odložil láhev tehdy velmi vzácného moku.

„To není problém, recepty napíšeme...“

„Víte, já na nějaké všimné nejsem, ale pokud to je projev přátelství, tak není slušné dar odmítnout.“

Později jsem se dověděl, že za flašku (ale nejlépe za peníze), napíše cokoli.

„Nojo, nojo, no; ale víte, co se mně jednou stalo?“ Zamyslel se a dodal:

„Ani nevím, proč mě to napadlo...“

Po krátké pauze se rozhovořil:

„Je to už pár let, mně jedna bába strčila do kapsy obálku.“

„Já jak říkám, já na tohle nejsem, tak jsem to nějak ani nevnímal a až na pohotovosti mně vypadla z pláště.“

A ono se na mně vyvalilo potvrzení o vypůjčený malířský štětec a její vejplatní páska!“

Rukou si přešel obličej a pokračoval „Ještě že to byla jen ta vejplatní!“

Hrklo ve mně jako v pendlovkách, ale asi jsem navenek zachoval klidnou tvář.

Lékař za chvíli pokračoval:

„Už vím, proč mě to napadlo.“ „Jo už vím - měla syna...já mám na obličej paměť. Ten váš obličej, jako byste tam tenkrát byl vy!?“

Snažil jsem se dělat překvapeného.

Chvilí se na židli ošíval, mnul si čelo: „Jenže; ne, to vy být nemůžete; ten její syn byl zřejmě postižený - asi měl jednu nohu kratší.“

„A tak nějak huhňal... ani toho rozumu asi moc nepobral.“

„To se mně jen tak vybavilo – ale jistá podoba by tu byla!“

Podíval se mně do očí, pak stočil zrak na stůl, podepsal recepty a jakoby téměř nezúčastněně se zeptal: „A odkad’ jste se k nám přizemil?“

„Z Hradce“ pravil jsem rádoby klidně, neboť jsem tam před svatbou pracoval.

„Nojo, to jen mně tak blesklo hlavou.“

Po chvíli mlčení dodal: „Tohle se stalo v Kostelci, tak to vy skutečně nemůžete být“ a podal mně recepty.

Když jsem se vrátil domů, hlásila manželka: „O víkend máme postaráno, jedeme do Kostelce, vaši se stěhují! Dostali garsonku v novostavbě!“

„To nějak s kamarády zvládneme“ a polohlasem, spíše pro sebe dodávám: „A rodiče k tomu nepustím.“

Na její tázavý pohled nepřítomně dodávám: „Abychom nemuseli volat pohotovost.“

ANIŽ BŮH SPOJIL

Štěpánku poznal na dálku, přestože se už mnoho let neviděli.

Jsou vztahy, které už v počátku dávají najevo dočasnost, některé běží setrvačností...

Některé jiskry zažehnou požár, jiné plamínek; další jen doutnají...bud' zhasnou, nebo se rozhoří později...

Jejich vztah byl od počátku až do konce v režii Štěpánky. Vnější výbava i přirozená schopnost jejího plného využití, byly zárukou úspěšného provedení hry, jejíž derniera se konala až po dvou letech.

Matka příroda ji však orientovala na zájem o stejnou výbavu, jako byla ta její...o to větší uznání konspiračním i hereckým schopnostem, které jí umožnily umně a zejména dlouhodobě vše skrývat.

Kdoví, jak zapracoval zub času...jestlipak ta renesance nenabrala barokních podob? Jak ona posoudí mně? Uvažoval On, když se k ní pomalu – a trochu i nejistě přibližoval.

Poseděli spolu v secesní kavárně; to se to tenkrát hublo, zato dnes šijou všechno ze srážlivejch materiálů...blesklo mu hlavou, když zasedali ke stolku pro dva.

I na ni byly roky znát, ale pořád měla postavu už sice ne tak pevnou, ale každopádně proporcionálnější, než on.

Zběžně si povídali o všem možném; kdo s kým, kde se kdo nachází...

Po tak dlouhé odmlce nezbytné „oťukávání,“ až se přešlo na vzpomínky.

Ona, o čtyři roky mladší, trochu melancholicky vzpomněla na dvou, tří i pětiaktovky, hrané dvakrát až pětkrát týdně...až do oné dernieri.

Tentokrát se rozešli po necelých dvou hodinách povídání; On jí dal vizitku, ona se omluvila, že momentálně má jen firemní, takovou tu „obecnou“ vizitku poradny pro dámy, na kterou napsala své mobilní číslo.

Vzájemně se ujistili, že se někdy zase sejdou.

Vyšel z kavárny a rázem zapadl do davu.

„Kdo nejde s námi, jde proti nám“, jiná možnost na chodníku nebyla. Had lidiček ho vláčel jedním směrem, zatímco druhá polovina chodníku se valila proti.

Prázdné pohledy nikam, každý s myšlenkami, uzavřenými do krunýře vlastní individuality...demonstrace soužití protikladů...svobody projevu, i útěků před svobodou...před sebou, před strachem ze samoty.

Prázdňá sebevědomí, opřená o dav.

Jen ne se dívat do očí, raději do chodníku, nebo do nikam!

Ani nepřišlo na přetřes, jestli se v tom Německu vdala - jak si původně plánovala

(a pokud ano, tak asi se stejně laděným chlapem; konečně, nebyli by sami).

Tak teď prý pracuje na jakýsi minimální úvazek v nějaké poradně – to zamluvila...asi jako manažerka vylepšování sexuálních vztahů...

V duchu se zasmál. To by jí sedělo!

Ženská to má přece jenom lehčí; pokud se nejedná o nepřekonatelný odpor a je sexuálně naruživá...uvažuje cestou domů.

On - po časově omezenou dobu její bývalý milenec na celý úvazek. Úvazek Štěpánky vůči němu - byl vzhledem k její přítelkyni, pochopitelně poloviční. To ale tenkrát dost dlouho nevěděl; a v téhle nevědomosti nebyl sám.

Pohledná ženská se přece hodí do předsálí šéfa ministerského odboru; návštěvníci mohou oči nechat na jejím dekoltu; „vypadnou jí z něho, nebo ne“ – a zatím vypadli oni - z role...

Jen pan šéf ne. Našel si záhy k ní ještě podstatně mladší, naivní, neustále zdůrazňující jeho přednosti – které ostatním nějak unikaly...

On tehdy nechápal, proč si Štěpánka vybrala právě jeho; až mu jedna „taková šedivá myška“ prozradila, že to nebyla náhoda, ani momentální rozmar, ale jen špatně vyhodnocená informace...já byl milencem kvůli tomu, že ona blbě analyzovala drby?!

V době, kdy Štěpánka pracovala v jedné z mnoha kanceláří jako „referentka pro mraky a vítr“, se mezi odpočatými a pikle kujícími úředníky roznesla zpráva, že se má objevit jakýsi maník, který po zběžném „kolečku“ nastoupí na místo zástupce šéfa odboru.

Právě v tu dobu jsem se tam objevil já...a ona těsně před tím začala pracovat jako šéfova sekretářka.

A začala po mně jít. Měla to jednoduché – i po pracovní době ke mně měla blízko!

Jako nováček ve funkci se Štěpánka musela soustředit na zaučování se - a není proto divu, že panovačného šéfa neodvážila zeptat na jeho případného zástupce...

A tzv. „kolečko“ pro poznání všech pracovišť, bylo tehdy zcela normální praxí, oživoval minulost chodec.

Skutečná personální rezerva přišla za půl roku poté, co se zotavila z následků hrůzostrašné dopravní nehody.

Navíc protekčnímu frájovi policajti zjistili, že se před jízdou vůbec nebál metly lidstva.

Nezbylo, než posečkat, až onen špiritus vyprchá i z personálních materiálů. Stejně pak skončil jen jako vedoucí malého oddělení.

Vždyť náš vztah, uvažoval dále, Štěpánce musel vyhovovat i proto, že v době těsně před jejím nástupem do šéfova sekretariátu, se po úřadu povídalo, „že je asi spíš na ženské“, ale žádné důkazy nebyly; což u drbů není nutnou podmínkou.

Zášť opomíjených lidiček - jak už to bývá...

Korýtek málo, hladovců fůra...za morálním odsouzením se dobře skryje zášť, nenávisť – a „mydlení schodů“ může začít...

Ale najednou tu je chlap...

Štěpánka se tedy chopila iniciativy, ale dvě mouchy jednou ranou to nebyly. Chlap ano, ale nikoli jako personální rezerva na náměstka, nýbrž odborný referent specialista, pouze s „privilegiem“ samostatné kanceláře.

Nejdříve, začátkem vztahu, tajuplně něco pustila do oběhu...o večírku, kinu, divadlu, koncertu a jakémisi pánském doprovodu.

Potom to trochu urychlila, sdělením několika drobností – s dovětkem... „ale to říkám jen tobě, nemusí to nikdo vědět...“ - a už to dostalo spád...

Byla to tenkrát doba permanentních flámů, zakončovaných tréninkem na přenášení genetických informací. *(On dokonce uvažoval, že by si jí vzal; rozvádět se nemusel, už rozvedený byl. Ještě, že k tomu nedošlo!)*

Nedošlo – teď už asi nic nehrozí, ale v životě to tak mám: Odříkaného chleba největší krajíc!

Jaké bylo to moje manželství...uvažoval dál...

Jednou ženušku bolela hlava, pak chtěla spát, někdy ho odbyla nevrle „nesahej na mě“, nebo „s tím sexem mně už dej pokoj!“

No jasně - pro ni bylo dvakrát měsíčně až moc laškování najednou!

A On – Radek, toužil po tom, co mu nabízela Štěpánka a co bývalá odmítala; jojo, Štěpánka...žádný stereotyp - zkrátka v posteli euroliga!

A já z toho zblbnul...to se jí to potom režírovalo!!!

Kdoví, jestli to všechno nakonec někdo nenarafičil? Ale proč? To už se s odstupem let ani odhadovat pořádně nedá, pomyslel si a koukl na hodiny. Taky už pozdě, jako kdysi...kdysi...a pustil myšlenky, aby si dál volně běžely.

Kdysi ubytovna, čtvrté patro, předsíňka, vlevo sociální zařízení, rovně „jednolůžák“ - její. Vpravo prázdný třílůžkový pokoj...na půl roku obsazený pouze jím...

Pak se přestěhovala do ubytovny zcela dámské, což nebylo překážkou...

Nebyla hloupá, ale ani příliš všeobecně vzdělaná. Při procházkách Prahou si ráda poslechla Radkova „poučná“, avšak poutavá vyprávění, odlehčená skutečnostmi, které se v učebnicích nevyskytují, třeba i dobovými drby...

Úřednická drbárna stále aktualizovala informace, ale ty se týkaly spíše Štěpánčiných pracovních kiksů. Radek se – jak to tak bývá, drby o ní dozvídal až jako poslední; včetně té...

Konečně jakýsi špeh vypátral Mirunu...

Já vůl jsem byl jen doplňkovým artiklem...spíše náhradníkem...

Hlavní byla její přítelkyně a pak několik měsíců před rozchodem ještě šéf vedlejšího odboru...

V 90. letech začal podnikat – od počátku úspěšně, peněz měl vždycky dost, společenský život vedl na jiné, než referentské úrovni...

Navíc byl o pět let mladší a čas to dokáže dát rázně najevo! A Štěpánka měla pořád co nabídnout!

Jejich začátek, můj konec...ještě že tak, co by to bylo za život se ženskou, která přesně věděla, kde to má vystrčit...a tohle mít doma?

I když jako kamarádka byla lepší než kdejaký mužský. Sliby plnila, dochvilná, to jo, nojo, ale co s téma parohama?

Miruna pro ni byla stálicí – možná je i dosud; účelově se měnili jen milenci. Když zavál „osvícený sexuální vítr“, nemusela už milenku tajit. Pak na čas zmizela do Německa...

Během dnešního povídání to vypadalo, jakoby se nebránila „to zkusit se mnou zase znovu.“

Že by z nostalgie...? Tu záhy zaplašil; jen si v duchu povzdechl - nech tý domejšlivosti, co bylo, to bylo...

Pomalou se blížil ke svému bydlišti... panelákovému domu, v němž po rozvodu žil nějaký čas se svými studujícími ratolestmi v bytě 1 + 3.

Při dvou zaměstnáních dokázal domácnost zvládnout – pouze však finančně. Naštěstí dcera vařila a bratry naučila uklízet.

Ano, i při nízkém počtu akci na předávání genů, se podařilo přivést na svět tři děti...

Ale teď už je nadobro sám...

Dcera se vdala do Švédska, starší syn vstoupil do armády, mladší se potuluje jako textilní odborník po světě, ale trvale žije na venkově, kousek od Londýna.

Na stará kolena pomoc...akorát na konci svého ramene!

„Ahoj Radku, neskočíme na jedno za roh?“

Soused z baráku měl sucho v krku...

Po třech pivech a hodince pobytu v osvěžovně, se vypravili k domovu. Radek chvilku přemýšlel, co má doma k snědku; hospodským gulášem hlad nezahnal.

Konečně stáli před domovními dveřmi; cestou dokončovali debatu započatou v hospodě a když dal soused najevo, že má připravené klíče, po svých se ani nesháněl.

Ani ve výtahu se nezajímal o ty předměty, s nimiž se kdysi cinkalo na náměstích...

Debatu zakončili prognózami fotbalové ligy...a pak rázně vystoupili z výtahu se vzájemným přáním hezkého večera...

Soused se zouval až v bytě, takže dveře za ním hned zapadly...

Radkův pohled zavadil o cosi nepřirozeného. Dveře jeho bytu! Byly nedovřené...

Co naplat...pomalu sbíral odvalu; tašku opřel o zed', z kapsy vytáhl pepřový sprej – uchopil ho do levé, kopancem rozrazil přivřené dveře, pravou ruku strčil za roh k vypínači - a vzápětí ji sevřel v pěst...

Opotřebená úsporná žárovka se pomalu smířovala s tím, že má kloudně svítit - a hele!

Na židli uprostřed předsíně, seděla Štěpánka.

Zacinkala klíči... „zapomněl sis je na stole“ !

???

„Za stojanem s nápojovým lístkem...“

„Asi, když jsi mi ukazoval fotky dětí...a čekám tady, aby tvůj šok nebyl až tak hroznej!“

???

„No abys nemusel v týchle bojový pozici pobíhat po bytě!

Volala jsem ti, ale tys byl mimo provoz!“

Sáhl do náprsní kapsy... „nojo, mobil mám vypnutý!“

Udělal pár kroků zpět, prohlédl si vytržený „lígr“, sáhl za roh na chodbu. Vzal tašku, zabouchl dveře a vyzval Štěpánku, aby si udělala pohodlí v obýváku.

„Asi máš asi hlad vid’?“

Přikývla a s odstupem několika vteřin dodala: „smažená vajíčka mám ráda na másle...“ Jakoby se zasnila - a zastrčila klíče do kabelky.

„Jako tenkrát, ty byly často... jo a bez cibule, já vím...stejně mně cibule došla.“ A při tom klepal do misky jedno vajíčko za druhým.

„A co k tomu Štěpánko? Mám jen chleba ...ale k pití toho je na výběr víc...“

„Pivo, víno, co máš po ruce!“

Z pilnosti udělal smaženici jako pro regiment vojáků, ale oba ji zhlkli jako kdyby týden nejedli. Při pěnivém moku se pomalu rozbíhalo povídání.

Štěpánce ale pořád chyběly uvolněnost a bezprostřednost ze setkání v kavárně před pár hodinami; že by už únava?

„Věříš Štěpánko na náhody?“

„Věřím, ale nesmí těch náhod být najednou moc! Já vím, kam míříš, ale naše setkání bylo fakt náhodné – ale musím přiznat, že jsem za ně ráda!“

Pak dlouhá odmlka, což neměl Radek rád – nakonec to nevydržel: „Tak ven s tím holka, něco mně asi chceš sdělit!“

Na chvíli se zarazil, ale pak, jakoby to už chtěl mít za sebou: „Přespíš tady; teď v noci nikam nepůjdeš a já jsem na doprovod už líný!“

„Díky Radku! Víš, já jsem ti neřekla všechno; já už s tou Mirunou nejsem. Zatím, no ještě 14 dnů, mám střechu nad hlavou...ale kvůli tomu jsem žádný divadýlko nehrála.“

Následovala pauza, kterou tentokrát Radek ustál.

„Jen ti chci Radku říct, žes mě mile překvapil – je to všechno narychlo...jsem ráda, to jo, ani se mně nechce tomu všemu věřit. Snad nesním...“

Víš, já si musím hledat jinou ubytovnu, nebo podnájem...tak alespoň na noc vypadnu z toho svého provizoráku!“ Konečně po dlouhé době vypadlo ze Štěpánky.

„A kam půjdeš, máš už něco?“

„Ne“, potichu ze sebe soukala a bezradně zavrtěla hlavou...“

„Takže tady by se ti líbilo?“

Evidentně tak rychlou pozitivní reakci nečekala.

„To jo, ale máš děti, tak když ti přijedou...“

„Snad jsem je vychoval natolik dobře, že chápou, že táta má taky svůj život...“

„Tak ty tedy děláš Štěpánko na částečný úvazek v nějaké poradně pro dámy?“

„Jo, je to neziskovka; taková feministická záležitost – něco jako žena ženě...“

Po chvilkové odmlce – „Právní, sociální, psychologické, onkologické, sexuologické a já nevím jaké ještě akce...“

„A ty jsi ve které sekci? Ty máš asi tak – tipuji dvě sekce?“

„Jo, jak jsi to uhodl?“

„Že jednou pro tebe bylo vždycky málo...to byl jen nejapnej žert“ rychle vyhrkl, když viděl, že to Štěpánce nezní příliš libě...

„Myslím že sociální problematika ti není cizí, zrovna jako ta sexuologická.“
„Nic ve zlém, ale taky dokážeš vymámit na jalový krávkě tele...“

„Co tím chceš říct? „A nemysli, že to je nějaký hambinec...!“

„Ne, to nemyslím...mě jen napadlo, že děláš k tomu i manažerku – že třeba sháníš peníze na chod...nebo něco takovýho!“

Skočila mu do řeči: „Vem to tak, že ženy po nějakých zdravotních problémech mají různé obavy – jestli je manžel bude chtít, jak ho naladit na intimnosti...jak u sebe vzbudit větší zájem o sex, umět zaplašit strach z odmítnutí, však víš.“

„Takže jsi taková, dalo by se říct sexuální lektorka?“

Po jejím trochu káravém pohledu...“a taky sociální pracovnice?“

„Ale jo, asi tak něco. Trochu takovej terapeut!“

„Tak to bych byl v dobrých rukou?“

Chvilka jejího váhání byla zčásti tou správnou hereckou pomlčkou, zčásti hledáním diplomatické odpovědi.

„Děkuji ti za vstřícnost. Ujišťuji tě, že jsem zcela zdravá. Netajím se tím, že jeden čas jsem nebyla, ale dvě operace mě vrátily zdraví – naštěstí to nebyly onkologické problémy. Jen ledvinové kameny a záněty...akorát, že léčení se trochu protáhlo...ale nyní je vše OK.

Nejsem HIV pozitivní, ale naopak myšlení pozitivní mám – tedy alespoň si myslím, že pozitivní mám.

Sexu se nezříkám, ale zdaleka po něm neprahnu, jako dřív.“

Zase odmlka, kterou Radek docela vítal.

Zamyšleně na ni hleděl; ona jakoby jeho pohled nevnímala. Dívala se naproti na stěnu. Zátíší – kytice, v ní vyvolala vzpomínku na svatbu.

Trochu trhla hlavou a pokračovala: „Něco mám našetřeno; v Eurech. Ty jsem získala legálně.“

??

„Nezapírám – část soudně. Kurt, tehdy ještě můj manžel, mě dlužil dost značnou částku; pracovala jsem pro jeho firmu, která zkrachovala. Ale o tom já nechci mluvit; jen abys věděl, že je mám legálně a že tě nevláčím do průšvihů.“

„Nemusíš se mně zpo...“

Štěpánka ale pokračovala: „Kurtovo příjmení jsem si nechala. No vidíš, o příjmením jsem ti neřekla – a tebe to nezajímalo – vy mužští!“

„Tak tedy Štěpánka Walterová...“

Zase chvilková pauza a pak vytáhla Radkovy klíče z kabelky...

**„Myslím, že mohou zůstat tam, kde jsou! Já mám ještě v šuplíku dvoje.“
Klidně, vyrovnaně, s úsměvem reagoval Radek.**

A hlavou mu problesklo: A není to náhodou zase o tom odříkaném chlebu?

ZA ZDĚNÝ POKLAD

(povídá o období před rokem 89)

Tak už jen pár měsíců a budu mít čas na zahrádku, možná i cestování; dokonce i na západ - zabrousilo myšlení kpt. Kudláčka mimo právě vykonávanou administrativu.

Zaklepání a mezi dveřmi pan velitel „Správnej“, jak mu říkali muklové i bachaři...

„Bud' zdrav vychovateli!“

Co zas bude chtít ten otrapa, pomyslel si důchodce čekatel, ale v souladu s potřebou zachovat dekorum pravil: „Vítej, copak tě sem zavedlo Mirku? Posad' se, ať mi nevynesesh spaní a povídej!“

„Ále Bohdane, jdu jen tak okolo a vzpomněl jsem si... můžeš mně ukázat karty Dobrala a Vlka?“

„Copak provedli lupínci?“ A vytáhl z kastlíku jednu, záhy druhou kartu a podal je Mirkovi.

„No, já jen něco potřebuju zkouknout, to víš...“

„Nevím, když vy vočkaři se vším děláte takový tajnosti,“ odpověděl Bohdan.

„Vočkař,“ něco jako kriminalista v kriminálu, jen tak „aby se neřeklo, přeběhl“ očima kartu Dobrala; Vlkovu zkoumal poměrně podrobně.

„Tak on Vlk pořád plní – a na víc jak 110%? Samá odměna, jeden zahlazený přestupek...“

„Jak on to má s družkou?“

„Ze začátku jí psal, - znáš to Mirku, že udělá všechno pro podmínku, že jí zabezpečí...“

„To může být Bohdane i částečně pravda, sám víš, že to je vyhlášený karbaník!“

„No to jó, ale ... jedině, že by měl něco ulitého, i když – jak víš - tvrdil, že všechno proústroval.“

„Tvrdil..tvrdil, sám jako letitej vychovatel víš, že řeč se mluví a voda teče.“

„Jediný co vím Mirku, že ...no to je tak tejdén, se sháněl po dopise.“

„Včera mu přišel od družky...nic zvláštního tam nebylo, jenom že pojede v polovině července, to máme ani ne za měsíc...na 14 dnů do Bulharska.“

„A jak se chová? Nemyslím běžně, to on je slušnej, ale jestli není nějakej zapšklej - však víš!“

„No člověče, víš že jo, tak nějak trochu vedle sebe, malinko víc nervózní; řek bych,“ pravil vychovatel a tázavě se podíval na kolegu.

„Hele, jsi zkušený, správný chlap Bohdane, umíš držet jazyk za zuby, udělal bys pro nás něco?“

„A co?“ překvapeně odpověděl Bohdan a pak dodal: „Když to bude v mých silách, proč ne?!“

„Znáš z trojky Brůnu?“

Na nepřítel chápavý Bohdanův pohled Mirek okamžitě dodal: „Je tu krátce, všichni mu říkaj Švejka – přezdívku už má z některého z předchozích kriminálů.“

„Jo, už vím!“ rozsvítilo se Bohdanovi.

„Von jak Švejka vypadá ...krátce tu je, ale průserů už má, jak dyby už seděl věčnost, že jo? Všude ho je plno.“

„Jo, to je on,“ přitakal Mirek.

„Tak potřebuju, abys ho Bohdane nějak dostal sem – ty už si poradiš! Já teď nemám možnost se s ním nějak zkontaktovat, a jinýho než tebe, do toho nehodlám zasvěcovat!“

Mirek se chvíli díval Bohdanovi přímo do očí a pak pokračoval: „Pro tebe úplná sranda; dáš mu tužku, papír, obálku, neptej se ho na nic, nech mu v klidu napsat zprávu a v zalepený obálce ji co nejdřív, tedy hned potom přines...prosím tě, ke mně.“

Kdyby to šlo, tak zítra; pokud bys mě nezastih, tak řekni klukům, že se mám u tebe stavít.“

Poté se Mirek odporoučel...

Jako bych neměl svého dost, ještě budu dělat za vočkaře; ale když to musí bejt, tak...

Zítra mám přece dozor v jídelně... pomyslí si Bohdan a zabral se do neoblíbené administrativy.

„Hele Brůno, už vás napomínám potřetí, takže až dojdete, půjdete s mojí dvojkou a počkáte na mne před kanceláří!“ Hned využil Bohdan možnosti.

Jen co došel Bohdan ke kanceláři, začal:

„Koukám, jen dnes váš vychovatel zvednul kotvy na dovolenou, tak řádíte jak černá ruka! Asi vás budu muset učit móresy!“

„Tak běžte dovnitř!“

Zapnul rádio a pak se podíval už trochu smírně na muklíka: „Pozdravuje vás pan major od voček a že má máte něco napsat!“

„No já přece nejsem žádněj...“

„Nehrajte si tady na svatého Brůno, sedněte tadyhle na zadek, pero, papír,

obálku tady máte; jo a klidně si z těchle zakuřte, co hrdlo ráčí“ a sám si také zapálil – ale ze svých. Brůnovi musely postačit zabavené startky.

„Než to napíšete, já si zatím tady udělám něco ouředního“ a pustil se do vypisování lejster.

Když měl Brůna vše napsané a v zalepené obálce předané, strčil ji Bohdan do náprsní kapsy saka a cestou na trojku „kázal“ Brůnovi, jak se má chovat, jinak že ho strčí do „krechtu“ (*což v hantýrce znamenalo oddělení výkonu kázeňských trestů*).

Brůna se rychle chytil a tu hru na kajícíka hrál docela věrohodně.

Bohdan stihl Mirka v kanceláři a věc považoval za vyřízenou.

Pár dnů se nic nedělo, ale pak přišlo parte, že v nedožitých letech ...Anna Linhartová...

Mezi truchlícími pozůstalými byl uveden i Jindřich Vlk, synovec.

Vlk nelenil a hned napsal žádost o přerušení trestu, že to je sice teta, ale ona ho s láskou místo nemocné matky dlouho vychovávala...

Důsledná sociální pracovnice však zjistila, že ho teta přímo vychovávala s bídou půl roku, než se máma vrátila ze špitálu.

A už byl Mirek zase u Bohdana...že by se Vlk neměl pouštět, že to je recidivista.

„Kašli na recidivistu Mirku, zítra nebo pozítří přijde ze sociálního odboru černý na bílém, že půl roku trvala ta výchova, takže...

„Za podvod“, dál Mirek už nestihl.

„Jó – já ho vometu, stačí mu důtka, je to jinak slušnej mukl,“ pravil Bohdan.

Za dva dny, za svým stolem, s lejstrem v ruce, se dotazoval Vlka, co že myslel tou žádostí o přerušení trestu.

„No přece přerušení trestu pane vychovateli“ udiveně odpověděl Vlk.

„Prdlajs Vlku, vy si z nás děláte šoufky, nebo nás prověřujete co zbaštíme!“
““““

„Nekoukejte tak udiveně, tetu ste moh mít rád, to vám neberu, ale za vaši matku vás měla u sebe jen pár tejdnu, ne let!“

„No,no, já.“ Nemohl Vlk uchopit to správné slovo...

„Takže kolik to bylo skutečně Vlku?“

„Asi rok a půl pane vychovateli“ , koktal Vlk.

„A víte vy sedmilháři, co tady píšou?“

„Voni se asi spletli,“ale dál to nedořekl.

„Spletli - já vás zavřu do krechtu, abyste si vzpomněl, kolik že to bylo tejdnu!“

„No tedy asi něco přes půl roku, pane vychovateli!“

„To taky máme potvrzené i s razítkem! Takže za to lhaní, to asi bude zákaz přijetí balíčku Vlku v rouše beránčím; a to jen díky tomu, že jste pracant!“

„Já teďka plním na 115% pane kapitáne, takže.. takže mně musíte...“

„Takže mně Vlku nepoučujte, že vám náleží ten trest vymazat, jen jak přijdou výsledky...“

„Promiňte pane kapitáne!“

„To nic Vlku, máte něco ke kázeňáku? Tak se tady posad'te! Nějak se mně v poslední době zdá, že ste ňákej zapšklej.“

„Co vás to trápí – nechcete si promluvit s psychologem?“

„To tedy ne, když už, tak s váma!“

„To je teda pocta; a když uhodnu, vo co jde,“ vskočil mu do řeči vychovatel, „přiznáte to?“

Mukl kývl.

„Já myslím, že vás trápí, jestli ta vaše eště vo vás stojí“ A Vlk kývl podruhé.

„A máte ty pochybnosti nějak podložené?“ Zase kývnutí.

„Nějakým černým dopisem, že?“

„Ne, s minulou eskortou přišel jeden – bydlí v sousední vsi“.

„Vy jste ale dokázal těma čertovejma vobrázkama vydělat pěkný peníze, že?“

Vlk znovu kývnul....

„A nejsou náhodou ulitý u tý vaší družky?“

„To tedy ne, něco jsem jí dal, ale to rychle rozfofrovala – a ze zbytku jsem zaplatil dluhy a ...a něco si užil!“

Nástup na oběd! Zaznělo z amplionu...

„Tak běžte, at' vám to ostatní nesnědí!“

Mohli ten nástup zahlásit tak o čtvrt hodiny později a asi bych se něco dověděl...že by ty peníze takhle blbě – a družce?

Znali se krátce, ale je fakt, že mu poskytla střechu nad hlavou, to svoje slzavý údolí a další příslušenství!

Ále, to je už jedno, já teď taky půjdu na oběd, rozhodl se Bohdan.

Čas běžel, několik dnů se nějak nehodilo navázat na přerušovaný rozhovor a potom Bohdan na celou záležitost téměř zapomněl; zejména po odchodu do tolik očekávaného důchodu.

Po několika měsících, při jedné cestě z nákupu; když poté, co nakoupil vše potřebné pro dům a zahradu, ho přepadla žízeň. Zašel do hospody „na jedno“...

Přisedl k Tondovi, kamarádovi ze zahrádkářské osady, tedy vlastně příteli – jak se zahrádkáři oslovovali.

Probrali všechno možné, Toník se asi po hodině rozloučil; Bohdan, že v klidu dopije.

Z ničeho nic mu ale přinesl číšník velkého fernetu – prý támhle od pána u rohového stolu.

Bohdan kouká, - a on Vlk!

Pokývali navzájem hlavou, Bohdan mu ukázal, aby přisedl – a když Vlk na pokyn reagoval pozitivně, objednal totéž pro něho.

„Vítejte na svobodě, pane Vlku; jak dlouho jste venku? Týden říkáte? To se vám to nějak protáhlo! Ale co to, že nejste doma?“

„Jo protáhlo – a víte kvůli komu pane kapitáne?“

„Neříkejte mně kapitáne, víte přece jak se jmenuji ne?“

„No tak pane Kudláček!“

„To už zní líp, ale raděj Kudláčku, abychom tomu češtinovi nedávali na zadek!“

Když už jsem udělal tu večerní dvanáctiletku, at' si toho někdo všimne, pomyslí si vychovatel v.v. a pokračoval: „Tak povídejte, jak to bylo a proč jste tady a ne doma?“

Vlk spustil; bavili se dobré dvě hodiny - a něco přitom i vypili...

„Popovídali jsme si docela dobře, ale to jste mohl za mnou přijít dřív, i když bych vám asi nepomohl - teda nemohl pomoci ...

Asi to tak bude, jak říkáte, ale co s tím? I když to do sebe zapadá, důkazy chybí.

Chápu, že vás štve ta bezmoc...“jakoby spíše pro sebe mudroval důchodce.
„A že jste mně původně lhal s tím úkrytem i tetou, to mě netrápí a vás trápit nemusí – zdá se, že ty peníze jste skutečně získal z karet – no a lhal jste téměř jakoby v sebeobraně.“

„Karban vám schvalovat nemůžu, jako výdělečnou činnost teprve ne, ale nedivím se vám, že vás to všechno, co s tím bylo spojené, že vás to štve... konečně, to by naštvalo každého!“ Uzavřel povídání Bohdan; zaplatil a před hospodou se rozloučili.

V nedalekém parčíku se Bohdan posadil na lavičku a zapálil si cigáro.
Tak ten Správnej...že já vůl jsem mu ještě dělal štafáž!?! No, ale kdo tohle mohl tušit, že Správnej bude až takhle za hranu...
A že Vlk, po tolika zkušenostech z kriminálu udělá takovej kiks?
Tak pěkně po pořádku:

Správnej dal dost zvláštně dohromady Švejka a Vlka při škrabání brambor pro důstojnickou jídelnu.

Tam měli klid na povídání...

Švejk sehnal chlast, začal se chlubit, co všechno mu zůstalo za drápama a ten vůl Vlk, aby nezůstal pozadu, mu vyprdelil, kde má těch svejch 160 000 zašitejch...

A to nebylo málo, když si člověk vezme, že průměrný plat je 3,500,-Kč.

A nic se nedělo...nikdo nic, dyť to z nich muselo táhnout jak z kořalny - ale prošlo to. Bodejť ne, když to bylo v Mirkově režii.

Černý dopisy šly přes toho seřizovače z mechaniky; to už je mohl dávat panu veliteli Správnému přímo!

Ten měl informaci i o družčině dovolené, se psy to uměl, takže pes nebyl překážkou.

Nepoužívaná elektrorozvodná skříň byla poměrně krytá z jedné strany plotem a z druhé verandou...

To nebyl blbej nápad – stará dřevěná skříň už neodpovídala normě, za ty roky se dřevo smrškló – asi nebyl problém ji vyndat. Za tou vysloužilou skříní to nikdo nemohl tušit. Deska, zamatlaná maltovým potěrem, skrývala v igelitu zabalené peníze...

Vytipoval si dobré místo, ale když se pustí huba na špacír, tak mu to je prd platný...

Švejk kdysi Vlka vytáh z nějaký bryndy, tak mu Vlk věřil; když vystřízlivěl – skutečně i obrazně, tak už mohl spoléhat tak akorát na náhodu...

Věděli o tom Vlk, Švejk - a Správnej... i kdy bude barák prázdněj.

Z dovolený v cizině se lidi jen tak nevracej...

Tak už jen mít všech pět pohromadě, nezmatkovat, přibalit pořádnou dávku drzosti – a svědomí nechat doma, někde zavřený...

Správnému asi chtělo v hladomorně ...

Dělal všechno pro to, aby se Vlk hned tak nedostal ven...leccos by mu bylo jasný dřív, než by bylo zdrávo...

Podezřelí? Družka, její nový milenec, sousedé; nahlásit se to nedalo...

Tedy - dalo, ale co by tím Vlk získal? Jedině, kdyby mu ruplo v bedně a vyšláp si na Správnýho...

Asi by celému Správnému... v tom lepším případě jen znepríjemnil život.

Jak ho znám, určitě to měl zajištěný, že i kdyby promluvil Švejk, tak by se z toho vyvlíkal...

O co měl Mirek větší plat než já, uvažoval vychovatel v.v.

Tak o tři stovky, možná čtyři, ale majetku má pomalu jako Rothschild; teda ještě nedávno měl...

Kdoví, jestli o tom vůbec ví – že od té mrtvičky ho fest šhubou příbuzní?!

Holt na každého jednou dojde, nikomu nerostou stromy do nebe, ani karbaníkům, ani vyzvedačům pokladů.

Típnul cigáro, rozmělnil ho mezi prsty...

A ani důchodcům; těm stačí dobrá úroda a když nesou slepice...

A taky, ale to by měl snad každý; klidně si moct vyjít mezi lidi...

PODIVNÝ VLAK

Ono červnové úterý vstal pan Bedřich dříve, než byl zvyklý. Běžně pracoval do noci, takže vstával kolem osmé, ale dnes v tuto dobu už vycházel z bytu. Cestou si dal dohromady stručný harmonogram předpokládaných činností.

Hned ta první mu nevyšla; kamarád nebyl na svém pracovišti.

Na Hlavní nádraží proto dorazil hodinu a půl před odjezdem rychlíku do Brna.

Konference sice začíná až zítra, ale pokouknu se po městě...

Ještě že jsem zavolal Doc.Hanouskovi – konečně se večer setkáme a poklábosíme u vína!

Rezervovanou jízdenku si vyzvednu, až se budu vracet z výstavy...

Ale proč některé osoby už kolem se vidím – ano poněkolkáté spatřuji, nikoli potkávám? Nějak se zvláštně točí kolem – ani daleko, ani blízko, uvažuje pan Bedřich...

„Dobrý den pane! Nechtěl byste navštívit naši pojízdnou ekologickou výstavu?“ Oslovil ho jakýsi zrzoun, mávající propagačními materiály.

„Právě tam jdu – ale je asi brzo...“

„Ne ne, klidně pojd'te, dovedu vás,“ po krátké pomlce pokračoval:

„Jsme společnost pro udržitelný rozvoj v globalizovaném světě, já jsem Saša a doprovodím vás“ - ale jeho čeština určitě nepocházela z naší kotliny.

Cestou na jakousi hodně vedlejší kolej seznamoval Saša Bedřicha s činností společnosti.

„Dnes tady výstava po deseti dnech končí – ještě několik objednaných exkurzí a jedeme putovat po republice. Na řadě je Brno.“

Vlak měl sedm vagonů zelené barvy s několika malůvkami a hesly, podporujícími ekologii.

U prvního vagonu – po směru chůze, Saša zavolal mobilem a když došli k poslednímu, sedmému, otevřely se dveře a v nich mírně obézní, asi 50-55letý pán. Evidentně je už očekával; s úsměvem je pozval dovnitř.

Vevnitř ovšem nebyla expozice, ale nějaké kanceláře.

„Vítejte u nás pane profesore, pravil chlapík. Jsem doktor Vágner a dovolte malé pohoštění.“

Zavedl Bedřicha do salonku, s načančaným, rautovým stolem – a vyzval jej k zasednutí vedle, u konferenčního stolku.

„Asi jste překvapen pane profesore, ale jinak se s vámi nedalo setkat. Naše pozvánky jste ignoroval...tedy až asi na tu poslední!

Sedněte si prosím a berte si, čeho se vám zachce!“

„Tuhle dámu asi nemáte na mysli pane doktore že?“ Snažil se zůstat jakoby nad věcí Bedřich, když madam odcházela po přinesení kávy.

„Jedete na konferenci o genetice do Brna že?“

Bedřich přitakal a zeptal se, zda ho tam chtějí dopravit, když tam dnes odjíždějí – jak říkal ten pán, co ho přivedl a který se představil jako Saša a pak se vytratil.

„A víte, že máte pravdu pane profesore?“

„My máme stejné zájmy jako vy, ale když už jsme u toho - máme k dispozici peníze – a to věřte, že dost.“

„Pardon - na rozdíl od vás.“ Na závěru si dal Vágner extra záležet.

„Vám se ten výzkum zadrhl na nedostatku peněz, které my – jak jsem již řekl, které my máme.“

„Jenomže...“ale dál už Bedřich nedořekl.

„Jenomže pane profesore, my máme zájem na tom vašem objevu, my vám ho pomůžeme dotáhnout do konce a...“

„A já vám přenechám“opět však větu nedokončil.

„Ano, ale za naše peníze budete dokončovat to, co máte načaté, ale neodzkoušené...(významně povytáhl obočí) - odstupné z vás udělá multimilionáře...“

A pak bychom financovali i eventuální další zakázky – a skutečně zajímavé!“

„Ne, já chci svoje dílo dodělat – víte vy, o co vůbec jde? Je to převratná věc! A to já...a nakonec s kým bych to...“

„To Vám přece nikdo neupírá, kdybyste mě nechal domluvit, tak byste se dověděl, že si klidně můžete slíznout vědeckou smetánku, ale ten lék, či léky, budeme vyrábět my – jako jediní na světě pane profesore!“

Jen tak ledabyly sáhl pro dobrůtku na vedlejším stole a pokračoval.
„Tedy alespoň nějaký čas, než to někdo vopajcne – pardon, než si to...nějakým způsobem přivlastní – ale to vy znáte že?“
„Ne, to pane doktore ne!“ „A co jste myslel tím „to vy znáte“ – nabroušeně dodal Bedřich.

„Jak myslíte pane profesore, ale uvědomte si, jak by reagovaly vědecké autority na sdělení, že až tak nejste autorem onoho objevu?!“

„Co si...jak si to dovoluujete?“

„Tak,...no prostě proto, že my můžeme dokázat, že zhruba před deseti lety, nyní již zesnulý akademik Matoušek začal rozpracovávat – ale to vy přece dobře víte co všechno!

Ale nemoc mu zabránila věc dokončit...a vy, ještě jako docent, jste – no řekněme – se k tomu dostal...pane profesore MUDr, RNDr, Bedřichu Voženítku doktore věd!“

„To je prachsprostá lež pane Vágnere, nebo jak se ve skutečnosti jmenujete!“

„Máte pravdu, byla to lež, - jsem sice doktor přírodních věd, ale ne Vágner, což vás nemusí trápit, protože ony peníze mám a mám i důkazy o tom, v čí hlavě se ony nápady zrodily!“

„Račte se podívat“ - a na stěně se rozsvítil monitor.

Co to říkala před časem Ivana? Něco o tom, že do vlaku nastoupíš, ale už těžko se z něho dostáváš; já tehdy nepochopil – ona se asi z něho dostala... Asi někde něco nahlásila a je v blázinci...právem? Kdoví. No jasně, to tenkrát – asi před půl rokem tady byl ten vlak taky; pojíždí expozice - pak objel část republiky a vrátil se...

Na monitoru se objevila jakási rozostřená postava a hlasem záměrně „rozladěným“, ale ještě srozumitelným; žena – a začala vyprávět.

Jenže to nebyl začátek – byla to pasáž, v níž žena popisuje, jak tehdy ještě prof. Matoušek vyslovil tezi o možnostech farmakoterapie při léčbě různých zákeřných nemocí.

A dokonce ta potvora popisuje, jak mě viděla, jak se dostávám do Matouškova počítače – ale co horšího, ona si to z mé flešky přehrála – vlezla mně přes zámek do kufříku. Naštěstí tam byla jen ta s organizačními postupy...

Sakra, vždyť to je Ivana – ale nemusím dávat najevo, že vím, blesklo hlavou Bedřichovi. No s tou by to tedy nedotáhli – vlastně možná že jo, ale tak akorát do postele...

Ale ty tři roky s ní, to...už to je pryč – tak ona se pomstila mrcha!

Ptát se co a jak, to nemá cenu, něco by řekli, aby řeč nestála...

A teď ještě zchátralý, časem rozostřený kamerový záznam. O té kameře jsme neměli ani poněti...

Kde ho ta potvora sehnala- nebo oni?

Ale proč se s tím vylézá až dnes? Asi se pokusila, ale nedokázala to dotáhnout do konce.

Takže tenhle grázl mě teď má na lopatě!

„A můžete mně doktore říci, pro kterou farmaceutickou firmu bych měl pracovat?“

„To už je lepší řeč profesore...ano, dozvíte se, už proto, že na smlouvě název firmy bude, ale chtěl bych vás předem upozornit, že ačkoli to možná tak nevypadá, jednáme korektně a proto korektnost též vyžadujeme od partnerů!“

„Ne nic neříkejte profesore, pokud se dohodneme, nikdy od nás neuslyšíte o původu myšlenky, vedoucí možná – no až k Nobelově ceně!“

„Ale my zase nechceme slyšet, že byste provedl něco proti zájmům firmy – a to včetně osobních vztahů pane profesore!“ Závěr řeči zněl dosti výhrůžně.

„Do Brna vás dovezeme, cestou budeme mít dost času si vše probrat.“ Je to nepříjemné, ale jak by se jinak daly dohromady peníze a objev?“

„A děláme to přeci pro lidstvo – i když taky pro slávu vlastní, i firemní – jasně - a taky – tedy ...zejména ..., pro peníze - pro sebe, to je jasné.

A to je přeci dost proto, abychom se stali spojenci, tak si na to ťukneme:

Na zdraví pane profesore!“

„I na vaše doktore!“

Co jiného se dalo v této situaci dělat...ale kruci – ono určitě nejde jen o léky na ty nemoci – tohle smrdí něčím, co se možná bude týkat i psychotropních látek...a nějakých anabolik, určitě!

Ale co mám dělat – z vlaku se nedostanu, alespoň nyní ne, má na mně kompromitující materiál...to by byl prů...jako Brno!

„Ne, odsud se jen tak nedostanete profesore!“ Přerušil doktor tok Bedřichových myšlenek.

„Vymyšlené to doktore máte perfektně – kdo by tušil, že se tady verbuje?“

„Fuj, to je hnusné slovo profesore!“

„ Ona vůbec je otázka, co v této situaci je a co není fuj...“

„To je fakt Bedřichu, ale když se ruka k ruce vine...“

**„Jojo“ řekl nahlas a v duchu si dodal „tak se to někdy do pad'ous šine!“
Ale nahlas dodal: „ Tak se dílo podaří Bedřichu!“**

„Když jsme u těch technických záležitostí – ta osoba přece ví“ nejistým hlasem se ozval Bedřich.

„Ta osoba už nás nezajímá a nás ohrozit už nemůže Bedřichu! Jen tak mimochodem – já jsem Artur; skutečně křtěný – a to už je holý fakt; tykáni je v partnerských vztazích přece jen lepší, že ano?“

„Tak na zdraví Bedřichu!“ „Na zdraví Arture!“

„Jo, ta osoba byla nebezpečná svou nedisciplinovaností a upovídáností – ta její schopnost vše vykecat– ale to ty přece víš nejlíp Bedřichu, žejo? A proto musí být eliminována...“

„Hm, takže mám podobné vyhlídky; no třeba, když se mně nepovede splnit zadání!“

„Neblbni Bedřichu!“ „Sám to přece dělat nebudeš, ale když jsi to nakouzl – budete tým a ty jeho vedoucím.“

„Ty už někoho máš Arture? A kde bude to tvoření?“

„Kolik těch pomocníků budeš potřebovat Bedřichu – sedm?“

„No asi sedm až osm!“ Ale kde je vezmeš?“

„Když už jsme se k tomu dostali – koneckonců držhuba je i v tvém zájmu Bedřichu...jsou to lidé z Čech a něco je i ze zahraničí.

Pracovali, nebo pracují v týmech profesorů Mc Gregora, Millera, Steinbacha a...znáš se alespoň s některými pány profesory ne?“

„Ano, znám je z různých kongresů, ale ty jejich týmy ne...snad jen část Millerova.“

„Jasně – mohl jsi tam možná některého z nich vidět, ale to předbívám...“

„Ještě jsi mi neřekl kde!“

„No přece v v těchhle kulisách, týchle komický operetky! Lepší podmínky jinde neseženeš!“

„Počkej! A co vybavení laboratoří?“

„Přesně podle tvého přání, tak jak jsi to specifikoval v žádosti, adresované Akademii věd!“

„Kdes to schrástil?“

„ Víš co Bedřichu, na některý věci se moc nevyptávej – ber to jako hotovou věc!

Kdo se ptá, moc se doví a to zrovna...žejo, rozumíme si!“

Následoval asi hodinový, nezávazný hovor – potom to se soupravou trochu cuklo.

Zapřáhli lokomotivu a vlak se po chvíli, pomalu rozjel.

„Abychom se vrátili k tomu podstatnému,“ váhavě pronesl Artur.

„Zcela na rovinu: Ve smlouvě – samozřejmě z bezpečnostních důvodů, bude zakázka uvedena v spíše v obecné rovině, ale vzájemné závazky – tedy firmy vůči tobě a obráceně, budou uvedeny přesně – termíny, výše tvého měsíčního platu, bonusy apod.!“

„Rozumíš? Máš k tomu připomínky?“

„Zatím to je – jak říkáš v obecné rovině, má to logiku...takže připomínky nemám.“

„Jo přece – takže tam prostě budou úkoly – řekněme tak trochu s krycími názvy a to gró si řekneme mezi čtyřma nebo šesti očima?!“

„Jo,jo Bedřichu, správně jsi to pochopil!“

„Dobře; co se týká tvých spolupracovníků, my z mnoha důvodů chceme spíše cizince – ty angličtinu perfektně ovládáš slovem i písmem... když tak mě oprav – hovoříš ještě španělsky, německy a rusky...

Myslím, že si budete rozumět.“

???

„Bedřichu - vybraní vědci jsou schopní, ale samostatně se prosadili jen sporadicky; řekl bych, že jejich dalším kladem je vcelku reálné hodnocení svých stávajících možností; včetně finančních.

Myslím, že by mezi nimi neměla být nějaká přemrštěná rivalita.

Už proto, že každý by měl dělat na tom svém úkolu, který budeš zadávat ty a kontrolovat, pomáhat – když bude potřeba.

Jste přece tým. A peníze? V tomto směru si polepšíte všichni, na to vem jed!“

„Ale jak se ti budoucí kolegové odpojí od svých týmů, aniž by vznikl poprask?“

„To už nech na nás – ale přece jen ti řeknu něco pro uklidnění. Tyhle lidičky my už nějaký čas platíme, aby s sebou něco vzali.“

„ To budou jejich šéfové...“

„Nebudou Bedřichu; my víme i různé věci na ně, ale k věci :

„Oficiálně se jedná o vývoj léků proti Alzheimerově a Parkinsonově chorobě, AIDS, na zlepšení myšlení, včetně dlouhodobé paměti.“

„A zcela naplácato ti říkám, že i zhoršení. Nekoukej tak divně – svědek ztrácí paměť, pokud cinkaj – ale ani na to není tak úplně spolehnutí.“

„Jasně Arture!“

Ještě že se Ivana zmohla jen na krádež podstatě podružných informací – teze, jakési plány, to dokáže dát dohromady kdekdo.

Ale ty nuance jaksi – nojo, už je to tak, zůstaly za drápy akorát mně. Ale s minimální možností realizace.

Když chybí peníze – žel, ty by dokázal sehnat jen Matoušek ...

Artur však pokračoval:

„Firma PHARMACY AR, se sídlem v Kanadě, je zcela oficiální; tady bude filiálka, nebo filiálky, podle potřeby – maximálně tři. Podle toho, jak se bude vyvíjet situace.“

„Kromě výzkumu – snad už brzy ověřovacímu, bude dalším předmětem činnosti podnikání, výroba a prodej farmaceutických výrobků (léků, i potravinových doplňků).

Již nyní děláme na zakázku různé rozbory – fyzikální i chemické...

Zabýváme se i ekologií, jak vidíš...“

„Nemáme sice ještě leccos vyjasněné, ale jisté je, že laboratoře budou tam, kde nebudou budit pozornost a s možností se snadno dostat mimo území.

Ověřování by se mělo uskutečňovat na příslušném zdravotnickém pracovišti...to bude organizační záležitost – nějaké tipy už máme...“

„Ostraha objektů bude z našich lidí, ne žádná místní agentura z bývalých policajtů a kriminálníků.

Tedy – registrovanou hlídací firmu pochopitelně musíme mít, abychom nevypadali nějak divně, ale jak říkám, z našich lidí...a nějaký název vymyslíme...“

„Mým zástupcem je Saša, je to doktor farmacie; my dva – ty a já, se budeme vidět až já určím.

Samozřejmě ti dám spojení pro krajní nouzi, ale to si ještě řekneme...

Dostaneš mobil se šifrováním, speciální hodinky...“

„Samozřejmě s čipem - co Arture?“

„Jo, je to blbý, já vím, ale kdybys měl problémy, jak tě jinak budeme hledat? Jo a ...“ nedořekl.

„Ale za kolik Arture, to ještě nepadlo – já vím,“ reagoval na nevrlý Arturův pohled – **„jasně, vím, že to nebude za nějakých 50 000...“**

„To si piš, že ne, tvůj počáteční základní plat bude asi čtyřnásobek tvého nynějšího platu a po zkušební době, když se bude výzkum ubírat správným směrem a ve správném čase, tak základ zvýšíme a půlročně jeden měsíční plat navíc – to jde Bedřichu, nebo snad ne?“

„Jde – a co cílová prémie? Dokončení výzkumu, ověřování...?“

„Když to bude fungovat, no – prémie musíme určit podle důležitosti, pracnosti – ale těch...“

Bedřich začal „To si Arture...“, ale nedořekl. Artur dal gestem najevo, že hodlá pokračovat.

„A potom samozřejmě i podíly z obratu – ale to už bude v dodatku. Samozřejmě kvůli daním bude brát něco málo oficiálního na ruku a zbytek bude bokem. Takže si zaříd' nějaké šikovné konto!“

„A co patenty Arture?“

„Případné patenty budou na firmu, protože veškeré řízení bude platit firma. Práce jsou tak jako tak kolektivní, ale vedoucí a jeho nejbližší podřízení, kteří budou mít výrazný podíl na objevu, nezůstanou anonymní.“

*Co se dá dělat, dupnout si nemůžu... Snad to nebude jako v kriminále; nebo aby nás vehnali do nějaké ohrady s laboratořemi a obytnými domy?...“
Uvažoval rezignovaně Bedřich.*

Zbytek cesty se dolad'ovaly podrobnosti smlouvy, kontaktů, bezpečnostního zajištění, vlastní výzkumné činnosti...zkrátka všechny potřebné náležitosti. Jak se blížili k Brnu, bavili se o společném problému spíše jen okrajově a v uvolněnějším ovzduší se dál vzájemně „ot'ukávali“, až konečně začali konzumovat přichystané dobroty.
A s plnou pusou se nehovoří...

*Takže ta Kanada je jen asi nějaký zastírací manévr, začal rozvažovat Bedřich. Zřejmě to hlavní směřuje do nějakého bezpečného prostoru, který...
Proč ho nehledá v Kanadě nebo někde jinde na kontinentu?
To vypadá, že zadavatel a investor bude asi odjinud...nojo, cosi v rozhovoru se přece jakoby šmrnclo kolem západu Čech!?
Co když to... – nojo Karlovarsko, s těmi ruskými pevnostmi ve stylu lidové architektury, kam nikdo nemůže...tam nepustí ani pánaboha!*

Pro kontakty“firmy“ s klienty zvolili dobré místo. Od Karlova mostu na Malostranské náměstí projde denně množství lidí a do obchodů nahlíží a chodí davy...

Mají to bezvadně vymyšlené; něco bude řádně pod zámkem, něco rozstrkané po celé republice - a když už bude nějaký průšvih, tak se bude týkat jen jednoho chapadla chobotnice.

Zdá se - a není to sen, že ve hře je ještě něco víc a že tohle bude vícevrstevná záležitost!

Určitě – pokud někdo nepromluví, dlouho nebude žádné podezření. A když, tak první na ráně je obchod, pak výzkum, ale tam se moc asi nechytanou – a to hlavní bude zcela ukryto...žeby špionáž?Pokud ano, tak bude takřka samofinancovatelná...

Do Brna přijeli po 20.hodině; tak akorát, aby se Bedřich stačil ubytovat v hotelu a ve spěchu se dostavit na schůzku s doc.Hanouskem.

Docent ocenil masivní švýcarský hodinový strojek, ale nijak se touhle parádou dál již nezabýval.

Evidentně se potřeboval vypovídat; měl dlouhodobě nemocnou dceru a před 14 dny se manželka podrobila náročné operaci.

Bedřich po prožité vlakové debatě nebyl zrovna ve formě, aby mohl kolegu utěšit. Alespoň se tvářil, že mu pozorně naslouchá.

X

V chaosu počátku 90. let bylo lehké se vyvázat ze smluvních vztahů. Bedřich si výrazně polepšil. Z hlediska seberealizace, i finančního ohodnocení.

Nakonec i oželel, že nezbývalo příliš času na vývoj či ověřování původního, tzv. nosného programu vývoje léků.

Musel se věnovat různým podpůrným a „překrývacím“ farmakům pro sportovce, všelijakým dryjákům pro zlepšení či naopak omezení či úplnou absenci cílených duševních i fyzických aktivit...

Po řádném testování jen malá část uvedeného sortimentu byla určena širší veřejnosti.

Je možné, že někteří ze spolku „Pomáhat a chránit“ něco tušili, ale stálými reorganizačními akcemi se zbavili akceschopnosti.

A to vítaly všechny ty firmy, nejen ona farmaceutická.

X

Bedřich dostal svým závazkům; vedení týmu se zřekl asi po 11 letech usilovné práce. Nebyla pouze u zkumavek, ale i v prostředí amazonských či jiných oblastí, kde příroda skýtala velké množství materiálu pro pozdější syntetickou velkovýrobu.

V tamějším prostředí pohyboval i v minulosti, kdy ještě převládalo opatrné dotazování se na účinky toho či onoho.

Za pár let nato následovalo však plundrování veškerého bohatství a tak přírodní komunity se staly opatrnější při sdělování svých léčitelských tajemství, předávaných a fungujících po celé generace.

Bedřich však využil známostí s náčelníky a šamany několika indiánských společenství a tak snáze získal potřebné informace.

Po oněch 11 letech firma přijala rezignaci s podmínkou, že ještě 4 roky bude pracovat jako řadový vědecký pracovník.

Po finanční stránce sice firma plnila všechny písemné či ústní závazky, v tom problém nebyl.

Asi 2 roky po Bedřichově rezignaci na šéfování, se jednoho krásného dne, těsně před ukončením pracovní doby, místo Saši objevili ve vile neznámí ostří hoši. Nejdříve prohledávali Sašovu kancelář, odnesli několik pytlů listinných dokladů, počítače...

Krátce před tím se z několika soukromých účtů zaměstnanců firmy - včetně Bedřichova, ztratily peníze. Tedy ne všechny, ale cca $\frac{3}{4}$ obnosů. Samozřejmě, zmizely v daňovém (a právním) ráji. Krátce nato, ale ještě před domovní prohlídkou, i Saša.

Zřejmě se vedení akce ujala daleko mocnější skupina lidí, razantnějších ve všech směrech. A evidentně stojící na vrcholu téhle zvláštní pyramidy.

Milému Sašovi se v onom ráji otevřela a potom natrvalo zavřela pusa. A to i díky farmakům, na jejichž vývoji se Alexander Kowalský (pokud se tak skutečně jmenoval), sám podílel.

Pravděpodobně i proto, že pár důležitých informací z výzkumu prodal konkurenci.

A to se ve slušných společnostech nedělá – a teprve ne ve společnostech šedé ekonomiky.

Ono to mělo genezi...

Dlouho se dařilo Arturov a Sašův intimní vztah tajit – alespoň před běžným personálem.

Asi po 4 letech Saša de facto ovládl výrobu i obchod; za další rok byl podezříván z odklonění nějakých financí, což pak nějak odeznělo do ztracena.

„Díky Arturově benevolenci“ vůči partnerovi, se neztratily jenom peníze, ale i „tah na branku“.

To zřejmě dopálilo investora a asi začal jednat prostřednictvím silné státní organizace.

Saša zřejmě něco tušil, nebo byl informován - a utekl...

Asi po dalších 2 letech prošla tiskem zpráva s fotografií, že v pobaltské oblasti se pohyboval muž se zcela „vygumovanou pamětí“. Nápadně se podobal Sašovi.

Bedřichovi a jeho kolegům se vrátila z ukradených peněz směšná suma. I tak po „ukončení pracovního poměru“ měl na ostatních kontech částku, která ho určitě řadila mezi velmi dobře zajištěné občany.

Liknavý postup k dokončení vývoje léků proti oněm zákeřným nemocem se projevil záhy. Bud' právě tyto výsledky rozpracování „vynesl“ Saša; prostě jiné firmy dohnaly náskok a posléze ho samy získaly.

Několik léků, zpomalujících Alzheimeru, Parkinsona, i AIDS, se sice nějak dokázalo prosadit na trhu, zamýšlený kasovní trháč to ale zdaleka nebyl.

S Arturem se Bedřich příliš nevidal ani jako šéf týmu; jakmile se jeho stal řadovým členem, kontakt se téměř přerušil.

Artur byl stále „někde ve světě“ a Saša...? Pokud ještě Sašoval, tak podle známého: „ Když je kocour pryč, mají myši pré...“

Novým šéfem se stala dáma, původně sekretářka s diplomem ing.chemie. Ta, co ve vagonu přinesla Bedřichovi kávu.

Pozvedla morálku, vtělila této části firmy řád a výsledky na sebe nedaly dlouho čekat. Jenže...

S několika velkými aférami sportovců v souvislosti s aplikací nezákonných podpůrných prostředků, se začaly dít věci. Vzájemné podezřívání, věčně nějaké osobní prověrky, všude štěnice, kamery...

Ne že by dříve nebyly, ale postupně už to nemělo daleko „k Chocholouškovi...“

Najednou to již nebyly „operetní záležitosti“; z kulis se vyřítili místní policejní hoši a najednou šlo jak se říká „tlusté do tenkého.“

Firma se postupně, utajeně, začala přemísťovat do jiných, ještě neokoukaných kulis.

Bedřich se už asi nehodil.

Během 2-3 měsíců prudce ztratil paměť, analyticko – syntetické schopnosti. Mozková příhoda byla vyloučena. Svedlo se to na zanedbanou ptačí chřipku...

Když ho známí navštívili v příslušném zdravotnickém zařízení, jeho myšlení bylo na úrovni 6-8letého dítěte.

Co bylo s jeho miliony, případně zbytkem, to skutečně nevím...

SÍLA PODOBENSTVÍ

Jednoho dusného dne před Medardem, zcela neočekávaně, zaplnilo prostor rodinného domku na okraji Prahy důrazné, opakované zvonění. Copak hoří? Pomyslel si muž, evidentně pokročilejšího věku.

Těžce vstal od stolu, na němž cosi vyřezával z lipového dřeva a odšoural se k otevřenému oknu do ulice.

Nehořelo, ale u branky stál muž; odhadem kolem padesátky a nervózně, trhavým pohledem sledoval chvíli okna a chvíli přístupové dveře do vily.

„Dobrý den, co vás ke mně zavádí?“ Otázal se řezbář amatér.

Osoba za plotem se nejistě zavrtěla, několikrát přešlápla zcela neobvyklou krokovou variací a víc než hlasitě řekla: „Jsem Josef Matyášek, jestli si na mě pamatujete... a potřeboval bych vaši radu!“

Matyášek, Matyášek, brumlal si pro sebe starý pán, přičemž se škrábal pravou rukou na zátylku... „jo, už si vzpomínám! Před léty jsme nějaký čas byli v kontaktu...nojo, ten čas letí!“

„Máte pravdu!“ Ozvalo se zpoza plotu.

„Hned jsem u vás!“ A pak spíš jen tak pro sebe – ale i tak slyšitelně: „No hned – podle toho, co mně nohy dovolí!“

Cestou si rovnal myšlenky...

Co ten Matyášek může chtít?

Byl to tenkrát takový nečitelný člověk...evidentně během života se snažil dopřát nejbližším – hlavně dětem to, co jemu bylo odepřeno v dětství a dospívání.

Jinému by stejné manko životního vhledu asi až tak nevadilo, ale tenhle chlap je dost přemýšlivý, pracovitý a taky trochu víc zaběčený, když si něco umane – a taky takový trochu filozof amatér...ale docela férový...co asi ode mne chce – no chce, asi s neví rady s něčím...uvažoval, než došel k brance.

„Nevím, čím vám mohu být užitečný, ale pojd'te dál pane Matyášku...“

„Víte pane Řehoři...promiňte...“ soukal ze sebe Matyášek, „já už si nevím rady, promiňte, že vás obtěžuji...“

„Tady to nebudeme probírat, nikomu dalšímu do toho nic není...no jen pojd'te“, pobízel hosta u otevřené branky domácí pán, když spatřil sousedku, jak se plíživě blížila k plotu.

Než uzamkl branku, ještě dodal:

„Nemáte proč se omlouvat, jsem docela rád, že si budu moct s někým popovídat, už mně ta samota leze na nervy...tak alespoň vyřezávám ze dřeva pár drobností...“

„No a já vás obírám o draho...“ Nedomluvil, protože Řehoř mu skočil do řeči. Ale to už šli po schodech. Řehořovi docházel dech, ani se na hosta neotočil a jen zasípal:

„Heled'te Matyášku, já nejsem žádněj umělec; občas k tomu dřevu sednu...ale ted' jak vidíte astma...potvora. Prach, pyly...“

Došli do bytu, Řehoř „si foukl“ antiastmatikum a ukázal na židli. Matyášek se posadil.

Musel jsem vás táhnout nahoru, protože se přízemí opravuje; ted' tam tuhne beton...chlapi přijdou až zítra!“

„Tak povídejte, - ale nejdřív, co si dáte?“

„Vodu prosím pane doktore a třeba i kávu! Tadyhle jsem vám přinesl malou pozornost“ a vytáhl z tašky zabalenou láhev.

„To jste nemusel, zrovna tak, jako s tím doktorem...já už mám lepší titul – důchodce...ale díky!“

Hned láhev odšpuntoval...přičichl... „tak ještě jednou díky za voňavou meruňkovicí! To ji ještě před tou kávou ochutnáme, že ano?“

„No když myslíte dok...“ rychle se opravil – „pane Řehoři!“

„Jo to zní líp!“

Přit'ukli si na zdraví – a aby bylo pevné, během hovoru ještě několikrát.

„Co vás trápí pane Matyášku?“

„Raději Josefe, jestli byste...“

„Tak co vás Josefe přimělo se na mě podívat? A jak jste mně našel?“

Josef se nadechl, usrkl ještě trochu meruňkovice a pomalu, nejistě spustil:

„Znáte mně; párkrát jsem byl u vás v poradně, když mně bylo ouvej. A tam mně teď řekli, kde bydlíte.

No a po tý poradně jsme se pak zanedlouho sešli znovu.

No... svý jsem si odseděl...za svou blbost!“

„Vím, bylo to pro vás trauma...nejdřív jste dlouho nemohl sehnat zaměstnání a to pak člověku časem z toho povolí nervy!

Ale nic jste neukrad, no prostě jste se stal obětním beránkem pro partu vyčůránků, kteří všechno hodili na vás a vazba se vlekla...

Asi někomu záleželo na tom, aby se vlekla, on čas sem tam taky něco skryje. A jak dlouho vás tam drželi?“

„Já tam zůstal ještě tři měsíce; po vás přišla ta černovlasá psychologka; prý hnedle po škole. Ale ta už nebyla externistka jako vy...“

Loknul si kávy, chvíli se zamyslel a pokračoval:

„Jenže mně se pane kvůli tomu rozpadla rodina! Po 11 měsících mě pustili z vazby, ale pak se celá věc projednávala v různých instancích celkem čtyři a půl roku; po několika odvoláních a dalších tahanicích soud rozhodl, že jsem nevinný...

Odškodný jsem si vytrucoval až za další fůru měsíců!“

Matyáškův víceméně monolog potom pokračoval skoro hodinu. Pomalu, rozvážně; ono se těžko vypráví o rozpadající se rodině, pro kterou žil a kromě rybařiny a turistiky neměl jiného koníčka; zřejmě na tom mamonu nemusel tolik lpět, ale snažil se zejména kvůli dětem. Studia taky něco stojí...

Rodinné příjmy během vazby vyschly; manželka, co nezažila s workoholikem, začala užívat s milencem. Z rodinného účtu zmizelo 350 000.

S tím, že je již neuvidí, se celkem smířil, ale děti – nebo některé z nich, se cítí ukřivděné. Jim sice o vyluxovaném účtu neřekl, ale je možné, že potomci se dovtípili...ale pořád mají pocit, že to začalo u Josefa. Postupem času asi všichni.

Zásluhou sdělovacích prostředků se občas rodina stávala středem pozornosti. Zejména bulvár propíral všechno možné; hlavně výmysly.

V tu dobu se kromě Hedviky, starší dcery, od něho odtáhl zbytek rodiny a většina známých. Manželka podala žádost o rozvod.

Horší bylo, že než s tím svým milým zmizela, štvála děti proti tátovi a nakonec je rozešťvala mezi sebou. Naposledy do toho byla vtažena i starší

dcera. Nejmladší z dětí František se zajímal jen o dokončení vysokoškolského studia a zahraniční stáže.

Nic příjemného, ale zejména ztráta kontaktů s nejbližšími, to už je důvod k nářkům.

Holky se z materiálního hlediska vdaly dobře, ale Zdeňka nebyla manželovou rodinou přijata příliš příznivě, ačkoli zpočátku tchyně i tchán vztahu s jejím synem přáli.

Jejich chování se příliš nezměnilo ani po tátově osvobozujícím rozsudku - dokonce ani po vyplacené náhradě za prožitou újmu.

Nejstarší ze čtyř dětí Jaroslav, neprošel nějakou prověrkou u armády; mohl sice zůstat, ale neúspěch mu bránil ve strmější kariéře.

Právě ten to tátovi měl nejvíc za zlé a dával to jaksepatří najevo.

„Já vlastně za nimi dolezám. Bydlím v takovém pomyslném středu, děti jsou rozprsknutý do všech stran. Ale místo toho, abych byl středem jistoty, jsem jen středem nevraživosti, která se na mě stále hrne. Prý jsem je nezabezpečil, kvůli mně měly problémy, zejména v Jardově případě...i když se domnívám, že já nebyl tou hlavní příčinou zbrzděné kariéry...

Napsal jsem všem, mám to s sebou; odpověď mně přišla jen od Jardy a Zdeňky...

Od holky je to takový spíš smířlivecký, ale co napsal Jarda, to fakt ukazuje, že na tý vojně nějak ztratil cit!“

„On Jarda je asi přirozeným šéfem vašich potomků, že?“

Josef přikývl a pak sáhl do tašky: „Tady jsou pane Řehoři ty maily; kdybyste si je – až budete mít čas - přečetl a pak se vyjádřil. Víím, chci toho na vás moc, ale já opravdu...je tam i spojení na mě!“

Sklopil zrak, jako by spíše očekával nepříznivou odezvu.

„Pokud chcete radu Josefe, musím mít možnost vše v klidu posoudit. Určitě mně v tom pomohou i dopisy“ a sáhl po obálce, kterou mu Josef podával.

„Máte tam pane Řehoři i spojení – maily i mobily...“ zopakoval Josef.

„Nebojte se Josefe, za hlavu to nehodím, ale nějaké unáhlené závěry ode mne nečekejte!“

Josef s úlevou poděkoval a pustil myšlenkám opratě...

„Víte, mám rád malé, neokázalé, vesnické kostelíky. Ne, už dlouho nejsem věřící – i když – pokud bych byl řekněme kající, který se vrací do lůna církve, to bych měl...určitě výhodnější...

Při společenských aktivitách...a určitě i po těch malérech. Třeba jenom v sociálním kontaktu, v možnostech seznámit se s někým; prostě mít možnost někam patřit.

Víra je navíc i bod, co pohne lidským osudem, taková neviditelná berlička. Já se naproti tomu belhám sám.

Zase si ale člověk alespoň v případě nezdaru může nadávat jen sám sobě; a taky ve vzácných chvílích úspěchu se o něj s nikým nedělit. Což zní dost sobecky, ale já v životě při různých děleních jsem na tom jen prodělával...

Netvrdím, že bych se do církve nevrátil; ale to by muselo přijít jako nutkání...tam někde u srdce. Ne jako jen nějaká kalkulace o výhodě.

Jsou lidé, kteří si s tím hlavu nelámou; obrátí se tam, kam ukazují korouhvičky na směr, kde to sype.

A koukají na mě jako na troubu – jako nedávno mně jeden známý pravil: „No co u socanů; přešel jsem k lidovcům. Mají dobrý sociální program, málokdo se do nich naváží a jsou potřebný pro koalice... A taky tam má člověk možnost se obratem dostat do vrcholové politiky...

Můj syn Jarda najednou taky, že půjde do politiky, ale díky tomu, že se pak stal vojákem, tak nemůže být členem žádné strany. Do kostela chodí dál, ale jako věřící se nechová, to tedy ne...nakonec si to přečtete.“

„Jsem takovej trouba, no co!? S přibývajícím věkem mně to vadí stále méně...

Dnes už ani netoužím po nějakých okázalých úspěších. Když se náhodou zadaří, pochválím se sám.

Proto se cítím dobře na chalupě v té výspě civilizace. V přírodě, kde mimo značené cesty nepotkáte za celé dopoledne ani živáčka...

Jezdí tam i Jarda, ale...abych nezapomněl, - sms! To je jediný, jak spolu komunikujeme...ale jen kvůli tomu, abychom se tam spolu nesešli.

Já se mu raděj vyhnu, stal se z něho hulvát – jen by mně vyčítal...docela se ho už dnes bojím. Takhle jsme to dopracovali! Jeho odpovědi bývají jen datum, případně rozpětí pobytu...“

„A kde máte tu chalupu Josefe?“

„U Nového Města pod Smrkem...ještě v jejím katastru; po babičce.“

„Já jsem Josefe dědil po tetě; už značně sešlou usedlost kousek od Mladkova. Před třemi roky jsem ji prodal a koupil si jinou – byla skoro ve stejném stavu; v Ludvíkově.

Tam je taky hezky, ale hlavně, je to blíž; zhruba o polovinu.“

„Takže na Liberecku?“ Aniž čekal na odpověď, pokračoval. „Jako chalupáři, jsme skoro sousedi pane Řehoři! To je novina!

Mně to tam vyhovuje; rád se toulám celým tím krajem. Vždycky někde nechám auto, kousek popojdu a pozoruji přírodu...

V té oblasti jsou místa se skrytou energií; a v těch chudejch kostelíčkách cítím dějiny...který se tam došouraly, prošly, nebo proběhly...

Po takovém výletě si rád sednu do některého z těch kostelíků...vyzdobených místními řemeslníky a regionálními umělci. Ta často neumělá vroucnost je patrna na každém předmětu. Na sochách, obrazech, freskách; jsou zkratkou podobenství na cestě k sobě - do hlubin vlastní duše.

Dobře znějící varhany (pokud už je opravili), jen umocňují libý pocit. Ale zaplat' pánbůh i za ty dlouho neopravené...třeba se časem najdou peníze na jejich obnovu.“

Napil se kávy a pokračoval. Řehoř trpělivě poslouchal.

„Někdo se chodí do kostelů podívat jen z prosté zvědavosti, jiný chce být Bohu blíž - a jiný „jen“ kvůli klidu.

Ale i podvědomí pracuje – a to je dobře. Člověk je sám, se svými myšlenkami, přáními a někdy i díky.

Usebrání se tomu také říká - žejo pane Řehoři; myslím, že po právu!

Musíme se přece sebrat – zklidnit – a vypořádat se sami se sebou.

Bohoslužba neprobíhá, někdy přijde i varhaník...jen tak si přehrát pár skladeb a vyhnat myši od měchů. To pak hudba umocňuje moje dumání.

Nebo nepřijde... několik babiček si tiše šeptá modlitbu, nebo přání. Nic a nikdo neruší.

Často bývají zavřené. Protože co není zavřené, nebo přikované, je ohrožené.

I jako bezvěrec si myslím, že na cestě k duševní rovnováze může stejně tak jako dobrý lékař, psycholog, učitel, přispět i kněz.

V tomto ohledu má kněz jistou výhodu; pokud v semináři neflákal učení, má k dispozici podobenství.

Každý příběh, každý děj, má v sobě sílu přenosu. Poselství, které vnímáme tak, jak jsme kdysi vnímali pohádky, nebo příběhy; třeba i s autorskou licencí vypravěčů...

Příběhy jsou hněteny staletími a jejich dopad je stále prověřován účinkem.

Komu dnes cokoli vyprávět? Nikdo nemá čas, ani ti, kteří jsou placeni za čas strávený s námi – jenže ten čas věnují vykazování, vyúčtování, které zabere víc minut, než pár rutinních otázek, nebo jen naslouchání.

A nakonec; proč někomu něco říkat? Co když...to nebude nakonec i pro vícero uší?!“

„Jak to myslíte Josefe?“

„Sám pane Řehoři víte, že obecně ta česká držhuba prostě nefunguje. Nevím jak vy, ale já jsem se nikdy nesetkal s tím, že by některý kněz vyžvanil něco, co slyšel ve zpovědnici. To samé nemohu říct, že by fungovalo...třeba ve zdravotnictví...já se o tom párkrát přesvědčil!“

„Copak o to Josefe, to já taky, třeba povídáním mezi dveřmi, na chodbě o čistě soukromých věcech pacienta- ale proč tedy nejdete...třeba za knězem? Já, jako bezvěrec bych za ním sice s prosbou o radu nešel, ale jen proto, že prostě do té party nepatřím!

No možná, že k jednomu jo, ale to je spolužák ze základní, i střední školy! Ale třeba vy byste...podle toho, co jste mně před chvílí říkal...vy byste mohl. Už proto, že vás to tam táhne, ale kvůli vaší přehnané hrdosti chodíte kolem horké kaše! Já vám nic nevyčítám, jen konstatuju!“

„Asi máte pravdu, pane Řehoři!

Jsem sice v kostele křtěný, ale fůru let jsem tam nechodil; až teď tam chodím - ale jen se uklidnit.

A tady jsem, protože vám věřím!

Kostrbatě, se všemi peripetiemi, jdu, nebo se potácím světem - s pomocnou rukou na konci svého ramene. Taky to tak nějak kostrbatě jde, ale teď jsem na rozcestí... jsou tam sice nějaké směrové tabule, ale pořád se nedokážu rozhodnout...

Možná, že jsem na té cestě propásl chytit se podané ruky...ale nikdy jsem do ní pohrdavě nepraštil, to sám víte! Jen jsem se bál, aby ta ruka někam nezmizela a já nebyl na tom ještě hůř než předtím – z louže do bláta a ještě s nalomenou psychikou?!“

„Vím Josefe, ale především - člověk potřebuje si sám sebe vážít a k tomu je nutné něčeho dosáhnout! Třeba i prostřednictvím té pomocné ruky! Neříkám, že jste v minulosti něčeho nedosáhl, ale to bylo! Ale teď je teď a je nutno se znovu zvednout! To je hlavní cíl! K němu vedou postupné, nebo řekněme pomocné cíle a mezi ty nejdůležitější je dát dohromady rodinu – tedy hlavně vás s dětmi! Zcela na rovinu, s milostpaní moc nepočítám...“

„Ta at'si po tom, co provedla, jde kam chce, ale o děti přijít nechci!“

Josefovy oči se upřeně podívaly do Řehořových. Jakoby říkaly: Víc už ti říct nemohu a teď mně prosím nezklamej!

Tak alespoň to Řehoř pochopil...toho chlapa nemůžu zklamat. Ale jak na to? No co, jdu do toho. Zároveň mu hlavou prolétl mlhavý náčrt možného řešení.

„Heleďte, já sice ještě nečetl nic z vašich mailů, ale jak to tak zběžně hodnotím z toho, co jste mi řekl...“

Hlavně se Josefe zdržte jakékoli iniciativy, já se o něco pokusím.

Především se nesnažte vzbudit soucit – třeba výčtem svých zásluh o děti, o rodinu! Druhou stranou by to mohlo být bráno jako zoufalství, jako vaše neschopnost (na které se horší povahy mohou pást)! Nebo to vzít jako citové vydírání.

Obávám se, že jakýkoli chybný krok by zhatil veškeré úsilí, včetně toho, co si myslím, že by mohlo vést k úspěchu!

O případných vašich krocích se nejdříve spolu dohodneme, platí?! Nejdřív si všechno budu muset řádně promyslet, abych nakonec krok vedle neudělal já!“

„Platí pane Řehoři! Vlastně já už ani jinou možnost nemám!“ Pomalu, snad i neochotně ze sebe vysoukal Josef a stiskl nabízenou pravici.

Na tu dobu až nezvyklé horko, které proniklo do vilky a vypitý alkohol urychlily únavu. Meruňkovici raději nechali na pokoji a rozloučili se dvěma Svijanskými jedenáctkami.

Řehoř hosta vyprovodil k brance a šel zalít zahrádku.

Sice byl už čas na večeri, ale kytky mají taky žízeň...a co taková žízeň dokáže, to věděl dost dobře...

Líně, ale určitě ne povrchně, se mu při zalévání třídily myšlenky. Uvidím, co je v mailech.

Zkusím se obrátit na některou z holek! Určitě by se od nich daly získat nějaké informace.

Táta v tenzi ztrácí kontrolu nad problémem. Nedivím se mu – taky byl v jeho kůži toho měl až po krk.

Kdyby se podařilo zmáknout Jardu, snad by se sourozenci zase dali dohromady... ale nebo?

To by taky šlo, okomentoval si v duchu náhle se zjevenou spásnou myšlenku!

Když zalil rostlinky a nechtěně stejným proudem vody osvěžil i sebe, dobelhal se domů a udělal si večeři. Smažená vajíčka - jako většina chlapů v podobné situaci. Zapil to další jedenáctkou, umyl si ruce i pusku a dal se do čtení okopírovaných mailů.

Nejdříve je jen zběžně „přelétl očima“, pak rychločtením probíral řádek po řádku.

Jak to vypadá, tak kromě Jaroslava, ostatní sourozenci možná nejsou proti tátovi tak zabejčení.

Zdeňka připisuje značnou vinu na stávající situaci matce. Omlouvá se tátovi, že ho nepodpořila, když byl v krizi a naznačila, že matka až tak vzornou manželkou nebyla, neboť se k ní doneslo, že někoho měla ještě před tím, než šel táta do vazby.

Vyčítá mámě, že Jardu utvrzovala v tom, že kdyby byl táta k něčemu, tak mu při té plejádě vlivných známých zajistil lepší vojenskou kariéru.

Pak se znovu omlouvá, že se nechala strhnout...

Tak ta by mně toho asi mohla dost sdělit...

Jarda tátovi dost nevybíravě vyčítá, že máma musela odejít, protože „ty si sedíš na penězích a my, když jsi seděl, jsme neměli ani co do huby!“

Takže on – asi ani ostatní sourozenci opravdu neví, že máma vybilila úspory!?

Táta v dopise dětem se taky o tom nezmiňuje, jen se je snaží přesvědčit, že to s nimi myslel dobře, že z nich chtěl vychovat slušné, vzdělané a vážené lidi, kteří se přirozeně uplatní v oborech, pro které mají předpoklady a v nichž budou úspěšní. Ale nic proti mámě...to bylo taktické - nebo...no to je jedno.

Ještě že se nepustil do výčtu intervencí a aktivit, kterými a kdy se pro ně „obětoval“, uzavřel Řehoř sumarizaci korespondence.

Ještě bych měl Jiřině poslat pusku, ať se jí v tom špitále nestejská! Ale klidně mohla brňknout ona...

Už byl natolik unavený, že se jen tak opláchl a vyčistil zuby.

Ulehl, ale stejně mu to nedalo. Kdepak, ať už jakákoli investice – ať se povede, nebo nepovede, nemá se vyčítat! Snad to Josef zvládne.

Dal jsem se do toho, tak něco musím třeba i překousnout případné zklamání!

Konečně usnul a zdálo se mu, jak kráčí s naditou taškou do kostela. U hlavních dveří stojí kostelník a nechce ho do kostela pustit.

„Hříšník se musí modlit tady vedle vchodu u křížku a pak do zpovědnice – ale dnes už je po zpovědi, tak máte smůlu!“

Modlit se nešel, čekal až skončí mše.

Po ní vyšel farář před kostel a loučil se s věřícími. Jakmile zahlédl Řehoře, pomalu, s vstřícnou tváří se k němu blížil s nataženou pravicí; dokonce ho pak objal.

Vtom vyběhl kostelník a křičel na celé kolo: „To je Řehoř, ten hříšník a ani se nepomodlil u křížku...!“

Farář se jen potočil „milý příteli, kdo s čistými úmysly pomáhá lidem, tomu se hříchy odpouštějí za člověčinu, nikoli za formální modlení!“

Řehoř se náhle probudil; chvíli se převaloval na posteli, promnul si oči a sedl k počítači.

První mail byl obsáhlý – a ačkoli byl jinak písmák, strávil nad ním více jak hodinu. Napsal ještě dva; to už byly upravené kopie prvního a odešly rychleji.

Pak se – už spokojeně, natáhl a za chvíli se mu zdálo o horolezecké výpravě... *kdysi se několika podobných zúčastnil.*

Docela se mu dařilo i ve snu – jakoby v šesti tisících bylo kyslíku tolik, co v Polabí.

Ráno po probuzení se ihned došoural k počítači. Je to tady!

Bud' zdráv Bedřichu!

Doufám, že jak píšeš, se za čtrnáct dnů uvidíme, ale teď jen stručně. Mám kamaráda vojenským kaplanem v Praze. Sice občas mladého Matyáška vidím na mši, ale nemá smysl řešit věci během jeho občasných pobytů na chatě. O to jsi mě ani nežádal, ale jen pro pořádek.

A když jsme u toho, tak jsem stále dlužníkem, přesto se odvážím zeptat, jak daleko jsi s tou řezbou? Ono by se to docela hodilo na sv. Annu to mít na místě.

Ale když to nestihneš teď, tak snad do Mariánských slavností se Ti to podaří.

A mohu vojenskému kaplanovi přeposlat Tvůj mail?

Ať Ti zdraví slouží – a to nejen kvůli mé prosbě!

S pozdravem

podpis Václav Hejda, farní kostel sv.Kateřiny, N.M.p.S.

Bedřich hned odpověděl: Samozřejmě, cokoli pošlu Tobě, klidně kolegovi přepošli!

Mail od Zdeňky dostal Bedřich až odpoledne.

Vážený pane Řehoři!

Sice Vás neznám, ale vzpomínám si, že kdysi o Vás táta pozitivně hovořil. Nemám důvod mu nevěřit. Ráda bych byla nápomocna Vaší snaze tátovi pomoci, ale nemohu se k Vám dostavit kvůli tomu, že nemám hlídání dětí. Manžel je na služební cestě, jeho rodiče jsou na Ischii a kamarádka může zaskočit jen na chvíli...

Ale klidně to můžeme vyřídit maily, jestli budete souhlasit.

Potom několik doplňujících vět a adresa bydliště. Podpis: Zdeňka Semerádová.

Bedřich se letmo podíval na hodinky; 9.20 – to by už šlo. Po druhém zazvonění...

než se zmohl na pozdrav, se ozvalo: „Ahoj Bedřichu! Už jsi snídal?“

„Ještě ne, ale budu Jiřinko - a pak přijedu. Co žes to chtěla? Jo piškoty a meruňkovou marmeládu a nějaké čtení. Takže ještě při cestě trafika; časopejsky jako obvykle, že?“

Snídani odbyl dvěma houskami s máslem a medem a hned se vydal za manželkou do nemocnice.

Vrátil se k polednímu. Chtěl se podívat na net, ale už měl takový hlad, že sáhl do mrazáku po čtyřech nožičkách párků, nastrouhal křen, nakrájel chleba. Jak by řekla babička: Zpucoval to, jako kdyby čtrnáct dnů nejedl.

Pak teprve se podíval do došlé pošty:

Ahoj Bedřichu!

Konečně sis taky na mě vzpomněl! Doufám, že se někdy sejdeme – jak říkáš – v osvěžovně!

K tomu Josefu Matyáškoví:

Ano, léčí se u mě. Suicid.pokus, neurastenie, obsese, depresivní stavy...

Ale postupně se zhoršuje dodržování termínů kontrol, farmaka bere nepravidelně.

Tvé vyšetření a prognóza z vazební věznice sedí.

Souhlasím s Tvým postupem, léčbu by to podpořilo! Pokud bude jen trochu času, povedu ho k aktivitě při řešení vlastních problémů.

Držím palce a dej vědět, jak to pokračuje!

S pozdravem MUDr. Radovan Bednařík, psychiatrická ordinace.

Během několika dnů si Bedřich se Zdeňkou Semerádovou vyměnili pár mailů. Získal upřesňující informace a jistotu, že se dcera připojí k pomoci tátovi.

S Josefem si psali maily obden, dvakrát se sešli (samozřejmě bez alkoholu), aby probrali, jak Josef „pokročil na cestě k sobě.“
Konečně začal pravidelně docházet i do psychiatrické ordinace...
Ještě že Bednaříkovi napsal!

Předpokládaná cesta na chatu se protáhla o tři týdny; paní Řehořová projevila zájem uskutečnit další část rehabilitace na chalupě. Tedy strávit na ní zbytek léta.
Zařídila, že o dům a zahradu se postará její sestřenice.

Na sever tedy odjízďeli manželé spolu. Kromě svých věcí, nakládali cosi zabaleného, co vonělo dřevem a lakem.

Druhý den po příjezdu zastavilo před farou u kostela sv.Kateřiny osobní auto s pražskou poznávací značkou.
Nejdříve vystoupil Bedřich, obešel vůz a pomohl vystoupit manželce. V tu chvíli z fary vyšel muž ve „farářském negližé“ ...

„Vítám vás Řehořovi! Pojd'te dál!“

„To mně nejdříve musíš Václave pomoci tadyhle s tím...!“

„No ne, Bedřichu, tys to stihl!“ Udiveně koukal na výtvar Václav, když odhrnul cíp obalového papíru.

„Snad se ti to bude líbit Václave! Co kdybychom to hned přenesli do kostela?“

„Ale jo, podíváme se na to ve světle Božím! A abych potěšil i já tebe...volal mně páter Grulich, že si vzal mladého Matyáška do parády a že to pomalu začíná fungovat! A děkuje Ti za podklady, které jsi mně svolil přeposlat!“

„Dobrých zpráv Václave není nikdy dost! A teď pomalu, opatrně, musíme do kostela.“

Paní Řehořová držela dveře a ti dva s nákladem funěli až pod kazatelnu. Tam položili zavazadlo na zem a rozbalili.

Václav s úžasem pronesl: „Tedy Bedřichu, ty ses měl vykašlat na nějakou psychologii a věnovat se umění!“

„Václave, ona ta psychologie – ale nakonec to víš sám, ty ji přece taky používáš, je trochu i umění, no ne?“

Dohodli se, že kostelník si zítra přivede pomocníka a že budou ten zázrak instalovat.

„Ty se Bedřichu díky zlodějům prezentuješ jako řezbářský mistr! Ještě, že jsem ti to kdysi až tak hrozně nezošklivil!

Pamatuješ, jak jsem ti zkolaudoval ten tvůj Betlém?! To jsme chodili tak do osmé třídy! A ty jsi pak sekl s nářadím, co máš po dědovi!

Naštěstí jsi toho úplně nenechal a vypracoval ses! Kdybys nechodil na túry, ani bychom se tady nepotkali, protože ty neznabohu bys do kostela nezašel!

A pak jsem tě ukecal na ty figurky do Betléma – ještě jsem ti za ně dlužný – a teď se ještě dluh podstatně zvětšil! Jen abys na mě nakonec neposlal exekutory!“

„Zato, žes ve mně objevil toho mistra, jak říkáš, tak o to ti to přijde levněji Vašku!“

„Paní Řehořová, jestli zítra nemáte program, přijed'te na oběd! Bude husa!“

„To by ses z toho vyzul lacino! Já myslel, že nás pozveš nejmíň na sedm chodů, nebo aspoň na kaviár a šampaňo!“

„Nedělejte si s námi starosti pane faráři, určitě se – a rádi, přijedeme podívat, jak to manželovo dílo ozdobí kazatelnu!“

„No a poté se bude podávat oběd! Husu jsem dostal od jednoho z farníků, křtil jsem mu předvěřím dvojčata!“

Řehořovi následující den přijeli po desáté hodině.

Kostelník už jen zametal pod kazatelnu, na níž se vyjímali dva andělci, držící v rukou svitek s latinským textem, který ze svitku vykukuje.

„Koukám Václave, že ti chybí kus dřeva na zpovědnici!“

„To už jsem se neodvážil tě žádat ještě o tohle! Ale kdyby se ti chtělo...?“

„Dohodneme se Václave, nakonec tu budeme celé léto!“

Než se prošli kostelem, Václav ujistil Bedřicha, že si nechal udělat rámcový odhad ceny za vykonanou práci.

„Říkám ti Béd’o zcela otevřeně, co jsem zjistil.“ Ten mu skočil do řeči: „Hele Vašku, dohodli jsme se, že uděláme cenu dohodou. Až bude práce hotová; podle toho, jak se bude má práce líbit!“

„Normálně bych Béd’o za tohle zaplatil tak 120 – 150 000 a to je ta nejnižší hranice. Jenže já teď disponuji tak 60 000. Rekonstruovali jsme tady kde co. Ale do konce roku bych ti to doplatil!“

„Tak mi těch šedesát dej na dvakrát, ať ti najednou nevybílím kasu – jestli souhlasíš?“

„Samozřejmě Béd’o, souhlasím! Milý příteli, jsi sice neznaboh...ale kdo s čistými úmysly pomáhá, tomu se hříchy odpouštějí za člověčinu, nikoli za formální modlení!“ Dohodu stvrdili podáním ruky.

Bedřich při tom jen tak pod fousy zamumlal – to už jsem jednou slyšel.

Na nechápavý Václavův pohled odpověděl : „ve snu, tu noc, co jsem ti psal mail“ - a celý mu ho převyprávěl.

„A věříš Bedřichu, že tohle by našemu kostelníkovi bylo docela podobný?“

Za pár dnů potkali Josefa. Ten celý rozjařený povídal o tom, že nyní holky píší maily a ozvali se oba kluci – Jarda sice nějak rozpačitě; psal, že má jet na misi a František poslal pohlednici ze studentské akce ve Španělsku.

„Co jsem vám to pane Řehoři chtěl ještě... jo – koukám vám tady na kazatelnu a pořád se mně zdálo, že jsem to někde viděl! Pak mně došlo, že u vás! A to jste říkal, že jste bezvěrec!“

„Bezvěrec jsem, ale taky jsem vám Josefe říkal, že mám kamaráda faráře – a to je právě ten zdejší! A potřeboval – no a já mohl, tedy jsem to zkusil! Napadlo mě teď, že když se syn vypravuje na misi, že by bylo dobré svolat rodinný potlach!

Nemá někdo z vás svátek nebo narozeniny? Co tomu říkáte? Já o tom promluvím s Václavem – tedy panem farářem!“

„Ale v kostele...“

„Na faře je dost velká místnost, kterou vy na chalupě nemáte a my taky ne...ale nemohu mluvit za pana faráře!“

Na túry do Jizerek chodil s Řehořovými občas i pan farář, sem tam i Josef . Bavili se o historii kraje, o hornické činnosti, dřívější rybníkářské činnosti,

architektuře, o problému s těžbou lignitu v Polsku za hranicemi. Shodli se, že „stržení“ pramenů a likvidace podzemních vod je docela reálný problém. Jen zkušený člověk mezi řečí poznal, jak pan farář do svého výkladu dokáže plynule, ale navenek neznatelně, vtěsnat různá moudra.

Léto plynulo idylicky, jako za časů Káji Mařika...

Srpen se už pomalu překlápěl do září, když se zasedačka na faře dávala jaksepatří do pucu. Josef sháněl suroviny a spíš jen tak přicmrdoval; tuhle něco přinesl, něco udělal, ale hlavně mailoval s dětmi.

Na faře se vařilo, peklo, smažilo...něco se kuchtilo i u Řehořů.

Pak nastalo pondělí P, kdy pan farář toho tolik neměl na práci. Ke dvěma velkým stolům postupně zasedaly rodiny Hedviky, Zdeňky; i František s Hanou, personální to rezervou na manželku.

Vítali se navzájem různě, ale určitě ne chladně. Psychiatr Bednařík se omluvil mailem z dovolené v Jižní Americe.

Jarda přijel s rodinou poslední; ale i s páterem Grulichem. I proto omluva za hodinové zpoždění kvůli objížděce, byla vzata jako fakt; měl přece důvěryhodného svědka.

Jaroslav přispěchal k otci s košíkem dárků a nahlas, aby to všichni řádně slyšeli: „Jsem rád tatínku, že jsme tady všichni pohromadě, ale především, odpusť mně že jsem se vůči tobě tak nehorázně choval!“

„Vítej milý synu, každý občas něco pokazí...“ a padli si do náručí.

Když se Jardova rodina se všemi pozdravila a usadila, naklonil se Josef k Řehořovi – „jsem dlužníkem, ale tenhle dluh stojí za to! To nejsem schopen každému z vás do konce života splatit!“

„Ale Josefe, ona přece není jen radost přijímat!“

Potom se Bedřich natočil k Václavovi, který všechno slyšel - „Ale stejně, asi jsem se Vašku opravdu měl věnovat spíš té řezbařině!“

„Kdepak Béd'ó, takhle je to dobře! Jako řezbář bys lidem umožnil hezký, estetický dojem; ale tolik lidí bys neučinil šťastnými!“

„Já? Kdysi možná, ale v tomhle případě – málo platné, zvítězila síla podobenství!“

PO KURZU ASERTIVITY

Seznámili se před mnoha lety v průběhu kurzu asertivity, tolik potřebné pro bohubilou činnost úředníka.

Nebránila jim v tom ani oboustranná regionální nesnášenlivost, urputně pěstovaná v obou místech jejich trvalého bydliště.

Bořivoj záhy pochopil, že z něho nebude druhý Kotěra, nebo Gočár, i když úspěšně vystudoval architekturu.

Politicky se nijak neangažoval, jakoby zdáli slyšel historický umíráček stávajícímu režimu. Přesto se docela snadno stal úředníkem stavebního odboru.

V novém režimu zahájil podnikatelskou dráhu; pochopitelně ve stavebnictví.

Po nevyjasněných problémech - s konkurencí, neplatiči...a bůhví ještě s kým, zavřel stavební firmu. Ponechal si jen obchod se stavebninami a v tichosti se vrátil do úřadu; ve funkci vedoucího odboru – samozřejmě, že stavebního.

Jeho manželka Eva, jako jediný oprávněný pozůstalý, získala v restituci zpět to, co bylo její rodině zabráno v době kolektivizace zemědělství.

Nutno podotknout, že majetek byl vrácen v méně zbědovaném stavu, než bylo v této kotlině obvyklé; výchozí pozice pro podnikání byla více než dobrá. Nelze opomenout ani Evinu zkušenosti z funkce vedoucí velkého obchodu a její kontakty z dřívějšího šedého podnikání.

Začala být tedy hospodářkou; vrhla se do šéfování s vervou jí vlastní.

Starosti si nedělala; případné ztráty by kompenzovaly stálé manželovy příjmy.

S pokračujícími „tučnými roky“ manželčina hospodaření se naopak zhoršovalo Bořivojovo postavení v rodině.

Z dlouhodobě jasné jedničky se stal...nevím, zda dvojkou, když v domácnosti byl ještě pes a pubertální synek.

Uvedené pořadí zcela vystihuje situaci v čase Eviných podnikatelských úspěchů. Postupně se manželé začali od sebe vzdalovat...

Alena byla pro Bořka dar z nebes.

První roky jejího manželství byly šťastné. Manžel strojař, rychle postupující po kariéřním žebříčku, vůči ní stále pozorný...

Nezměnil se ani když se stal ředitelem prosperujícího podniku, jehož výrobky se dobře prodávaly.

Po roce 89 vše bylo jinak.

Sešup z místa ředitele neunesl; chvíli učil na průmyslovce, potom se živil všelijak.

V době seznámení Bořka s Alenou, byl především stálým návštěvníkem okolních putyk.

Přes manželovu lihumilnost, kvůli níž vznikly dluhy (když v opilecké pýše platil za kdekoho), se s ním nerozvedla.

Všechno propít nestačil a naštěstí karty nehrál.

Manželka převzala rodinnou kasu a doma „začalo být zcela po jejím.“

Zbytky majetku po manželových rodičích bylo potřeba uchránit pro dvě dorůstající ratolesti. Nejednalo se pouze o finance; hodnota byla především v uměleckých dílech.

Původně matrikářka, později, při zaměstnání vystudovaná ekonomka, uplatnila své vzdělání v rámci samosprávy.

Byla v nejlepších letech, potřebovala mít někoho vedle sebe...nějakou solidní známost i jako náplast na v poslední době již neexistující intimno...

Rozhodla se pro řešení „něco za něco“. „Ty si chlasej a já si užiju jinak...“

Nebyla zbrklá, dokázala si počkat.

Bořivoj až po dlouhé době pochopil, že nebyl lovcem, ale loveným - nikoli ale štvaným; nebyla to ani šoulačka, - ale klasická čekaná.

Tehdejší častá školení byla nezbytná – jednak, aby se utratily vyčleněné peníze, jednak aby se úředníci řádně orientovali v nově vznikajícím kapitalismu.

Potkali se, chvíli se míjeli, ale a pak to zajiskřilo...

Pro Bořivoje byla Alena darem z nebes.

Taková nenápadně milá, štíhlá, dobře vyvinutá černovláska.

Vzdělaná, s poměrně širokými zájmy; především o historii a umění všeho druhu.

Zařídila, aby během zbytku kurzu byli spolu v jedné pracovní skupině.

Sdílení společného pokoje bylo jen logickým pokračováním, když Bořkův spolunocležník musel z rodinných důvodů opustit kurz.

Vzdělávání ale nebylo zas až tak časté, aby plně stačilo pokrýt potřebu „být spolu“.

Alena s Bořkem byli pohledný, celkově si „padnoucí“ pár.

Těžko říci, kde sehnali tolik konspiračního důvtipu, že jejich vztah zůstal utajen – alespoň navenek...určitě měli i dostatek štěstí.

„Desatero“ je sice v dnešní době „mimo mísu“ - 7 smrtelných hříchů slouží naopak spíše jako návod k použití, ale „ostouzivou hubu nezavřeš“. Proto se snažili, aby ji nikdo nemusel otevírat.

Stříška nad hlavou se vždycky někde sehnala, i s postýlkou pod ní; kamarádův ateliér, chatky tu i onde. Muselo se ovšem shánět u známých, u nichž se předpokládala „držhuba“.

Pouze jednou byli u Aleniny kamarádky, jinak se o hnízdečko staral Bořek. Jenže všichni bez výjimky si své „občanské výpomoci“ čím dál víc cenili a Bořivoj musel dočasným ubytovatelům vyrábět plánky, radit při koupích či prodejích nemovitostí, poskytovat stavební dozor a levněji stavební materiál...

Až jednou zasáhla ruka osudu; po delším čase potkal kamarádovu dlouholetou milenkou, kterou Bořivoj znal od začátku jejich vztahu...“

„To jsem ráda Bořku, že tě vidím...“

Kde jsem tak dlouho byla? Jak byl manžel ve vazbě, tak jsem žila u své celoživotní lásky – i s dětma.“

???

„To přece víš, že ten tvůj kamarád a můj milej měli doma Itálii a když nakonec mu ženuška pláchla na Slovensko, tak u něj bylo místo pro nás.“

„Slyšela jsem, žeš musel taky něco vysvětlovat policajtům, takže víš, že do toho spadneš, ani nevíš jak.“

„Hm“ byla Bořkova stručná odpověď.

„Mýho pustili skoro po roce – nic mu nedokázali, takže čekáme, jak se s námi spravedlnost vyrovná...“

„Ale nějaký peníze máme, potřebovali bychom tvoji odbornou radu...kdybys malinko okoukl podkroví...chtěli bychom tam...“

„Počkej, ty už nebydlíš za gymplem Jiřko?“

„Ale kdepak, koupili jsme domek ze třicátých let; tady máš vizitku tam je všechno důležité, ať to tady nesmolíme do mobilu...“

„Ty seš takovej šikovnej, kdybys nám řek co a jak...nějak se vyrovnáme, třeba budeš taky něco potřebovat...“

Turistika je dobrá věc, blesklo stavitelovi, ale při střídání stříšek nad hlavou bylo té práce za hédonistické chvílky najednou nějak až příliš.

Tady by to bylo pěkně soustředěné v jedné rodině.

„Hele Jiřinko, vy jste měli chatu...“ verbálně zamezil dámě v odchodu...

„Ještě máme, ale to není chata, ale chalupa – domek po mejch rodičích.“

„Chceš ji půjčit?“ A pokračovala:

„No domek bysme taky trochu potřebovali poopravit...ale jo, nějak se dohodnem, telefony přece fungujou, a chalupa je na dobrým místě.“

Během těch všech obhlídek a konzultace plánek se Bořivoj dozvěděl, že ona chalupa je poměrně dost vytížená. Kamarády, ale i spolumajiteli – doma „se to“ jaksí nehodí.

Jiřinčino manželství bylo plodné, ale jak patrně, i dosti nevázané.

Dětiček měli pět – navzájem si nepodobnou směsici.

Kdo, co, kde, kdy a jak Bořivoje nezajímalo, čím a proč bylo jasné.

Záhy byli do „chalupní společnosti“ přijati i Bořivoj s Alenou.

Jakmile se začala chata opravovat, volnomyšlenkářští manželé jim k témuž účelu nabídli vlastní byt. V něm pak pokračovali v prohlubování interpersonálních vztahů.

Užívaný nadstandard byl vyrovnán přijetím dcery Marty na práva; ne že by ji Bořek připravoval na zkoušky, ale přesně věděl, na koho se má obrátit v jedné nově vzniklé VŠ.

V bytě měli klídek; jen třikrát, nebo čtyřikrát je vyrušilo zvonění některého dítěte.

Řetízkem jištěné domovní dveře odolaly a dítko chvilku počkala před barákem.

Samozřejmě se milenci několikrát sešli s Jiřinou a jejím mužem.

Po opakovaném Jiřinině pozvání nakonec nezbylo než přijít. „Přijed'te, budeme rožnit...uděláme turnaj v tom či onom, půjdeme na houby...“

Jednou mohli udělat i slušnou rojnici – Jiřina tam měla svého stálého milence, její manžel jednu z méně stálých milenek...a právě tehdy se rovněž rožnilo.

Zřejmě Jiřina měla i nějaké kolektivní představy, které evidentně – ještě s dalšími projevy, se Aleně vůbec nelíbily. Nesouhlas byl sice zjevný, alespoň navenek to vzájemné vztahy nenarušilo.

Bořek kreslil plány, zajišťoval stavební dozor, doporučoval řemeslníky... většinou po dohodě s Jiřinou, vrozenou to organizátorkou. (Manžílek se zatím seberealizoval ve svých kšeftech, fotbalovém bafuňáření a prohlubování bezplavkových interpersonálních vztahů.)

Jednou, když dojednali potřebné, druhou láhev vína měli skoro dopitou a Bořek si pomalu dával do aktovky papíry a brýle, začala Jiřina – no však to známe – alespoň z filmů.

Svůdná mimika, pohyby i slova...

Došlo k nejlepšímu; ačkoli měl Bořek dojem, že to mohlo být ještě lepší.

Když však hlasitost ocenění ze strany milostpaní zřejmě nebyla hraná, tak co...

Neuplynul od toho snad ani půlrok, najednou nic nešlo. Nikoli Bořkovi s Alenou, ale předem dohodnuté termíny; měnily se, nebo rušily. Jednou měli návštěvu příbuzných, pak nebyl volný byt z jiné příčiny...

Milenci byli zase odkázáni do již renovované chalupy.

Za nějaký čas se situace opakovala dle stejného scénáře; jen se týkala jiných kulis – chalupářských.

Kdosi nevrátil klíč, nebo klíč nebyl k nalezení, pak tam byl někdo ubytovaný...

Především - Jiřčina srdečnost byla náhle ta tam.

Vytušili, že bude lépe „změnit lokál“.

Bořek zase sháněl jako na začátku... Jiřinou se nezabýval. Věděl, že přemýšlení o příčinách aktuálního stavu je jen ztrátou času; odbornou práci mouřenín udělal – tak mohl jít.

Až jednou; zavolala v pozdním odpoledni, „jakoby se předtím nic nestalo“ - že má chuť na pivo.

Tušil, že se to nějak bude týkat jejich „sametového výhazovu“.

Sešli se bez problému, u stolu pro tři byli sami.

„Jak se máš Bořku...?“

Bořek něco zablekotal přes pivní pěnu ...

„Já ti mám takovou radost, žes to Martě zařídil, vyšlo to! Už má dvě zkoušky za sebou – a úspěšně!“

„Mockrát ti děkuji Boříku!“

„Já to udělal rád, hlavně, že to vyšlo!“

Chvilku se bavili o všem možném a přitom si uvědomil, že by se měl zeptat na další děti, zejména ty problémové (které se dostaly do institucionální péče – bez problémů; šupem). „Honza a Mirka – záškoláctví, snad i nějaké to drogo drogo...“

Ale to už ho z úvah vyrušila Jiřina:

„Mirka je na psychiatrii, Honza v past'áku.“

„No člověče, já ti nevím, doma měli, co potřebovali, nemůžou říct, že bysme se vo ně nestarali, dyť sám víš...“

„Na ty drogy musej mít peníze“ odtušil Bořek

„Člověk všechno nesleduje – šperky fuč...vždycky byly s penězma v šuplíku vevnitř ve skříni – dyť víš...“

„Nevím Jiřino, já tě nikdy neviděl, že bys odněkud brala peníze a ani mě to nezajímalo a nikdy jsme vám nikam nelezli, nic neprohliželi – měli jsme přece svůj program, ne?“

„Jo, vlastně jo“ zamyslel se stavitel - Jiřina evidentně zbystrila...

„Jo, prohlíželi“ – to už mu Jiřina visela na rtech „jo, obrazy na stěně, máte vkus, to se musí uznat!“

Z jistého zklamání se rychle probrala: „Ne, já – no přece, na tebe jsem...ježíšmarjá Bořku, neber si to!“

„Nechme to, abych něco zas nezvorala, něco dalšího blbýho neřekla - já myslela, že při tý terapii to z nich dostanou.“

„A co se ti...“ Nedořekl.

„Ale, prosím tě, hlavně si to neber na sebe, asi ...no...vždycky jsme byli tak trochu bordeláři na svý věci, určitě to je někde zasunutý...nedělej si z toho hlavu, já jen se ukecla...už toho mám...“

„To víš, děti v ústavu, v práci toho je až nad hlavu, jsem taková...tak jsem si řekla, že si vyčistím hlavu u piva.“

Chvilku sdělovala nejnovější drby a pak se dlouze napila, podívala se Bořkovi do očí a začala vyjmenovávat chybějící věci.

Kromě peněz; přesnou částku nevěděla, ale odhadovala ji na 8 – 10 000,- secesní komplet šperků, pak nějaké jednotlivé a obraz od Komárka, připravený k rámování.

„A děti vehementně popírají, že by něco vzaly. Nepřiznaly nic ani na policii.“

Bořek už měl na jazyku pár otázek, ale spolkl je, protože věděl, že by zas dostal jinou, jen ne pravdivou odpověď.

„Jasně, její chování vůči mně a Aleně bylo odrazem zjištěných škod...“

Děti zapíraly, nakonec jim uvěřila, a podezření padlo na nás...“

Průšvihy byly i mimo domov, to Jiřina nepopírala; Honza - napadení policistky, touž je průšvih jako hrom; ne že by Mirčina prostituce neznamenal nic, ale na kriminál – na rozdíl od Honzy, to není.“

Chvilku se bavili o blížících se volbách, pak Bořek zaplatil s tím, že má ještě pracovní schůzku a rozešli se. Neslaně, nemastně.

A zase několik měsíců pauza. Nevolali si, ani se nepotkali.

Sešli se až náhodou na pivo. Když přišel do lokálu, byla už Jiřina, i její společnost docela pod parou. Zaregistrovala ho, ale dělala, jako že ho nevidí. Sedl si co nejdál, když jí jeho přítomnost nebyla vhod.

Po další „panákové smršti“ se Jiřina zvedla, přišla k Bořkovu stolu, chytila ho za loket a zastřeným hlasem, doprovázeným pivní vůní i všech možných kořalek vyblekotala: „Bořku, potře...potřebu, potřebuju s tebou tó, no chci ti něco říct“

„Tak mi to řekni Jiřino!“

„Tady ne, pojd' k pultu na panáka.“

„Neblbni Jiřino, už toho máš dost, jdi domů, řeknem si to jindy.“

Jenže Jiřina začala ječet na celý lokál – „já mu chci něco říct a von mě vodmítá!“

Když viděl, jaká by to byla tahanice v případě, že by na odmítnutí trval, nakonec svolil.

Cestou ji musel podpírat; opřel ji o pult a poručil dvě vodky.

„Tak na zdraví Jiřino – cos mi to vlastně chtěla?“

„Já se tak stydím, já sem tě podezřívala, teda vás voba, ale nakonec se ty šperky našly – teda ne všechny, v jedněch starožitnostech a...a vobraz, ten vo...vobraz se nenašel, ten je v prdeli, jak Baťa s dřevákama - zrovna jako ty peníze.“

???

„Udělal to Honza s Mirkou, přiznali se...dali si na čas – teda, voni udělali zase další průser...jo, průser. A přitom se to vyvalilo.“

„Tak zas klidně k nám přid'te jóó?? Co sme si, to sme si - platíí?“ A podala Bořkovi ruku.

„Jo platí, díky“ - rezignovaně ze sebe vysoukal Bořek a stiskl ji ruku. Zaplatil a šel domů.

To už jsem si myslel hned zpočátku, uvažoval cestou, ale říct nahlas, jsem nemohl...to nešlo...

Ale ted' už je to stejně jedno; s Alenou to už není ono, chtěl, abychom spolu jeli na dovolenou, už ji konspirace nebaví.

S nikým jsem ji neviděl, nikdo se kolem ní netočí...ale klade nepřiměřené požadavky, ne, to jsou podmínky... a to je přece rozdíl.

Nebo chce vztah provokací oživit, co já vím.

Nic.

Podobně jako doma. Pes pošel, synáček pravidelně dělá zkoušky napodruhé a v Evině hospodářství to přestalo jít už předtím, než tam řádil ohnivý kohout;nastoupila hubená léta. Ted' by se Evička lísala...

X

Po několikaleté známosti Alena usoudila, že „vše hezké již bylo“ a vztah nejdříve přerušila, prý „čas všechno spraví a ukáže“.

Ale - „slepovaný hrnec ale už nikdy tak nedrží,“ čehož si byli více či méně vědomi oba.

Alena si ego vylepšila pracháčem, s nímž se nemusela tlouct po všelijakých chalupách. Ty vyměnila za hotely, jachty...

Rozvedla se. I když – nebo spíš právě proto, že její manžel po protialkoholní léčbě přestal pít, vrátil se do školství.

Trochu paradox ? Nikoli, přestala jakási rovnováha – něco za něco...

S Bořkem zůstali kamarádi.

Bořek se nerozvedl.

Evička ještě včas prodala majetek, získaný restitucí. Splatila dluhy, nechala opravit jednu neudržovanou nemovitost ve středu města a zřídila v ní jakési kompletní středisko služeb pro dámy – od švadleny, přes masáže, po kadeřnici...

Hodně potichu se říká, že ...jeden europoslanec a ona.

Ale co je dnes pravda?

Bořek zůstal – alespoň navenek v klidu – nebo o tom neví?!

On prý – ale to je také šeptem – se nějak skamarádil s Jiřinou. Proč ne, už si to přece dříve ozkoušeli a šlo jim to, tak proč se okolo toho příliš motat?

A alkoholově se zklidnila...

Konec konců - i Bořek si musel srovnat ego...navenek má spokojené manželství – jezdí spolu na dovolenou, chodí na plesy...ale to nevylučuje další zájezdy za hranice všedních dnů!

Jiřinin manžel narazil na pěst nějakého dobráka – údajně (nikoli od slova úd), ale prý to bylo pokračování obchodních vztahů jinými prostředky...

Po té ráně se dost změnil; žádné srandičky, stal se nevrlym, podezřivým.

Přesto nikdo nečekal, že se rozvedou.

Jejich „manželský soulad“ byl dlouho avantgardní. „Altruismus“ dovedený téměř k dokonalosti – „přej a bude ti přáno – dej a bude ti dáno!“

Nebo – není to právě naopak vrchol sobectví?

Když je něčeho moc, jiného – nebo pro jiného, se nedostává...

Oficiálně se rozvedli kvůli problémům s dětmi. Kromě právničky Marty, se ostatní nevyvedly. Poklidné, společné stáří se nekonalo – zaniklo v hádkách.

Majetek si nějak rozdělili, ale to už se Bořek věnoval daleko víc regionální politice, než Jiřině.

Den před volbami do parlamentu hlouček letitých seniorek debatil na lavičce o kandidátce.

Jedna s žen byla obzvlášť rozhořčená - „životopis má architekt jako na svatořečení – jo to von stavěl, ale co hlavně? Stavitel Bořivoj...“ uplivla si a dodala: „V tom jediném máš pravdu Mařko, že aspoň nekrade – teda, zatím na něj nic nevyplavalo...nebo mu nedokázali.“

DENÍK JOSEFA „X“

„Přesnost je vlastnost králů“, snažil se mně kdysi mírnější cestou přesvědčovat otec. „Ano, po osmé je taky v deset“ – dodával při mých pozdních příchodech.

Poté, když tento způsob přesvědčování selhal, „vzal to přes kůži“.

Po několikerém, důraznějším upozornění, jsem se rozhodl šetřit roztřepenou rákosku; nebylo by čím posunovat zaseknuté jezdce od záclon.

Z letitých zkušeností však vím, že je vše ale trochu jinak; přesnost je především povinností kmánů.

Nejsem jedno, ani druhé; přesto desítky let chodím raději o chvílku dříve. Člověk si může v klidu „omrknout terén“ – zejména v neznámých místech...

Na nádraží jsem byl trochu dříve než očekávaný vlak. Šourám se po nástupišti, sleduji hodinky...nechávám zvolna plynout myšlenky...no, spíš jen tak kodreat...

Myšlenky se mně pohybovaly přibližně stejným tempem, jako chůze obstarožního strejdy; také tak strejcovsky...

Najednou mně kdosi lehce položí ruku na rameno...otočím se a přitom rychle vytahuji ruce z kapes...

„Dobrý den! Chvíli vás pozoruji, jak o něčem usilovně přemýšlíte“ pravil mně příchozí človíček.

Spíše jen tak pro sebe, nečekaně vyrušený, jsem vyhrkl: „Josef!?“

Ale jak dál, jak on se to jmenuje? To nevádí...titul je záchrana špatné paměti na jména.

Vizáží spíše Španěl; jenom ta výška neseseděla; vysoký, snědý, hubený, mírně nakloněný dopředu. Kdoví, jakou je směsicí genů; na jihu Slovenska určitě není genetická jednotvárnost...

V Čechách se pohybuje řadu let; během téměř 20 let se nezměnil.

„Dobrý den pane inženýre! Ano - přemýšlím, abych byl!“

„Takže bělohorský poručík ve službách císařských je tu s vámi na peróně?“
(*Rene Descartes (1596 – 1650) voják... a filozof : „Cogito ergo sum.../Myslím, tedy jsem“*)

„Jo mihl se tu, abych nenechal ty tři závity zahálet!“

Necelou čtvrt hodinku, kterou jsme měli na výměnu vizitek a pár slov o sobě, jsme plně využili ke stručnému průřezu dvaceti let. Ano, tak dlouho jsme se neviděli.

Oba jsme čekali na příjezd stejného vlaku. On v něm pokračoval na západ; já přišel dělat jednočlenný uvítací výbor ohlášené návštěvě.

S Josefem jsme se domluvili na setkání; samozřejmě u kávy – když už prý téměř 20 let alkohol zdálky obchází.

„Ale vy si doktore pivko dáte, nebo ne?“

„Já občas ano; já jsem si pojistku nepropil...ale jste kabrňák, že se takhle dlouho držíte“, uznale pokyvují hlavou.

„No, jednou jsem nedržel – asi po dvou letech; to už jste tam nebyl, tak já se tam ocitnul na přeléčení... po oslavě pětapadesáti.“

„Ale stejně je to výkon! Už jede vlak...“

„Jojo, tak někdy u kávy, nebo džusu!“

Josef...to bylo...ale už jsem všechny na povrch se deroucí myšlenky zasunul do regálu...

Plně po celé tři dny jsem se věnoval přátelům, s nimiž jsme se s manželkou neviděli téměř dva roky. A to jsme se dříve scházeli měsíčně – tenkrát ale naše bydliště byla od sebe vzdálená asi 3 minuty chůze.

Program jsme měli vyplněný – spánku málo, večery při skleničce...

Když odjeli, „chcípnu pes“; v televizi nic ke koukání, navíc sám doma...usedl jsem do křesla a vrátil se k Josefovi...

Josef byl tak výrazná osobnost, že na ni zůstaly v paměti i podrobnosti; na rozdíl od jiných, kteří se mně ani nevybavují ani obličeji, ani jménem.

Jeho příjmení mně „naskočilo“ až po odjezdu vlaku, ještě že má titul! Alespoň není patrný ten Němec s tím sklem; nebo že by jen nahodilá zapomnětlivost?

Ve zdravotnickém zařízení, museli pacienti denně psát svá hodnocení – postřehy, i sebehodnocení. Bez ohledu na to, zda pacient nedokončil základní školu, nebo byl primářem v nemocnici...

Kamarádi z mokré čtvrti si tam byli rovni...

Někdo se v deníku omezil jen na výčet událostí, někdo přidal komentář, jiný

k tomu stihl napsat úvahu, někdo se rozepsal „jako u zpovědi.“

Dost často kusé zápisy pocházely od titulovaných lidiček. /Nechtěli se příliš otevřít./

Josef zaujal personál i spolupacienty rychlou orientací v prostředí - a organizačními schopnostmi; navíc byl psavec – nikoli však grafoman. Při léčbě bylo z čeho vycházet.

První dojem: vzdělaný pragmatik, s výbornými analyticko – syntetickými schopnostmi, přesně, jasně, zřetelně vyjadřující své myšlenky. Jazykově vybavený; slovenština, maďarština, ruština, němčina a angličtina, s rozsáhlými všeobecnými vědomostmi, značně orientovaný na kulturu; činohry, opery, koncerty, výstavní síně...

Ne všechny své vědomosti a schopnosti uplatnil na stavbách, které projektoval či spoluprojektoval a pak sám řídil.

Stavba je od nepaměti – spjata s alkoholem. Ale dávky na spláchnutí cementového prachu a tím i zvlhčení příslušných sliznic, ty myslím zvládal.

Jenže horší, než prach na sliznici je věčně šmejdící a do všeho strkající nos sexuálně strádající tchyně. (S dlouhým ý – protože Josefovi pila krev několik let.)

Baba všechno znala, všude byla – a když náhodou ne, tak to věděla z televize, do všeho kecala, nic jí nebylo po chuti. Navíc, co se dnes dohodlo, zítra neplatilo, všechno vylepšila jak vítr pastoušku...

Její dcera a Josefova manželka se naštěstí nepomamila, byla z toho všeho nešťastná, ale mámu ctěla, podřizovala se jí, nedokázala odporovat.

Nakonec to Pepa vyřešil tehdy ještě nepříliš známou asertivitou: Klidnými, opakujícími se argumentacemi ji vykázal do patřičných mezí; a tuším, že později i drobnými stavebními úpravami – nikoli však, že by neoblíbenou dámu v baráku zazdil.

Tohle zvládl dobře, manželství se upevnilo, kultura se pěstovala ještě s větším elánem – ale ouha!

V pozdějším heroickém pití byly namočeny i Pepovy zaměstnavatelem nedocenené zásluhy, promítající se i finančním ohodnocením; jednak z osobní zášti (úspěchy se neodpouštějí) – a kádrově na tom nebyl nejlépe. Po otci uherský gróf a sestra v emigraci.

Gróf by ve stavařině možná zase až tak nevadil, ale emigrace vysokoškolačky? „Stát ji dal vzdělání“ a ona nezodpovědně opustí roztočená kola – už ani nevím které pětiletky. A on jí v tom nezabránil, možná, že jí v tom i pomáhal!

Poté, co si s manželkou postavili za Prahou domek, šel na léčení; špiritusová autoterapie bolavé duše už byla tak rozjetá, že to muselo zastavit jedno trochu odlehlejší protialkoholní pracoviště.

Zajímavé je, že i v tom lihovém období neopomíjel kulturu. Byl častým návštěvníkem koncertů, činoher i oper, výstavních síní, to jsem si ověřil u jeho manželky.

A do společnosti múz nemohl docházet v podnapilém stavu. Takže nějaké korektivy – sice mírné, ale přece jenom musely existovat...

Zpočátku se v deníku rozepisoval, ale po pár dnech najednou - téměř nic! Ale hlásil se k pohovoru.

„Pane doktore, já vám chci říct, že nebudu psát deník!“ Sděloval po pozdravu téměř ještě mezi dveřmi.

„A pročpak, pane inženýre? Vy myslíte, že jsme vědmy a všechna potřebná fakta vyčteme z nějaké koule a pak „z voleje“ vyřkneme zaklínadlo, nebo dáme pilulku, ...a budete OK!?“

„Kdepak, to ne, ale pro srandu sestřám to psát nebudu!“

„Co nebudu, proč byste...“

„Jo, když dovolíte,“ vskočil mně do řeči – „uklízeli jsme před sesternou a slyšel jsem, jakou tam mají estrádu nad deníky!“

„Sestry mají právo deníky číst...ale nikoli si z obsahu dělat srandu; víte alespoň, které se tam tak rozveselily?“

„Myslím, že taková ta zamračená přísná a pak taková ta tlustá, co se pořád něčím cpe. A myslím, že četly deník toho, co je šéfem ložnice.“

„Horáka, také stavaře“ - vskočil jsem mu do řeči – tenkrát jsem si jména ještě občas pamatoval...

„Ano doktore, Horáka; podle toho, že tam něco o stavbě zaznělo...on má nějaký nový objev. Manželka se s ním rozvedla, děti prý nemá. Nějak se o tom vztahu rozepisoval.“

„Heleďte, já ale pro srandu nákejm babám psát nebudu...nebudu tady ztrácet čas děláním srandy druhejm...vám to řeknu,...nakonec na léčbu jsem přišel dobrovolně, tak tady nechci dělat problémy. Před vámi já žádné tajnosti nemám, ale nebudu nic psát pro obveselení nějakejch...!“

„Psát deník musíte, ale vy víte, co tam vtělit, aby sestry v pracovní době se nemusely rozptylovat... a smíchem nenarušovaly plynulost úklidu - a taky, aby to mělo též hlavu a patu! Což pro vás nebude žádný problém. Když v deníku uděláte X, tak to znamená, že k tomu je i ústní vysvětlení, které si rád vyslechnu.“

Dvakrát v týdnu byla skupinová terapie. Při ní měli pacienti dostávat zpětnou vazbu především od spolupacientů.

Někdy bylo těžké skupinu rozhýbat.

Pokud nemluvní pacienti neměli chuť ani na aktivní účast v nějaké slovní společenské hře, tak to rozhýbání byla skutečně dřina. Díky oběma inženýrům se celkem dařilo brzy nastolit debatu.

Nějaký čas, týden, čtrnáct dnů – jsem pořád nemohl přijít na to, co mně na Horákovi vadí.

Všechny jeho projevy byly navenek slušné, společenské, legální, logické, ale někde bylo cosi nepřirozené...

Ale nic hmatatelného...

Požadované činnosti vykonával dobře, zapojoval se do diskuzí, servilita kapánek nad normu ještě nic neznamenala.

Nějak jsem společného jmenovatele nedokázal jednoznačně formulovat. Z deníku se to jednoznačně vyčíst nedalo a dopisy se necenzurovaly.

Až při týdenní poradě, kde jedním z bodů bylo referování o jednotlivých pacientech; od lékařů i odborného nelékařského personálu...

Sestra „přísná“ přednesla svá zjištění; slušnost, aktivitu, atd.

Nakonec se rozpovídala o Horákově citovosti, s níž píše své dámě, jinak svému nedávnému objevu. A že jí, sestře, dává přečíst dopisy - od ní, i pro ní...že tady takový druhý není...

Primář se zavrtěl na židli, palcem a ukazovákem promasíroval nos a pravil: „Pane doktore, co vy máte k pacientovi?“

Tenkrát jsem to vzal z jedné vody načisto:

„Slušný, aktivní, to ano, ale především značně inteligentní, takže mu nedělá potíže dělat to, co se od něho chce, ale náhledem bych to nenazval.

Dokonce myslím, že ani s těmi city to není tak jednoznačné.

Na můj vkus si s nimi tak trochu neví rady; jakoby „dávkování“ nepřicházelo přirozenou cestou.

Samozřejmě se tímto problémem budu zabývat a podám zprávu.“

„Ale to s jeho závislostí přece nemá...“ prohlásila tlustá sestra a pak...

Hned jsem pochopil, jak asi to vypadá v úle, když se na trubce vrhnou včely.

Část ženského osazenstva se přidala na její stranu; „ony se v lidech vyznají, oproti mně mají ve zdravotnictví x let odsloužených, zatím co já přišel před několika měsíci. */po čase jsem věděl i proč; žravá sestra byla dealerkou Avonu/*

Primář pustil nos a pravil: „Souhlasím s panem doktorem... jak s aktuálním hodnocením, tak se záměrem dalšího vyšetření.“

Asi dva dny nato mně Ing. Horák přinesl ukázat dopis své milé - roztomilé v domnění, že jsem uražený tím, že dopisy ukazoval pouze sestřám a nikoli mně.

V Čechách se fakt nic neutají...tady PT není přísně tajné, ale „povím ti“.

Tehdy jsem Horákovi ještě nic neřekl; dopis jsem jen tak přelétl – rychločtení mně nečiní potíže...

Při návštěvách jsem sledoval, jak nepřilíš „motorně“ obletuje tu svou lásku...taky jsem byl v 16 takový...

Asi dvě hodiny poté mě na chodbě potkala věčně nenažraná „kámoška“ a hned mě neopomenula upozornit, jak dalece se pletu – všichni to vidí, jen já nikoli.

Po několika dnech se Horák nahlásil na pohovor.

Hned mně začal vysvětlovat, co a jak s Danuškou zamýšlí...na svůj věk viditelně infantilně...

Zcela v klidu, jakoby téměř nezúčastněně, jsem mu oznámil: „Pane inženýre, o vaši obecné inteligenci jsem nezapochyboval ani desetinu vteřiny.“

Jeho spokojený úsměv, podšprajcovaný přihrblou úlisností nezabral...
Pokračoval jsem:

„Ale zcela oprávněně pochybuji o vašich strojeně, okázale – až divadelně prezentovaných citech k vaší Danušce. Zejména před personálem.“

„Ale...“

„Když dovolíte, nedomluvil jsem. Nic proti vám nemám; vaši slušnost, aktivitu a altruismus vám neupírám. Není pro vás problém konat to, co je společensky oceňováno, co vůči vám vyvolává pozitivní emoce, dokonce city. Řeknu to jednoduše. Umíte city zahrát.“

**„Já city nehraju, já...já si budu na vás stěžovat, já se urážet nenechám.“
Chvíli jen tak soptil naprázdno a pak z něho vypadlo : „Co si to dovolujete?
Já si opravdu budu stěžovat, nebo žádat o přeložení do jiné skupiny!“**

**„Ano, na to máte právo. Jen si uvědomte, že moje role je vám pomoci a ne být divákem jakýchsi hereckých etud.“
V tu chvíli jsme si uvědomil, že jsem na hraně, možná, že i za ní, ale budiž...
Horák trochu znejistěl...**

„A co já podle vás pane doktore...?“

„Kolikrát jste pane inženýre byl ženatý?“

„To nějak souvisí s léčbou?“

„Víc, než si myslíte...“

„No tak tedy třikrát, ale to máte někde tady v papírech.“

„To ano...“

„Ale nikdy mou vinou, když jsem byl ženatý, tak jsem nepil, ani nechodil za ženskejma!“

„A pít jste začal vždycky až v době rozvodu?“

„Jo, protože já se snažil a pak...se všechno...proti mně... tu křivdu jsem nemohl unést...“

„Ale teď pane doktore, teď už to je ta pravá...“

„Nojo, ale pokud stejnou chybu budete opakovat, dočkáte se stejného konce!“

„A co tedy dělám podle váš špatně?“

„To, co vy sám tušíte, ale nějak se to snažíte vytěsnit - zaplašit!“

„Já nic vytěsňovat nemusím...co si to...proč mi to děláte, proč mě srážíte!?“

„Když dovolíte, - ale i když nedovolíte, jen říkám pravdu. Samozřejmě vím, že je to nevděčné – konec konců pravda vždycky nevíte, většinou je ráda, když jen remizuje.“ Po chvilkové pauze jsem pokračoval...

„Ale já bych chtěl, abyste viděl ve vlastním zrcadle skutečný stav, abyste se nenechal vláčet jinými, nebo sám sebou; jenom proto, že to vaše zrcadlo je kapánek zaprášené a omšelé.

Chtěl bych, abyste se do něho mohl klidně dívat a rozvažovat.

A hlavně: aby vám to pomohlo vrátit se z kořalen zpět do slušné společnosti, kam opravdu patříte.

Nějak se mně nechce váš soukromý, řekněme hodně citlivý problém řešit na skupině.

Je to citlivé téma a než by se skupina k něčemu dopracovala, Danuška by už mohla být třeba už fuč.!”

„Jak tohle můžete říkat pane doktore?“

Jo, tenkrát mně blesklo hlavou, že to sice nebyl ideální terapeutický počin, ale léčba šokem je také léčba...vrátily se 20 let staré děje...

„No právě vám říkám, co nechcete slyšet, protože víte, že to je pravda! Víte, jak city prezentovat, ale neprožíváte je a ty ženy to časem poznají – dokonce i muži, jak vidíte!“

„Vy sice víte, kdy v té či oné situaci je správná doba projevit city...je to většinou správná kalkulace, ale chybí míra.

Ale protože tu situaci citově neprožíváte, nevíte, kolik toho citu máte dát. Tak jimi hýříte a místo řekněme maximálně hrsti na „dobrou váhu“, tak těch citů – abych to názorně přiblížil, vysypete celé kolečko. A chcete stejně a stejnou měrou pozitivní odezvu...a když se nedostaví, cítíte se ukřivděný a zcela obrátíte.“

Upřený pohled do očí Horáka zneklidněl; znejistěl a nakonec se rozplakal. Za chvilku se začal omlouvat za slzy...

„Nemáte proč inženýre, je to katarze...“

„Víte doktore, já jsem od malička náruživý čtenář a tak jsem si vyčetl v knížkách, jak se v těchto situacích chovali románoví hrdinové.

Ale tohle, co jste mi řekl, mně ještě...mně fakt ještě nikdo neřek. A to..., já to opravdu slyším poprvé.“

Pak nastala i pro mě dlouhá pauza – pacientův ztrápený obličej v dlaních...

„Domnívám se pane inženýre, že...“

Nechal jsem si skočit do řeči: „To pití bylo pane doktore...i – možná především kvůli tomu – já si nedokázal žádnou ženu udržet a asi jsem vlastně ani nechtěl vědět proč odcházejí, proč mě opouštějí – proč? Proč mně lidi utíkají – nebo já jim?!“

„Myslím, že si utíkáte navzájem!“

„Asi ano, je to trpká pravda doktore...“

„Jestli to opravdu myslíte vážně,“... „tak jste právě učinil velký krok!“

„Ale já bych...inža se zajíkal...já bych nechtěl tohle řešit na skupině...“

Můj nic neříkající pohled ho ještě více znejistěl...

„No tak třeba až někdy později, ale teď ne doktore...“

„Ted’ “ – udělal jsem pauzu – jeho skoro vytřeštěný pohled jsem vnímal jen rámcově.

**„Ted’ ne, ted’ ještě ne, ale...ale měl byste trochu tohoto divadélka ubrat. Tedy spíš ubírat trochu víc a chovat se přirozeně. Co cítíte vy a ne co kde kdy napsal...život vytváří příběhy!
A spisovatelé je kradou!“**

Horák se usmál...

„Úsměv vám sluší; dáma i tak ocení, že jste k ní pozorný a ani...ani jí, se o našem povídání nemusíte zmiňovat...určitě ne hned.“

Jo, to tenkrát bylo rozhodování! A... ještě do toho kecala...věčně hladová sestra...

Horák byl přijat na oddělení ještě tuším se třemi pacienty; já byl marod, vstupní vyšetření nemá ani parafu...je to docela dost odbyté...proč jsem ho musel dostat zrovna já?

Jeho problém byl hluboce zakořeněn v dětství...manželská terapie...ale zatím to všechno je předčasné...

Jo, to bylo...to bylo! Občas i tady se něco musí risknout, Je to jako v biatlonu. Netrefíš se a musíš kolečko, dvě navíc, nebo přičtou po každém netrefení minutku. Tady je ale za každé netrefení daleko víc trestných minut.

**Když se trefíš, jsi slavný – než ten úspěch začne lézt někomu krkem...
Když ale mineš, to jsi hnedle nahý v trní.**

A pak ti nějaká škatule s vystrčenou, XXXXL prdelí mydlí schody. Férovost...dnes zastaralý pojem s nejasným obsahem...

Třeba si jen tak myslím...a přitom jsem to plácnul...ne neplácnul, jen risknul a to je rozdíl. Šel jsem do vědomého rizika, nic nebylo „od boku“.

Risknul, to ano – ale tomu chlapovi jsem chtěl pomoci, podobně jako jiným...a navíc, byla to výzva!

Oni sice pacienti sem tam nějaký vděk projeví – napíší z dovolené, nebo při narození dítěte, atd...

Je to kolikrát paradox – člověk se moří s lidmi, kteří mají nemocenskou vyšší než terapeut měsíční plat i s odměnami...a často vyšší o násobky! A oni se třeba při odchodu ani nerozloučí...

Ne, vytahování ne, to v tom nebylo - na to tehdy nebylo sil...

Sice kolegyně se snažila, aby to mé vyhoření spravila; jo, ta byla férová. Internistka, navíc psychiatricka. Pomohla, když jsem byl sám na dně...

Horák se nikdy neozval...

Ale po měsíci od setkání zavolal Josef.

„Ani jsem nečekal, že tak brzo...“

„Vidíte, už jsem tady doktore! Když dovolíte, jsem starší, vy už sice nejste terapeut – ale po 20 letech abstinence je ve stanovách protialkoholní léčebny...“

„Jo, můžeme si tykat inženýre, s radostí...“

Dva dědci, jedné krevní skupiny, si srdečně stiskli ruce.

„Dvě presa,“ zaznělo unisono; číšník se uklonil a ti dva pokračovali.

„Tak tys ted’ proháněl ženské v lázních Pepo...“

„Karle, byl jsem tam asi potřetí...“ chvíli zauvažoval: „jo potřetí; Mariánky jsou pěkné, ale ty je asi také znáš!“

„Zběžně Pepo, byl jsem tam kdysi asi na dva, nebo tři dny...“ a pak jsem se zadíval do rohu kavárny, jakobych hledal myšlenky, nebo celý film tehdejšího děje...“

„A byla hezká?“

„Když někoho miluješ, tak...tak pak je on, i vše okolo...pak je to všechno hezký...a ona Pepo za to stála!“

„Stá-la?“

„To je tak dávno, ani nevím, co s ní je, už si léta ani nepíšeme...“

„Ale zůstala ti v srdci pořád, jak koukám, neříkej Karle, že ne!?“

„Jo, zůstala, ale co ty?“

„Představ si, já se tam jel opravdu jen léčit...za týden za mnou přijela manželka! Ted’ už v lázních pořádám jen sólo procházky, nebo se ženuškou - vlastní, nebo si člověk myslí, že vlastní...?!“

„Počkej, ty máš nějaké podezření?“

„Ale ne Karle, to jen jsem si vzpomněl na toho kriminalistu...pamatuješ? On byl v léčebně zpočátku úplně mimo!“

„Jo, pamatuju, našli ho někde na ulici pohozeného, zmláceného a okradeného, nejdříve léčeného na neurologii...vzpomínám si.“

„No ten taky pořád; jak jim to doma klope – a přitom on býval doma jen na skok – buď byl ve službě, nebo v hospodě...ale pořád se chlubil, že on má milující manželku, že ted’ jí její věrnost vynahradí, když nebude pít...“

„Vím Pepo – pak měl manželskou terapii a tam byla zaražená jak krovák v trámu!“

„Bodejt’ ne Kájo, když pak se ukázalo, že má, nebo měla vztah s nějakým důstojníkem...“

„Plukovníkem! To při té manželské terapii nějak vyplulo na povrch Pepo! Sama se k tomu přiznala...“

„Ano, ale to už jsi tam nebyl, když při nějaké terapeutické sešlosti se přiznal, že ten důstojník byl jenom jedním z mnoha...vždycky si v lázních někoho našla a pak to nějakou dobu ještě trvalo...a v dalším roce si nechala naordinovat další lázně...a tam si našla dalšího.“

Zase zamyšleně koukám nikam: „Byla až moc náročná Pepo.“

???

„Finančně; byla zvyklá na dárky. Sexuálně, to nevím, ale z těch střípků - i bez toho sexu, jsem si už tehdy udělal předběžný závěr, že manželství nevydrží.“

„A víš, s kým teď paní kriminalistová žije?“

„Nevím Pepo!“

„Představ si, že nejdřív manželka pěkně podejila...odstupné, celkem půl milionu!“

???

„Ne najednou, asi na 3 etapy!“

„A kde prosím tě státní zaměstnanec vzal tolik peněz?“

„Že byl šetřílek, to se ví, ale že by byl až takový – ten alkohol ho také něco stál?! Nevím Kájo!“

„Jo, - a žije s nějakým pinglem! Major pod pantoflem jí byl kdysi málo a pak jí stačil pingl z nějaký putyky! Co já vím, žila s ním od ukončení manželovy léčby; co je s ní teď, nevím...“

„To už není podstatné, ale tebe Pepo ty lázně omladily o 10 let; jsi jako můj mladší brácha!“

„Nech těch komplimentů a raději mi řekni, co děláš!“

„Co bych dělal Pepo? Hlídám - a svou profesní deformaci uplatňuji na vnoučatech; mám jich 5, z toho 2 kluky...“

„Tos začal tak pozdě Kájo? Já už čekám pravnouče! Ted' se rodí skoro samý holky, tak snad bude mír!“

„Dneska jsou ženský ve všech profesích – i v armádě - snad kromě ponorek.“

Po krátké pomlce jsem pokračoval:

„Kdepak já, to jen mladí se opozdili – dcera, i syn! Žena kdysi prala moje trenky...měli jsme děti - a tihle mladí do toho bušili jako hluchej do vrat – a dlouho nic!“

„Já mám tři děti, no děti – holky, to asi Kájo víš, šest vnoučat, všechno holky; dvě jsou těhotné, čekají taky holky, psa má fenu a auto Renaulta...“

„To máš teda...hm!“

„Jo, když se to všechno u nás sejde, jsou všude samý ženský krámy...no teda propriety!

Ony to k nám mají tak nějak skoro všechny „napříč ulicí“ a fůru věcí mají roztrkaných po obou bytech... “

„Snad nechodíš nakupovat, to bys musel ty dámské propriety vozit na trakaři!“

„Skoro jo člověče, navíc babi bude za chvíli potřebovat něco proti samovolnému úniku moči a já možná něco proti blátu na hřišti...“

„Obrat'me...“

„Jo, obrat'me list; víš Pepo něco – no něco dalšího o Horákovi?“

„Abstinovat se mu dařilo i díky kontaktu s léčebným zařízením- posledních pět let jsem o něm ztratil přehled, ale takových dobrých patnáct let se držel dobře.

To víš, ty svý – ani už nevím, jak se jmenovala, tak tý by snes i modrý z nebe...“

???

„Jasně že ne pod oko, to ne, naopak; sám víš, jak byl pozorný, pořád ji ...něco dával; ale - obskakovat v tom pravým slova smyslu - to bych neřek, to von na ten sex myslím zas tak až moc nebyl, myslím, že ne.“

???

„Z několika celkem solidních pramenů jsem se Karle dověděl, že ta jeho je docela dovádilka – ale jak už to bejvá, jedinej, kterej vo tom neví - podobně jako kriminalista, je vlastní manžel; tak to někdy bejvá...“

„No možná něco za něco – ty si uhraješ svoje, já si uhraju svoje a k stáru si nějak doma vyhovíme?!“

„Asi jo Karle, zřejmě jim to vzájemný soužití nějak funguje; i když to souložení zrovna asi není ideální. Jemu to možná stačí – občas jde na ryby, občas do lesa – nimrodí.

Ale drží se i od pití – a to je ve společnosti rybářů a myslivců co říct!“

„To jo! Ale možná Pepo, že tam má někde nějakou vílu, nebo dvě – lesní a vodní - a my ho pasujem na netykavku ...“

„Ale pamatuješ Karle, jak sis mně vzal na pomoc při jeho manželské terapii?“

„Spíš předmanželské – to ještě Pepo nebyli svoji!“

„Ale že sis vybral mě?“

„Já tam potřeboval někoho, kdo je inteligentní, galantní vůči ženám, ale který zároveň dokáže problémy řešit diplomaticky i – řekněme ultimativně. No a jediný ve skupině, i komunitě jsi byl ty! A konečně - on si tě přímo vyžádal! “

„Počkej, to mně nějak uniklo; tys ho stejně asi Kájo na to navedl, ne?“

„Už si nevzpomínám Pepo...“ Trochu jsem se pousmál.

„Ale hlavně Pepo – vzpomeň si, Horák se vždycky nastěhoval k tý svý, a vedle číhal predátor!“

„Jo - pokud myslíš tchýni a ne lasici pod podlahou!! Asi máš recht Karle, asi se tím nechlapským chováním zprotivil oběma! Ale řekni mi, jak je možný, že si furt vybíral stejné typy ženskejch?“

„To je na dlouhé povídání, určitě už jsi o tom něco prostudoval, fakt je, že ten sociální stereotyp funguje.“

„Jen si vzpomeň, kolik v léčebně pro alkoholičky bylo ženskejch z alkoholických rodin! A jak od dětství dlouho alkohol nenáviděly – když doma viděly ty následky – a kolik si jich vzalo alkoholika a pak začaly samy pít?! Mnoho si myslelo, že už ví, jak na to, že toho svého si vychovají a spadly tam i s ním!“

„To jo, Kájo! Myslely, že svým vlivem je budou nejdřív brzdit a postupně pítí upraví na jakousi normu...a pak je z hospody vyhazoval pingl společně...“

„Statisticky se to stávalo docela často; a pak tam Pepo hraje roli i povaha. Vem si Horáka; jak si ho mohly ženy vážít?“

„Nevím jak ty, ale já se Karle moudrej nenarodil; třeba jako mladej jsem nic kloudně nevyřešil – myslím v mezilidských vztazích! Natož asertivně! Tu divokou hunskou, tatarskou a bůhvíjakou loupežnickou krev mám furt, ale postupně jsem se naučil ji zvládat! Bylo to hodně těžký - když v člověku chytanou saze, tak je fuk, jestli máš tři univerzity, nebo tři třídy obecný! Je fakt, že postupně jsem ten přetlak dokázal utlumit tou svou pořouchlou asertivitou, ale...“

„A taky, když jsme se poznali, mělš už gerojská léta za sebou! Ono léty se utlumí všechno, i ta agresivita. Ale přece jenom Pepo, s vyššími city je to o kapánek jinak, než s „obyčejnými“ emocemi!“

„To kdybys Karle věděl, kolik jsem měl v mládí malérů, než mně hlava vychladla!“

„Na druhou stranu je s podivem a to klobouk dolů, jak kluk, vychovávaný pohlavky, rákoskou, dětskými domovy, babičkou, strýcem...vystudoval vysokou školu! A jako odborník byl Horák – nebo ještě je, docela dobrý ne?“

„To ano, to byl...“

„My tady pořád o druhých, ale co Ty Kájo, tys mně toho o sobě moc neřek?!“

„Co taky? Žádné maléry, skandály, normální manželství. Akorát, že mně mohli lékaři o 17, 18 let dříve přijít na to, co mě vycucává!“

???

„Představ si, že to je – dnes už chronický herpes; pozdě, ale přeci! „Díky“ vyvážené stravě a značnému přísunu vitamínů, se dlouho neprojevoval nejhoršími příznaky. Okusoval ty nervové obaly asi opatrně...

Dnes už na to léky existují, ale zase to odnáší žaludek. Rozběhlo se to a škody nadělalo!

Ale co lidí má daleko horší problémy!!“

„To jo, co lidí je na tom ještě daleko huř, ale je škoda, že nejlepší léta ti to tak drhlo!

„Já předtím měl Pepo paměť, že jsem nepotřeboval žádné poznámkové bloky! Kdy mám kde být, o čem se tam jednalo – a těch námětů na psaní! Ale tehdy nějak na to nebyl čas... a říkal jsem si - vždyť si to pamatuju, až bude čas, tak to někdy udělám...třeba klidně až v důchodu.

Pokud herpes žral prodloužená záda, bolelo to,ale nebránilo v myšlení. Ale když si herpejsek sedl dvakrát na krk a párkrát mezi lopatky – našťestí těsně před důchodem, paměť byla pryč, myšlenky se honily navzájem, ne a ne je chytit.

Po čase se chytit daly, ale nešly z hlavy do pusy.

Najednou nemáš děje, jen hesla, záplatuješ, lepíš...

Časem se něco poskládalo, ale dával o sobě vědět věk...“

„Ale abych to Pepo zbytečně nepitval; nečekat na důchod, dělat, tvořit, užívat, jít za svým! Udělat co můžeš, ale obětovat se? Oběť ti stejně nikdo neocení!

Žít taky pro sebe, nejen pro druhé!

Než tě třeba nějaký virus sežere celého, nejen elán, nápady...! Jenže zkušenost je žel nepřenosná!“

„S Pepou se scházíme téměř pravidelně. Konečně se zabýváme svými koníčky. Občas k potlachu přibereme ženušky. A jestli chceš bývalý kolego, přidej se k nám!

Naposledy v březnu jsme řešili „Výtvarné umění po 1.světové válce! Touláme se po galeriích, koncertech a debatujeme o všem možném...a ty máš taky dost zajímavých témat k povídání!“

„A to moje povídání, kterým jsme si zkrátili čas, klidně můžeš využít pro ty své hry s písmenky! Já už jsem na to rezignoval...“

„Vím, psávals – ale že najednou...?“

„Dnes takovejch je...ted' mně to připadá jako ztráta času...

Než jsem mu stačil říct, ať píše pro sebe, třeba do šuplete...vzápětí jsem si uvědomil, že to není ono, že bych to určitě také do šuplíku nepsal, ozvalo se:

„Doktor Karel Hlavsa! Nejdříve k sestřičce a pak do příjmové ordinace!“

HOPSÁCI

V zemích, v nichž panuje jakési právní povědomí, je dětská práce zakázaná; ovšem pomoc v nouzi je zcela něco jiného, než práce pro vlastní obživu.

Nikdy by mě ani nenapadlo, že stále ještě čtyřleté dítě svou činností udrží v chodu jeden soukromý podnik; ale především jeho renomé.

Jednoho dne letošního srpna jsem sháněl vnučky (dvojčata) k večeři. O dvě minuty starší Ines hned uklidila hračky a pomalu se sunula z velké zahrady domů.

O dvě minuty mladší Lindu jsem zastihl v druhé, menší části zahrady lovit „hopsáky“ *)- potřebné pro výživu obyvatel tetina terária. O večeři nejevila nejmenší zájem.

„Sháníte Lindu? Já ji obdivuju, s jakou bravurou chytá ty skákavý potvůrky!“ Přátelsky, ale trochu ztrápeně povídá soused. Podivil jsem se jeho ztrátě nálady, což mně vzápětí vysvětlil.

„Mladí mají od jara hospodu, kde byl zavedený rybí jídelníček; trochu rozšířili služby o známou atrakci - co si nalovíš, to ti uvaříme.

A hned tam začali ve větší míře docházet hosté.

Předvcírem přivezli várku pstruhů, kteří vůbec na nic nezabrali, - ani o návnadu netukli.

Přijel jsem se na ty nežerky podívat a vidím, že to nejsou pstruzi, ale siveni.“ Na chvíli se zamyslel a pak, jakoby zaplašil myšlenku, pokračoval.

„Narychlo jsem mladým alespoň sehnal podběrák; a začala estráda. Dva vykoupání hosté a zlomený podběrák.

Co teď s tím? Člověk by jim chtěl pomoci; copak podběrák, ten spravím, ale to věci příliš nepomůže.“

„Tak oni na nic nezabírají?“ Zeptala se snacha, shánějící druhou polovinu dvojčat.

„Zkuste to s kobyčkami!“ A odvedla Lindu domů.

Soused nevěřicně zakroutil hlavou a zmizel v dílně; já se rozloučil a odkráčel zamknout kůlny. Na půl oka jsem spatřil, jak soused s čímsi v ruce brázdí přískoky zahradu a polohlasem sakruje.

Od stolu při večeři byly vidět jeho další, vesměs nezdařené pokusy; vojenské přískoky a cosi jako chytání do lapačky evidentně nebylo efektivní.

Ale být v 75 letech takhle čilý...

Za chvíli zvonek – ve dveřích soused s dotazem, jestli by Linda, coby úspěšný lovec hopsáků, nepomohla.

„To musíte vyjednat s ní,“ pravil od stolu táta a matka pozvala souseda dál. Po sousedově pronesené žádosti se Linda rozhlédla po přítomných, - zda si všichni řádně uvědomují její důležitost a pravila: „ale jo – a to ještě dnes?“

„No kdybys byla tak hodná, já za takovou dobu honění po zahradě jsem chytil tři a z toho mně dva utekli...“

Linda vyprskla smíchy, pak se zarazila a oznámila: „Tak já jdu mami!“

„Ano, ale až dojíš večeri!“

Důstojně tedy zbaštila zbytek jídla a odkráčela s plastovou krabičkou ven, kde na ni čekal soused. Hned se jí pochlubil, že ještě chytil čtvrtého hopsáka - ale v krabičce měl stejně manko.

„To musíte jen tak trochu to víčko otevřít, jen abyste hopsáka strčil dovnitř a pak krabičku rychle zavřít, jinak se rozutečou,“ poučila vnučka souseda a šla lovit.

Asi za dvacet minut se v pohodě vrátila domů s tím, že krabičku plnou hopsáků předala sousedovi.

Druhý den kolem poledne přiběhl soused s drahou čokoládou a díky – snaže za nápad a Lindě za lovecký výkon. A hned nato poprosil, jestli by Linda ještě mohla...že siveni berou jako diví...

„Zeptejte se jí, jestli chce pokračovat; ale hlavně, nic sousede nenoste! Vy nám brousíte nůž od sekačky, každou chvíli něco svaříte...“

„Ale to je jen taková sousedská výpomoc“ pravil – a mávnutím ruky podepřel svůj výrok.

Přesně nevím, po kolik dnů lovkyně Linda vylepšovala ziskovost restaurace – dozajista do doby, než byli siveni vyloveni.

Poté se objevil soused s manželkou, evidentně velmi dobře naladěni a i přes mámin „zákaz“ zase přinesli něco na zub.

Lovkyně převzala dárek: „Děkuju, ale to byla jen taková sousedská výpomoc!“

„Máš pravdu Lindo, jsi sousedka, ale i postrach hopsáků – a nám jsi hodně pomohla,“ bystře reagovala sousedka. O té sousedské výpomoci, si povídáte ve školce?“

„Ne, to říká váš manžel, když mu máma poděkuje za něco – třeba, když nám něco udělá; a taky to děda říká babi. Ale to si asi dělá srandu, protože to je hloupost; přece nejsou sousedi. Musím se na to dědy zeptat.“

Příběh jsem vyprávěl kamarádce; povídání jsem zakončil: „nic světoborného, ale...“

Vskočila mně do řeči: „O Lindu strach nemám, ta se neztratí, když už ve čtyřech letech má job. Zatím, co já jsem bez práce...ledaže bych šla chytat hopsáky.“

***) (*kobylky luční.*)**

ČIŇ ČERTU DOBŘE...

Pan Karel Sezemský byl vdovec a důchodce. Oproti jiným mužským se dokázal téměř dokonale postarat o sebe a domácnost. Jenom šatník mu musela vylepšovat švagrová svým vytríbeným vkusem.

Žehlení a ukládání prádla se konalo před týdnem. Možná, pokud by ho navštívila tuto středu... možná by si všimla špatně zavřeného okna v přízemí rodinného domku.

Ale byl pátek, nikoli 13., ale po všech těch policejních procedurách jakoby ta 13 někde šmírovala.

Od rána dusno, takové to řeřavé slunce, vzduch by se dal krájet; evidentně zaděláno na bouřku.

Myšlenky pana Sezemského byly v souladu s aktuální situací.

Ono totiž – když vám někdo – tedy neznámý pachatel, vykrade byt (škoda odhadem 200 000,-Kč), není to na žádné juchů.

Asi měl odvolat schůzku, kterou si v neděli vyžádal kamarád Standa.

Pro Stanislava Vosáhla bylo těch 20 minut čekání obzvlášť dlouhých. Kdysi velmi dobrý psycholog práce, si občas přivydělal jednorázovým angažmá; nyní měl času dost, nabídky ustaly, ale čekání neměl rád.

Kamarádké debaty se Sezemským občas končily patem, obdobně, jako jejich šachové partie.

Cosí slyšel o vloupání do Karlovy vilky, ale netušil škodu. Několikrát se s ním snažil spojit, ale Karel měl vypnutý mobil.

Onen pátek se přes veškerou snahu oba tvářili jako pokeroví hráči, které trápí značné střevní potíže.

„Rád tě vidím Stando – trápí tě něco?“

???

„No že se tak tváříš, jako bych ti unesl ženu!?“

„No ty se netváříš líp Karlíku, ale nemyslím, že bys měl bolení břicha, jako spíše duše...“

„No to taky Stando, když jsem lehčí o pár desítek tisíc...“

Standa chvíli mlčel, tentokrát neměl správnou myšlenku na odpověď.

„Ne, hazardu jsem Stando nepodlehl, ale rád otevírám okna, ale zapomínám je zavírat...“

„Takže zloději, nebo zloděj...“ povzdychl si Standa a dodal: A co ti všechno vzali?“

„Když jsem přijel včera ráno domů – najednou, - jak když mě praští pytle! Měl jsem foťák – víš, že ho vozím v autě, i když můžu fotit do mobilu. Podívej, tady jsou fotky. Hned vidíš, co zmizelo...“

„Ale co stopy, když jsi pochodoval po bytě?“

„Přesně jsem policajtům popsal, kudy jsem šel...naštěstí jsem prý nic nezvorál“

„A kamery – něco zaznamenaly?“ Otázal se zamyšleně Standa a pokračoval, aniž by odtrhl zrak od fotek: „Tady vedle Šimkových čůrajících hudebníků jsi měl Rentze, grafiky mladého Vondráčka – Karla, naproti byl Kubín, Kupkova studie...a otcův portrét od Nejezchleby...“ a pokračoval dál ve výčtu asi osmi dalších cenných uměleckých předmětů.

„Někdo je vypnul“ přerušil ho Karel; „elegantně, nikoli krumpáčem, jak je občas u primitivů zvykem...bez násilí a prý asi nějak na dálku. A v bytě žádný nepořádek.“

„Už se tě asi policajti ptali, kdo u tebe byl v poslední době, jestli ti na něm nebylo něco divného?“

„Jo jo“ odbyl ho Karel.

„Počkej, cos měl předevcírem k obědu?“

„To je kamaráde dost pitomá otázka“ nedal se Karel.

„Jen vzpomínej!“ Nedal se Standa odbýt.

„No myslím, že guláš...“

„Ba ne pane, předevcírem jste si tady dával nějaké těstoviny po italsku“ usmál se na oba právě procházející číšník.

„Tak vidíš Kájo, jak mě - ale co mě, především sebe a policajty – jak přesvědčíš, žes na někoho, nebo něco nezapomněl?!“

„Ty myslíš, že si to někdo vytipoval?“ No možné to je, v duchu přijal Karel argument – „ale to bys domů nemohl pustit doslova nikoho!“

„Počkej!“

„Já čekám, Karle, povídej!“

„Před asi 3, nebo 4 týdny se vetřeli do bytu takoví podivní...jeden měl takovej žabí obličej, se slzícíma očima, druhý byl menší, s chováním pingla...dali mně vizitky...“

„Kvůli čemu?“

„Když tě to tak zajímá Stando, nabízeli mně údajně levnou kabelovou televizi.“

„A ten větší Kájo furt povídal?!“ Něco mezi konstatováním a otázkou pronesl Standa.

„No to oni povídali oba, ale ten větší uváděl technické parametry a ten menší nebetyčné výhody. A taky mně nabízel čističku vody.“

„Já si Kájo tipnu; ing. Pavel Nikodým a druhý – také má něco před jménem, Jiří nebo Jindřich Pohořelý, nebo Hořálek, tak nějak.“

Karel jen vyvalil oči, jako když kocour vykonává potřebu do plev a jen nechápavě kroutil hlavou. „Jak ...no...ty seš člověče vědmák! Zařid' si živnost na věštění podle několika slov běžné debaty!“

„Ale prosím tě – povím ti příběh, který se udál – pár let před přelomem století. Jo a pak ještě jeden, ke kterému bych potřeboval tvůj komentář, nebo...no jde o změnu závěti, snad ta zubatá ještě počká...“

Standa se pomalu napil zbytku již studené kávy, objednal dvakrát dvojku bílého a začal:

Tenkrát jsme potřebovali v podniku elektroinženýra se znalostmi silnoproud – slaboproud – zkrátka při dnešní specializaci to byl ořech.

Osobní zadalo inzerát do několika novin a já nevím kam ještě.

Já jsem zatím prověřoval schopnosti personálních rezerv a též osobnostní předpoklady jednoho aktivního oblbováka.

Jen tak mimochodem, ještě nikdy jsem neviděl u alespoň průměrně inteligentního člověka tak vysoké „lži score“, než u něho. Prostě chtěl test oblbnout – a to už je dost značná známka neserióznosti. Byly tam i další problémy, evidentní morální tupost, psychopatie, ověřené dalšími testy.

Ale toho oblbováka kupodivu vzali hned, ačkoli jsem jim to vymlouval, jak jsem jen mohl.

Následně oblbovák obrátil podnik vzhůru nohama.

Za čas se objevil člověk, který splňoval podmínky pro silno – i slaboproud, s manažerskými schopnostmi, značnou tvořivostí a solidními osobnostními vlastnostmi. Zmíněné „lži score“ měl – lidově řečeno na úrovni faktického „férováka. Takhle i působil v běžném životě; prostě se nepřetvařoval.

Ale vrchnost ho nechtěla – i když původně vystudovaný silnoproutař, byl na vojně doškolen na „slaboproud“ a ovládal 4 jazyky.

Častou námitkou bylo, že jako voják – tedy plukovník, pracoval coby šéf spojení a všeho od elektra i pro KSČ.

A to ještě jsem jim ani neřekl, že i pro vojenskou rozvědku, což mně důvěrně sdělil.

Tahanice trvala asi měsíc. Bylo mně ho líto, byl družný, nápaditý, příjemný společník.

Neustále se zajímal o průběh projednávání; buď telefonoval, nebo se dostavil osobně – dokonce si myslím, že ze začátku z liknavosti, průtahů apod. podezřívá mě.

Asi při třetí návštěvě mu kdosi z vedení řekl přímo, co firmě vadí – a Pavel byl na Chocholouška. Nebylo divu; manželka nemocná, dvě děti na střední, nejstarší na VŠ...

Nakonec se mně ho podařilo prosadit a později firma nelitovala. Měl řůru dobrých – určitě realizovatelných, ale ne vždy realizovaných nápadů.

Tehdy jen asi málokdo tušil, co se skutečně chystá a že nerealizované nápady mohou být jednou realizovány ale bez jejich stvořitele.

„No a jak to Stando souvisí s mým případem?“

„Nech mně ještě tak 10 minut Karle a budeš vědět...“

„Kde jsem to...“ jo - tak jak se postupně přestalo ve firmě hospodařit a jak se kolem toho točili různí „namlouváci,“ bylo jasné, že firma co nejdřív půjde do kopru a později bude za bakšiš patřit někomu jinému, než státu.

Pavel se změnil; v pracovní době si začal sumírovat podnikatelské záměry. Měl k tomu potřebné vybavení a v práci trávil i 14 hodin. Jasně, že podniku sem tam něco dobrého navrhl, aby se jen neflákal ke stravě.

Zpočátku mě seznamoval se svými plány v domnění, že mě zatáhne do kšeftu, ale tohle by mě nebavilo. Takže po jednom z odmítnutí přestal.

Jenže to už byl u nás kapitalismus v plném proudu; na vlastní podnikání musí být něco do začátku, na rozjezd - a on měl splácel dost velkou částku;

přestavoval barák. A do toho si milostpaní usmyslela, že se rozvede. Prostě potřeboval větší peníze, než měl k dispozici.

Proto se snažil přifařit k nějaké firmě. Jako zprostředkovatel jich vystřídal řadu, ale jen „na vedlejšák“.

Ovšem po 50% zeštíhlení stavu v hlavním pracovním procesu, se chytil jakési firmy, provozující kabelovou televizi a hned nato se spojil s chlapíkem, který byl na hlavní pracovní poměr zaměstnán jako prodejce domácí úpravny vody.

Ještě je u nás dost domácností, které musí pitnou vodu kupovat. A tahle čistička byla schopna vyčistit vodu užitkovou, na zcela nezávadnou.

Asi po více jak dvou letech od odchodu z firmy mě Pavel zavolał, jestli nechci kabelovou televizi a pak se rozhovor stočil na čističku.

Sděřil jsem mu, že já nepotřebuji jedno ani druhé, ale poptám se dcery, které bych přístroj rád koupil, aby mohli využít užitkové vody ze studně.

Dcera tehdy souhlasila, tak jsem šel na předváděčku, abych nekupoval zajíce v pytli.

K podpisu smlouvy jsem přistoupil bez průtahů; jinak jsem obezřetný, ale v případě člověka, kterému jsem evidentně výrazně pomohl, po mnoho let se projevoval jako kamarád, jsem jiné, než férové jednání nepředpokládal.

Akce se uskutečnila koncem měsíce května. Při podpisu Pavel prohodil, že jemu budou prodej počítat v červnu, to že teda bude muset ...“ nedořekl, ale vzápětí pokračoval“ „no ono by to Standíku šlo i jinak, ale tím tě ale nebudu... no ale přece...známe se pár let – ty ses rozhodl koupit a já když prodám v tomto měsíci pátou, budu mít bonus – a ne lecjaký! Pak to půjdeme zapít!“

„Ale to by musela lhůta pro odstoupení od smlouvy skončit do konce měsíce – a tady nám 4 dny falírujou!“

Namítl jsem, že bych nerad, protože vím, jak to u dcery chodí a že nikoli ona, ale zeťák, si to může rozmyslet. A že on jako hlava rodiny si to když tak prosadí...

Nicméně jsem byl ujištěn, že i tak se všechno dá, že on – pokud by k tomu došlo, že on to storno zařídí a dodal: „Sám jsi říkal, že jsi to s dcerou dvakrát projednal a ona i manžel souhlasili, tudíž se odstoupení přece nepředpokládá...“

S dcerou jsem skutečně dvakrát hovořil před smlouvou a jednou ještě po podepsání. Měla dispozici veškeré propagační materiály, které si důkladně prohlédla a ještě oskenovala.

Říkal jsem si: Proč by se jí produkt nelíbil, když všechno platíme s manželkou!?

A tak jsem nakonec souhlasil.

Při podpisu se zaplatila první splátka – necelých 10 000,-Kč a život šel dál.

Jenže, najednou zeťákovi hrklo v bedně; nikoli poprvé. „Že u nich žádné tyhle ty blbosti nebudou, že oni si vodu vozí už léta a další roky že si ji klidně budou vozit dál.“

Oznámení jobovky se událo v den vypršení lhůty pro odstoupení od smlouvy.

„Nic Standíku nepodávej, já to vyřídím, uvidíš, vystornuje se to...“ sliboval Pavel.

Týden se neozval, ani nebral telefon; potom se všelijak, ale hlavně nejapně - vymlouval.

Čiň čertu dobře...

„Ale já nevím...nevím proč s tím Stando...“

„Už jsme Kájo u toho“:

Pavel se nedlouho po tom osamostatnil; oficiálně prodává bezpečnostní systémy – ale prý i pokoutně vyrábí a zavádí operativní techniku. Nakonec tohle dělal i pro armádu a pánbůh ví po koho ještě. V tom se vyzná jako málokdo.

Rušička signálů je pro něho hračka, na dálku dokáže vyřadit kontrolní systémy, prý i na nějakou vzdálenost vypne motor auta apod..

„Jak to víš?“

„Vím...čistě z profesní zvědavosti pátrám, jak se ze slušného, chytrého člověka stane to, čím dnes je...“ a pokračoval:

„Měl by si chlapec vzpomenout! Bud' v tom lítá sám – o čemž pochybuji! On byl dobrý hudebník, s dobrým vztahem k divadlu, ale ve výtvarném umění se příliš nevyznal.“

Neřekl ale, odkud toto vše o Pavlovi ví.

Mezi námi - od oblbováka, který měl cestu do firmy vymetenou. Toho, když začal mít psychické problémy napadlo, obrátit se na člověka, který mu přes tu

cestu stavěl závory. Prý proto, že se znají a Standu prý považuje za seriózního člověka.

A pak co nevěděl, nepověděl. I když si Standa stále připomínal – informace děl tak asi třemi! Ale kus pravdy mohly mít.

Standa se také dověděl, že Pavlův společník nějaký čas pracoval jako starožitník, snad má i vystudovaný obor něco jako „teorie kultury“.

„A že by dělal takovouhle práci pro někoho druhého, to určitě ne! Ale prodat přístroj, to jo, to si na to i vsadím...“ přerušil chvilkové ticho Standa.

Karel začal oponovat: „Ale ten přístroj mohli vyvinout i jiní - a jinde ne?“

„Mohli, přístroj se zřejmě dá sehnat i v cizině, ale tady není prý široko daleko člověk, který dokáže vymyslet takové věci.

„No a co já jako v tom můžu?“ Ozval se váhavě, přiškrceným hlasem Karel.

„Máš Pavlovu vizitku?“

„Bud' si s ním dáš schůzku, ale to je dost riskantní.“

Když spatřil Karlovu reakci, rychle dodal:

„Ne – od něho samotného ti nic nehrozí, ale nevím s kým je společený...tak se raději obrať na policii. Prostě s tím, co jsem ti řekl. Ale co nejdříve. Až budeš mít čas a uklidní se trochu situace, koukneš na můj problém! Platí?“

„Já tam půjdu raději hned odtud“ nejistě pravil Karel.

Pak na policii musel později i Standa.

Konec byl poměrně rychlý; policie ze své běžné činnosti již nějaké poznatky měla, do týdne „spadla klec.“

Pro Standu, ale i policii bylo nepochopitelné, že Pavel vzal oblbováka do firmy. Onen pochybný muž sice díky své výřečnosti zajistil Pavlově firmě značný počet zájemců o zabezpečení domů a bytů, ale zároveň postupně, pomalu, začal firmu tunelovat.

Jakmile na to Pavel přišel, oblbovák dostal padáka.

Je pravda, že Pavlík erár šidil na daních, ale pokoutně žádnou techniku podsvětí neprodával.

Nabídky kabelové televize a čističky vody si ponechal; byl to příjem, vyrovnávající výkyvy v předmětu vlastního podnikání a přitom i možnost „okouknout dům, nebo byt“, nabídnout řešení jeho zabezpečení.

Kromě toho se snažil vymyslet a vytvořit přístroj (jehož vývoj nebyl levný), který si chtěl nechat patentovat a později vyrábět pro armádu.

Společníkovi začal během času víc a víc důvěřovat.

Ten však si přístroj, který se vešel do kufříku, „občas, bez Pavlova svolení vypůjčil“.

Když se zbavil oblbováka, musel Pavel obíhat domácnosti sám; později do firmy zapojil syna, ale ten se přiženil na opačný konec republiky a situace se opakovala. Musel do terénu. Proto se objevil i u pana Sezemského.

Zloději se do domu dostali přes hlavní dveře, které pan Sezemský pouze přiboukl a nezamkl. Otevřené okno ani nezaregistrovali – bylo mimo zorný úhel při vstupu do budovy - a obhlídku ze sousedních dvorů neriskovali.

Po oblbovákovi se slehla zem.

Historikovi umění v Pavlových službách - i jeho komplici (po dva roky spolužákovi z VŠ), bylo dokázáno několik vloupání a byli vzati do vazby (kde to nedostudovanec již znal).

Pavlík musel dorovnat své daňové úniky + zaplatit pokutu.

A jako téměř vždy v těchto případech, i panu Sezemskému se do sbírek vrátila necelá polovina lupy.

Pavel se Standovi neopomněl připomenout.

V telefonátu mu vyčetl, že takové sviňárny jako práskání na policii, i když prostřednictvím někoho jiného, že se mezi slušnými lidmi nedělají.

BLACK OUT

Dům č. 14 v Komenského ulici se navenek příliš neliší od sousedních; téměř celá ulice byla v jednom stylu vybudována po 1. světové válce.

Vnitřní dispozice a vybavenost pak zobrazovaly stav hotovosti, kulturnost a prozíravost stavebníků.

V našem případě by stav hotovosti vystačil na pořádnou vilu, ovšem kulturnost a prozíravost stavebníků byly na úrovni drobných maloměstských prodejců.

Interiér si majitelé zařídili ve stylu 19., nikoli 20.století. (Kadibudka venku, koupelna - zbytečný přepych.)

Takto ušetřené peníze ušetřenými nezůstaly, neboť společně se dvěma dalšími nemovitostmi, byly postupně, ale důkladně prohrávány v kartách.

Polovina oné „kupy peněz“, kterou disponovali, by se dala nazvat ukradeným vzděláním, kterého se tím nedostalo synkovi Václavovi, kterého si matinka uštrikovala v domnění, že si ji movitý zploditel vezme.

Pan továrník nevzal, ale byl velkorysý.

Peníze pro účely hmotného zabezpečení a synkova duševního rozvoje inkognito, po etapách, posílal matince krátkodobý milenec v míře nevídané.

Vzdělání - pro Václavovu matku bylo neuchopitelným pojmem, který byl zmaterializován obydlím a „nákupem otčima“ - tak, jak se dnes nakupují fotbalisté.

Otčím – jak lehce majetku nabyt, tak lehce se ho prostřednictvím čertových obrázků téměř zbavil. Obchod nestačil saturovat jeho karetní kiksy, finančně nějaký čas musel vypomáhat vyženěný syn.

Když do domu č.14 začal docházet Viktor za Václavovou dcerou Marií, „bylo vše již trochu jinak.“

Patrový dům, původně pro jednu rodinu, byl rozdělen na dvě části. O vzdělání ošizený Václav v obchodní činnosti rodičů nepokračoval, ale v přízemí vytvořil byt 1+2 s příslušenstvím v souladu s aktuálními dobovými požadavky na bydlení.

V něm bydlela dcera Marie s matkou; Václav zahynul při dopravní nehodě; matka se již nevdala.

Tátova o 8 let mladší sestra, která bydlela s manželem v prvním poschodí, se snažila nahradit Marii druhého rodiče; ale záhy z jejich snah sešlo.

Možná v tom měl prsty i její manžel Josef, což byla kombinace totalitního partajníka, koňského handlíře a žoviálního strejce; podle aktuální potřeby. Po roce 89 začal prapodivně podnikat – v nepříliš čitelné obchodní zóně. Kromě kšeftů si na stará kolena opatřil milenkou a nikterak se netajil tím, jak si život zařídí po manželčině smrti.

Ta opravdu v té době neměla od smrtelné postele daleko; nakonec svého mužička přežila o téměř 20 let.

Svatbu milenců urychlilo Mariino těhotenství.

Václav žádné vypořádání neučinil – zubatá přišla nečekaně.

Společná garáž s dílnou a její moderní vybavení, nabídly strýčkovi Josefovi nečekané možnosti.

Václav, ve své skromnosti a až úzkostlivému vyhýbání se konfliktům, velkoryse nechal Josefa hospodařit s věcmi, které si Josef po švagrově smrti nárokoval jako vlastní.

Marie, ani její matka se příliš nezajímaly o majetkové vztahy mezi otcem a strýcem, proto ani nemohly nijak zásadně zasáhnout do Josefových praktik. Zkrátka Josef si přivlastnil garáž, celou dílnu i motocykl ČZ...

Vyměnil zámky v domnění, že tím jsou jeho nároky zpečetěny.

Mariina matka si však vzpomněla, že v dílně musí být i některé věci z jejich domácnosti, které čekaly na otcovu údržbu, což Josef vehementně popřel: „Ať ten tvůj mladej nepopichuje, ať do toho nekecá! Je tady 14 dní i s cestou, ještě mu hoří vajgl na nádraží a už by tady dělal chytrýho.“

„To seš tedy švagře vedle – on ani o těch věcech doted’ neví; já jen jsem si vzpomněla...“

„Už jsem řek – nenech si do toho kecat, tady se nebudou zavádět nový pořádky!“

„Ale vždyť tys Josefe sem přišel jen s holým zadkem – ale správným politickým přesvědčením, tak co ty bys Viktorovi vyčítal!?“ Opáčila švagrová a otočila se k Josefovi zády.

V tu chvíli Viktor otevřel domovní dveře, právě když Josef začal na švagrovou ječet: „Kdyby nebylo mně a mejch kontaktů, tak tvůj manžel za svůj vztah k tehdejšímu režimu dávno a dlouho seděl, ty náno!“

„Neječ tady a neurážej maminku – na ženskou si troufneš, co?!“

„Ty mně nebudeš tykat!“ Začal se vztekat strýc.

„To ti budu!“

„Takovej smrad a je drzej jak esesák!?“

„Jsi přece náš strýček, ne?“ S úsměvem na tváři pokračoval v dialogu Viktor.

„Jsem, ale pro tebe jsem pan Sádlo, přivandrovanče! Bůhví co ty seš vůbec zač!?“

„Určitě nejsem tak prapodivná existence jako ty; já jsem nikoho neudával!“

„Tohle je pomluva, to si ještě vyřídíme jinde – ty mě takhle nebudeš osočovat!“

„Dělám s lidmi, proti nimž jsi svědčil – poté, cos je udal. Dobře; přilepšovali si na úkor státu, ale nemusel jsi to podbarvovat politicky! Za to trpěly i jejich děti!“

„No - jak chceš, když tedy ne strýček, tak seš pro mě normální vůl a volům se přece nevyká!“

Josef nadával, ale na Viktora si fyzicky netroufl; za přiblblého, nenávislného mrmlání opustil bojiště.

Novomanželé i přes všechny ty půtky se průběžně, prostřednictvím tety, snažili urovnat vztahy alespoň na přijatelnou míru.

Ale ještětýn a uražený Josef jakékoli snahy po dohodě hatil.

Viktorovi nezbylo, než jednat.

Vypáčil dveře dílny – a ejhle – všechny věci, popsané tchyní tam byly a navíc i tchánovy věci z půdní kóje, kam v té době novomanželé nechodili...

Přivolané policii Josef uváděl, že cca polovina věcí byla jeho a druhou polovinu mu prý švagr před smrtí odkázal.

Mladí policajti se v tom všem hrabali jako stará panna ve vzpomínkách...případ se ubíral do ztracena.

Viktor si blahořečil, že v dílně - k evidentně neoprávněně drženým věcem, přibral i potřebné nářadí pro domácnost.

Marie, nastávající matka, si chtěla užívat potomka a ne se pořád o něco handrkovat.

Jeho příchodem se zvýšily nároky na vodu – v tomto případě i na její odtok. Tenkrát se pleny denně praly – a někde se to v trativodu zadrželo. Odpad začal přetékat.

Viktor na to upozornil Josefa, ale ten: „to je určitě tím, že do odpadu ležete všechno možný...“

Viktor se tedy rozhodl septik opravit sám, ale při podnikovém turnaji v kopané si natrhl sval a natáhl šlachy, což s nohou ve škrobáku nešlo.

Strýc Josef měl sice poznámky o jakési lenosti kancelářských kryš, ale sám ruku k dílu nepřiložil – a ani nehodlal.

Pár dnů nato, skoro již navečer; děsný, řev ze dvora...a slovní doprovod - o tom raději pomlčet.

Milý strýček, jak šel z dílny, šlápl na kraj septiku, horní dvě řady cihel se uvolnily, ztrouchnivělé fošny povolily a on do libého roztoku zaplul až po ramena...

Vlastní silou se vyškrábal ven a pak ho teta půl hodiny stříkala z hadice. Milosrdný večer ukryl jeho nahé tělo a sprška vody tlumila neslušné výrazy.

Spadlé cihly ucply odtok zcela – nakonec se musela zjednat firma...

Josef hned roznesl po okolí, že to na něho Viktor narařičil - čemuž ale téměř nikdo nevěřil; jen pár super drben poťouchle přikyvovalo hlavami, „že se třeba dozví nějaký drb navíc.“

Většina místních lidiček se projevila přejícně – strejcovi tu koupel ze srdce přála.

Jaro přecházelo v léto, septik i trativod byly opravené, večery dlouhé, teplé - a žíznivé.

Opilci noc co noc – většinou po půlnoci, o sobě dávali vědět; hlučně a odérově.

U blízké křižovatky klábosení přecházelo v hádky a pak to obyčejně „na ně přišlo.“ Přebytku tekutin se „lihumilové“ zbavovali tu i onde, často i pod nízko posazenými okny u obýváku a ložnice novomanželů.

Nesrozumitelný slovní salát v lepším případě; v tom horším řvaní rádoby písni, doprovázely vykonávání tělesné potřeby.

Domluvy - jak víme, na opilce neplatí.

Jednou už to Viktor nevydržel; z tehdy neosvětlené ulice se do otevřeného okna, za příšerného řevu sápal jakýsi opilec. Do obličeje mu vidět nebylo, po hlasu se poznat nedal...

Dvě upozornění přes záda připraveným kusem hadice řvouna umravnilo.

Rány to musely být pořádné – postižený řval jako když ho na vidle bere a mizel směrem do středu města.

Vedle stojící močící opilec si ani nestačil zastrčit náradí do gatí a utíkal, co mu síly stačily.

Ostatní, když to viděli, se nečekaně rychle odpotáčeli domů. Viktor zavřel okno a soustředil se na uspávání nešetrně probuzeného potomka.

Druhý den, když šel do práce, narazil na strýčka, belhajícího se ze schodů... Souvislosti mu došly poté, když strýc tvrdil, že ho včera před vedlejším barákem někdo napadl – a že on to jde oznámit na policii.

„To jsou dnes lidi,“ soucitně pronesl Viktor a jen si vyčítal, že nepřidal ještě jednu...

„No víš Viktore, on strejda se v minulosti asi dvakrát takhle dostával do baráku, když šel domů s opicí“ pravila Marie, při odpoledním manželském sezení u kávy. „Já už jsem si zvykla“ – dodala po chvilkové odmlce.

„To teda tady máte zajímavěj folklór,“ nevěřičně zakroutil hlavou Viktor nad Mariiným klidným zhodnocením situace.

O tom, zda strejda skutečně policii navštívil, lze úspěšně pochybovat; jisté procento však nemůžeme opomenout. Je – li tomu tak, pak zřejmě policie případ okamžitě založila „do košic.“ Možná mu to i přáli.

Do podzimu pokračovaly tahanice o všechno možné, Viktor s manželkou se od známých dovídali o strýcových zkazkách, v nichž pochopitelně hráli hlavní roli oni.

V strýcově podání byl kterýkoli dům hrůzy (oproti jeho bydlišti), vzorem občanského soužití. Ale zapomněl na to, že současný stav byl výslednicí především jeho snažení.

Kromě invektiv, výhrůžek a pomluv na adresu novomanželů, se též - téměř denně z jeho části sklepa ozývaly zvuky, které po 22. hodině by znít neměly – a podle zákona, ani nesměly.

Řezání a štípání dříví, rány kladivem..., které strýček vyluzoval i přes veškeré domluvy - a nakonec i stížnosti obou novomanželů. Ty nikdo neřešil.

Asi na městském úřadě zapracovali kamarádíci.

V souvislosti s dohadováním se o neustálém večerním a nočním randálu se Viktor divil, jak je možné, že stále platí tak velké částky za elektřinu a že se „hodiny točí jako by doma měli pekařství - a přitom v tu chvíli běží jen lednice.

Strýc se opakovaně ohrazoval, že ve sklepě má jen žárovku s příkonem 25W, která možná je napájena přes elektrické hodiny příbuzných, „ale takhle to tady bylo vždycky...“ Tímhle „trumfem“ končil debatu.

Marie to doma odbyla sdělením, že „určitě v těch všech rozvodech elektriky – a dokonce i vody je čurbes, ale bůhví proč to tátovi nevadilo a co chceš dělat? Novou elektriku, nové vedení vody? Teď, když se chceme odtud stěhovat?“

Viktor ji dal za pravdu, ale hlavou mu vrtalo, do jaké míry sponzorují bydlení svých příbuzných.

Až...

Jednoho večera, stará pračka toho měla „plné zuby“ a svůj vztek dala najevo ohňostrojem a zápachem, jako kdyby okolo proletěl čert...

Jističům chvíli trvalo, než se vzpamatovaly – ale pak to stálo zato.

Téměř všude a všechno v domě zhaslo – tedy i ve sklepě, odkud se ozval řev. Mladí se museli starat o vyvětrání, tišení potomka atd., - v tu chvíli mysleli, že strýčka jen chytil jeho běžný vztek...

Až houkající sanitka, která zastavila u domu, je vyvedla z omylu.

Vynášený strýc řval ještě v sanitce; Viktorův nechápavý výraz v otevřeném okně vyjadřoval spíš jistou míru soucitu, kterou seběhlí sousedé posléze ohodnotili kladně.

Neviditelnou, ale ohromnou míru zadostiučinění registrovali jen rohatí v knize hříchů...

Mladí do Vánoc byt, vlastně půlku domu, prodali; sice mírně pod cenou, ale s nadějí na klidnější sousedské soužití.

Při opravách a úpravách, prováděných novými majiteli, se potvrdilo, že strýčkova domácnost odebírala elektřinu „na hodiny“ přízemního bytu nejen ve sklepě, ale i v koupelně a obýváku. Vodu mladí svým příbuzným sponzorovali „pouze“ v kuchyni.

Nikoli jen 25W žárovku měl strýček ve sklepě; i pícku na kovy. Odléval jakési bižuterní polotovary.

V době „blackoutu“ právě prováděl „odpich.“

Přihlízející manželce způsobil jen šok a mírnou materiální škodu; na sukni a staré obuvi.

Rozžhavená slitina se o to víc vyřádila na hutníkovi; neomylně zasáhla jeho obě nohy.

Odletující zvědavé jiskérky i tu třetí.

Všechny spodní „končetiny“ mu zachránilo naše zdravotnictví; belhat se o holi pak už musel sám; ale na „WC MUŽI“ mohl docházet i nadále.

Jen pod peřinou to bylo horší; o hůl se neopřeš a okecat se tam nic nedá; doma – ani u milenky...

A CO BUDE S DVOJČATY ?

Byl letní podvečer, jako stvořený pro posezení u kávy, nebo u skleničky vína. Denní žár ustával, teplý stín na balkoně podtrhával bezstarostnou atmosféru.

„Tak už jsou mladí na cestě domů, ale stejně si Rudo myslím, měli letět – já, když jedou autem, se vždycky o ně bojím“ pravila Eva směrem ke svému muži a pokračovala:

„No – ale když tam jsou s těmi svými známými, tak snad bude všechno v pořádku, kdyby něco, tak si pomůžou...“

Ruda pokýval hlavou a napil se kávy.

„Ale Evi...letět; přece když se chtěli trochu porozhlédnout po památkách...!?“

Po pauze, způsobené malým zakuckáním, nechápavě zavrtěl hlavou a pokračoval:

„Na výletech, pořádaných z destinací, toho nikdy tolik neuvidíš, pořádně to nevstřebáš! Pořád tě někam ženou, pak se zas čeká; takhle si určitě prohlídli co sami chtěli...“ a po chvíli navázal na to, o čem přemýšlel:

„Ještě že si vnoučata vzali Juhászovi; copak Tibor, ten s nimi možná jet mohl; je mu hnedle patnáct. Ale pro ty dva – by ještě nebylo.“

Manželka se na něho nechápavě podívala: „pro šestileté děti by to nebylo?“

„Pro šestileté by program u moře možná mohl být. Dokonce i prohlídky některých míst, ale to samotné vandrování po památkách, jak si to mladí naplánovali, to asi těžko...“

A rodiče si taky musí jednou za rok na pár dnů vyrazit sami. Jsou s dětmi celý rok a ani ne třítydenní odloučení jim udělá jen dobře!

Ale když se takhle rozhodli, nám docela stačí, že je budeme hlídat celý měsíc.

Ještě, že nemáme Andreiny děti; zabavit se neumí, kdo jim má pořád něco vymýšlet...

A nějaký systém, řád? Když to nevidí doma, nakonec se vlastně ani nemusím divit...“

„Nojo, vy mužský, jak to není po vašem, tak byste všechno řešili ráz dva a když to nejde...“

„To už jsem slyšel mnohokrát,“ vskočil manželce do řeči bývalý letitý ředitel základní školy. „Důslednost nevypěstuješ na benevolenci, stopadesátých upozorněních, nebo přehlížením problémů...nebo nedej bože, podbízením se!

To je naučí jen cuchcárně.

Až ty budeš něco potřebovat, myslíš, že oni přiběhnou? Nepřiběhnou, protože se naučili, že se slouží jen jim. O tom se bavíme už asi po sté.

Je s podivem, že příslovečná systematičnost tvé rodiny se zrovna tobě vyhnula.“

„Zato tys ji o to víc pobral“ odtušila Eva; zamyslela se a pokračovala již smířlivěji: Andrea nám dává sodu – když to tak mám říct současnou mluvou.

Nevím, kam dala oči – vezme si člověka po léčení z chorobné závislosti na hraní; co už toho mohli mít!

Halt u Andreii normální selský rozum nebyl k nastartování.“

„Nalítla jen na těch sto tisíc, co tehdy někde mladej vyhrál, jenže potom desetkrát víc toho prošustroval,“ spíše sám pro sebe utrousil Rudolf.

„Jo Dolfi, doslova prošustroval! Po babičce zdědil barák – ten museli prodat, aby se oddlužili, pak totéž s bytem 1 + 4 - teď čtyřčlenná rodina bydlí v 1+1 v Ústí... kvůli tomu, že tam jsou nejlevnější byty.

Ale taky velká nezaměstnanost a fůra nepřizpůsobivejch, jak se teď říká. On k nim vlastně Horák patří – své k svému.

A matinka? Milostpaní Horáková dělá dál dámu. Nechápu, jak středoškolská učitelka mohla vychovat takovýho příživníka!

Kafičko, cigárka, divadlo, kamarádíčkování s hérečkama, pod paží nějaký ty vrtichvostský noviny. No a synáček srandičky, partičky a průšvihy.“

„Ale voblbnout, naši dcérušku, jo, to tedy dokázal perfektně“ přidal si Dolfi a na chvíli se podíval kamsi nikam.

„Nojo Evi; co už jsme se toho o nich napovídali! Mě jen mrzí, že se nám nepodařilo dát rodinu...celou rodinu dohromady.

Kdyby to všechno tak fungovalo jako s Juhászovými, to by byla paráda. Nemám na mysli dobroty, co vozí ze Žitného ostrova, ale lidsky...“

„Ono taky – ještě k Horákovým. Zeťák tátu nepoznal, s mámou se dá povídat tak o zákulisí bohémy; nic víc, než jen ty divadelní drby.

Když jsme tady měli jejich děti, tak to bylo na blázinec. Dřív už by byly v dětském domově – záškoláctví, drobné krádeže, drzí – já se jen divím, že se Filip bez propadnutí dostal do sedmičky a Blanka že vůbec prochází –

alespoň se čtyřkami. No divím – teď se mění pojmy v dojmy; samá práva, povinnosti žádné. A když je chceš během prázdnin trochu polidštit, tak se to naší dceruše nelíbí.“

„No, je to smutný, že jí vyhovuje tenhle život“ povzdechla si Eva a dodala: „Ještě že ty druhý jsou jiní...Juhászovi je za pár dní přivezou a my je budeme mít do konce prázdnin.

Tibor tu má zajištěnou studentskou aktivitu – už jsem zapoměla co to Aleš říkal, raději se ho zeptáme...

A pro dvojčata budeme muset vymyslet nějaký program.

Jo, Dolfi, už jsem si vzpomněla; říkals vodpočnout vod dětí – dyť Jolana – ne že bych jí to záviděla, jezdí pomalu každéj rok do lázní.

Něco jiného bylo, když chtěli mít k Tiborovi sourozence a nešlo to, ale pak už to asi tolik potřeba nebylo...

A náš Aleš akorát s ní na dovolenou...“

„No von Aleš zas Evi jezdí s partou na vodu...takže to máš...“

„Nemáš Dolfi, von jede na tejden a vona na čtrnáct dní, ale nejčastěj na tři tejdny!“ a pokračovala...

„Ale určitě je lepší, že budou u nás; já když mám v Kralupech u mladejch vařit, tak jsem nesvá. Cokoli, co se potřebuji, musím shánět. Je to všecko na dlouhý lokte. Všechna čest, Jolana má všude čisto, pořádek, to jo, ale co je to platný, když se tam motám jak vítr v bedně. Já ani nevím, kde co mám hledat.“

Rozpravu přerušil zvonek.

„Á Nývltovi, jen pojd'te dál!“

„My jen na skok, poreferovat, co jsme zjistili nového v rodném kraji,“ omluvně nato paní Nývltová.

„Nové Město, Nový Bydžov...“ během cesty ke dveřím pronesl Rudolf.

„To už je otřepané,“ dala o sobě vědět vítající šéfová domácnosti.

„Ale pravdivé,“ zastal se Rudy Nývlt...tak ještě akce čisté ruce a můžeme si u vás sednout,“ dodal.

„Vezměte místo; určitě si dáte kafe, mám čerstvou bábovku a pak se uvidí – a teď nám řekněte kdo, s kým a proč – ale raději začněte svatbami a křtinami“ hned navázala Eva.

„Jo, to bude lepší, něčím veselejším, protože jak říkal malíř Jindřich Šimek (1):

„Po šedesátce už člověka nic kloudného nečeká; jen parte a upomínky.“

A my tady už jsme tou šedesátkou postižení!“ nahlas zauvažoval Ruda. Nývltovi se rozpovídali a přitom vybalili i regionální tisk se všemi možnými výročími; což bylo ponecháno „na jindy“ a věnovali se tomu, co v tisku nebylo.

Během povídání obě strany zcela zapomněly na čas. Při třetím pokusu Nývltových o odchod zazvonil Rudovi mobil.

„Policie ČR, por.Hrubecký, odd.vyšetřování dopravních nehod. To je pan Červenka?“

Ruda zezelenal, zalapal po dechu...

„Áá...ano, Červenka.“

„Promiňte že ruším, ale v úseku mezi Netřebicemi a Velešínem se stala dopravní nehoda, při níž byli zranění i Jolana a Aleš Červenkoví. Všechny zraněné osoby byly přepraveny do českobudějovické nemocnice, která Vám podá bližší informace. Omluvte mne prosím, mám další povinnosti. Vaše případné dotazy – pokud budu znát odpověď, vám zodpovím dodatečně – až budeme mít jasno, co se tam událo.

Ještě jednou se omlouvám a zatím na slyšenou.“

Ruda stál jak přimražený; Eva, stojící vedle něho všechno slyšela.

Zesinala - a zhroutila se.

Sousedčino konejšíení nezabralo a protože to vypadalo na srdeční slabost, Nývlt zavolal pohotovost.

Přijela během pár minut, uklidňující injekce zabrala; lékař doporučil, aby Eva následující den zašla za svým lékařem - nejlépe hned ráno.

Mezitím si Ruda zjistil na netu spojení s budějovickou nemocnicí.

Zdvořile, známými frázemi ho ujistili, že zraněným je poskytována nejlepší zdravotnická péče a že stav pacientů je stabilizován.

Návštěvu zraněných necht' zítra dohodnou s lékařem na JIPce.

Snažil se udržet v racionálním chodu myšlení. Musel rozhodnout komu a kdy zprávu sdělit. Tedy spíše, jestli též dceři; Juhászovi byli jasní.

Nývlt se záhy odporoučel s tím, že sestra se švagrem nemají klíče od bytu a že se každou chvíli vrátí z koncertu a asi po půl hodině se odporoučela i jeho manželka.

Ruda se mezitím rozhodl zavolat Juhászovým. Zpočátku to bylo o pověstných koze a noze. Evidentně měl Zoltán něco vypíto a tak se musel Ruda domlouvat s jeho manželkou.

„Vieš ty čo spravíme? Kedže Eva musí ráno ist' k lekárovi a zrejme nemože zopár dní cestovať, my by sme deti boli núteny priviesť k vám, lebo ich nemožem dať k sestre; tá je na dovolenke v Maďarsku. A Zoltánovi rodičia sú už nemohúci, to sám vieš.

Počúvaj Rudo, dohodíme sa, až čo nám povedajú z nemocnice, podľa situácie, čo ty na to?“

„To jsem ti právě chtěl říct; třeba ani návštěvu nedoporučí. Hele Ingrid, ale co když to Evino zdraví bude potřebovat klid na delší dobu, to já sám tady ty děti a ještě manželku!“ vypravil ze sebe Ruda.

„Daj mi číslo na špitál, volaako sa zajtra s nimi porozprávám; pokiaľ by si sa dohodovil prv, daj vedieť! Spoločne pak volačo vymyslíme, porozpráváme o ďalšom postupe. Povedzme po siedmej si zavoláme! Dúfajme, že to nakoniec dobre dopadne!“

Ruda souhlasil, vyslovil stejné přání a pomalu se sesunul do křesla.

Hlavou mu probíhalo mnoho myšlenek – spíše různých útržků; kdy a jak a jestli vůbec se z toho mladí vylíží - a co bude s dvojčaty?

S Tiborem to nebude tak složité, je samostatný, cílevědomý, ale co s mrňaty?

Myšlenky se Rudovi střídavě objevovaly a záhy mizely, nebo se chaoticky rozběhly, ale závěr žádný. Kostrbatě se propracovávaly do Rudova vědomí od Alešova narození až ke svatbě, od maturity k aktuální situaci.

Vždyť oni přece jeli se svými známými, ale na jejich rodinu nemáme spojení – ledaže... mladí – vždycky všechno jenom na půl huby...zejména Aleš...

Míškovi, to mně je platný, když o nich nevím nic bližšího...a přitom Jolana – jak říkala Evi...skoro každý rok jezdí do lázní? Do lázní?

Jednou jsme se s nimi potkali, když jsme byli na skok u mladých v Kralupech.

Drahoš, ale jak se jmenuje jeho paní? Hovořilo se o nějakém krámu...jo, o nějakém obchodu v Mladé Boleslavi! Asi...a... a paní měla učit na gymnáziu...Jana – ne, to ne; Hana ano Hana!

Ruda sedl k počítači a po chvíli mu bylo jasno. Ještě, že existují webové stránky! Míšek je zastupitelem – tedy ing. Drahomír Míšek, IT specialista...jo, to bude on...

V Mladé Boleslavi bydlí, na gymnáziu Hana Míšková učí, určitě to budou oni.

Vzpomínaný obchod - jak to tak na webových stránkách vypadalo, bude buď jeho bratra či otce, prostě nějakého blízkého příbuzného.

Ruda zkusil napsat na mailovou adresu. Odezva přišla asi za deset minut. Patřila Míškovu otci, s nímž se pak Ruda domlouval mobilem.

O nehodě Míškovu věděli; nejdříve z rádia, ale netušili, že jejími účastníky jsou i jejich mladí. Záhy je vyděsil začátek telefonátu, ale když zjistili, že zranění nejsou život ohrožující, zklidnili se.

Pokouší se získat více informací prostřednictvím vzdáleného příbuzného, lékaře v budějovické nemocnici; je prý ve službě, nikoli ale k dostižení.

Míšek slíbil, že jakmile se dozvedí něco podstatného, dají vědět.

Za necelé dvě hodiny Míšek telefonoval, že mailem přeposílá zprávu, kterou před chvílí dostal:

Údajně v úseku za Netřebicemi auto Červenkových bez zjevné příčiny vybočilo ze silnice a v plné rychlosti sjelo do příkopu, z něhož vůz vyletěl zpět na silnici a zrovna tak nešťastně, že Míškovu neměli šanci se vyhnout.

Drahoš má zlomená tři žebra, jeho manželka zlomenou klíční kost, oba pak po těle modřiny, odřeniny, ale byli při vědomí.

Manželé Červenkovu byli v bezvědomí, kdo řídil, není zatím vyjasněné. Kolemjedoucí řidiči kamionů okamžitě vytáhli postižené z aut a poskytli jim první pomoc; vůz Červenkových záhy potom vzplanul.

Ruda po přečtení poděkoval a navrhl ranní telefonickou domluvu.

Eva po injekci usnula jako když jí do vody hodí, což jí Ruda docela záviděl; že já vůl jsem si taky nenechal něco píchnout!?

Sáhl alespoň po láhvi koňaku – ale v tu chvíli si uvědomil, že by měl zůstat u jednoho panáčka – vždyť ráno zřejmě pojedje s Evou k lékaři – určitě v tomhle stavu tam Eva nedojde...

A zase ta změt' myšlenek – jak si Aleše přivezli z porodnice...

Na chvíli o sobě dala vědět vzpomínka, i na jeho početí – jo, to tenkrát jsme denně... a hodil destilát do sebe - skoro polovinu vinné skleničky...

Kdyby alespoň dokázala ze sebe vypravit víc vřelosti!

Sama, to se nechá chválit; třeba by i pochválila mně, no ale to jedině snad v případě, kdybych ji vynesl z hořícího baráku!

Děti – to jednou – Andrejce byly tak čtyři roky, Aleš měl o rok a půl víc; Andrea se osmělila: „Tati, kam půjdete, až budeme dospělí?“

Já nato: „My nepůjdeme, půjdete vy – hnízdo, noru – ale i byt si hledají mladí, ne staří!“

Andrea: „Já půjdu bydlet po babičce.“ „A kam půjdu já?“ ptal se Aleš. „Ty půjdeš na chatu do Jizerek,“ byla hned hotová Andrea. „Já do Jizerek nepůjdu“ – postavil si hlavu Aleš – „a tobě Andreo to zbouraj, protože už je to starý.“ „No tak zbouraj, ale zase tam musej postavit novej barák,“ odpověděla dcera.

S Alešem to nebylo lehké; byl takový „svéhlavička.“ Andrea byla klidná, tichá, slušná, poslušná; a pak se to všechno obrátilo.

Po mámě oba zdělili neumět se radovat z úspěchu druhého...no co, s tím se nedá nic dělat.

Aleš se dobře učil, pomáhal i sestře; nakonec vlastně ani pořádně člověk neví, jak vystudoval speciální pedagogiku.

On zas neví, že na to jeho odvolání – když byl po přijímačkách pod čarou, by ani pes neštěk, kdybych mu to nezařídil. Lišák po lišce – ale ona je po lišce i ta lištička...

Ale jako študák si vždycky našel nějakou slušně honorovanou práci – peníze dokázal ušetřit – na rozdíl od Horáka.

Tibora vyženil, no co, kluk se povedl a Aleše vnímá jako tátu...tak co s tím dělat ciráty...a dvojčata se mají k světu...

Jenže teď je všechno prd platný – kdoví, jak se z toho vylíže, aby po nehodě to neměl v hlavě...nějak pocuchaný – snad ne, snad ne.

A Jolana – ženská přece musí vypadat – aby ji to nezohydilo!? Copak chlap - no tak bude mít třeba křivej frňák, a nějakou jizvu, ale ženská?!

Myšlenky mu skákaly z tématu na téma, ale vždycky se zastavily tam někde u Netřebic.

Eva, ta si chrní – i když určitě nemá žádný veselý sny...

Myšlenky zvolnily krok...a nakonec usnul v křesle.

Během noci se po druhém probuzení odšoural a zalezl do postele; ke své ženě, která se ve spaní k němu přitulila.

„Nojo, skoro jako dřív, ale to tenkrát...tenkrát jaksi beze všeho – tak alespoň takhle...“

Člověk se stejně cítí nejlíp v blízkosti blízkého...blízkého, „i když přece jenom trochu vzdáleného od blízka – takového formálně blízkého“ ...a usnul.

Probudil ho mobil; bylo 6,45.

„Dobré ranko Rudi! Nehovor, že si tak tvrdo spal! Už mi zatrnulo...no k veci: Hovorila som s primárom, povedal, že sa nebude po telefone rozprávať, že môže len konštatovať dobrý stav po operácii u oboch a že Aleša ponechajú vo spánku – asi týždeň. Jolana je na tom celkom dobre. Odporúčal zatiaľ nejazdiť, pokiaľ by se ich stav pohoršil, tak by nám dali vedieť, ale ináč sa mu prípadná naša cesta nejaví ako dobré riešenie – hovoriť by sme s nimi nemohli a lekári toho vela nevedia. Deti privedeme koncom budúceho týždňa, dobre?

Ty sa hlavne postraj o Evu a sám o seba áno!?

„Díky Ingrid za zprávu...něco podobného jsme slyšeli i včera...jo, jo – ještě všechno upřesníme, do Budějic jeli Míškovi – jejich mladí byli v tom druhém voze, snad zjistí víc, pak zavolám!“

Eva se během telefonátu probudila, ale jaksi nemohla „nastartovat.“ Vypadala jako špatně vyoraná myš. Za pár minut už ji musel Ruda seznámit s událostmi, které zaspala.

Informace přijala nečekaně klidně, sem tam vyslovila doplňující otázku, případně se vyjádřila – většinou holými větami.

„Tak Míškovi tam pojedou říkáš...no tak já k tomu doktorovi půjdu – tedy jak myslíš, tedy pojedu.“

Víš k ránu se mi zdál takovej divnej sen...

Byli jsme na výletě a někde, asi - vypadalo to na menší město s podloubím – jsme zahlídli Jolanu s nějakým chlapem, jak se objímali a líbali.“

„??“

„Pokud by to byl náš Aleš, tak bych to nechala být, ale člověče Dolfi, on vypadal spíš no tak nějak jako Horák!“

„No těbuch, to tedy jsi měla sen!“

To je zajímavé, pomyslel si Ruda, vždyť včera jsme se jen tak zmínili; vlastně ono to jen tak nebylo, Eva přece dávala do souvislosti Jolaniny a Alešovy absence v rodině...Jolaniny lázeňské pobyty...?!

Nojo, já už jsem zase ve škole – absence, hospitace – no teď třeba bude hospitalizace – Evina. Co Evina, třeba i moje, tohle je fakt na blázinec!

Naložil Evu a jeli za lékařem.

V čekárně lidí, jakoby se dávalo něco zadarmo. Když byla Eva vevnitř, Ruda poodešel a zavolal Míškovi.

„Jo, jo pane Červenka, dáme vám vědět – teď jsme mluvili s nějakým doktůrkem, ale snad si na nás udělá čas i primář. Hele, pošlete mně esemesku, že mně dáváte plnou moc na voptání se, jak na tom jsou vaši! Já včera na to dočista zapomněl!“

To Ruda záhy učinil a mezitím se u něho objevila Eva s fůrou papírů – na odběry, EKG, psychiatrii...no, na všechno možné, snad jen kromě zubaře.

„No tak to Evi, vezmeme patro od patra, dveře od dveří a budeš se objednávat!“

„No nekoukej, prostě budeš muset jít, jak tě objednají a když to jinak nepůjde, tak za mladejma pojedou sám!“

„Jo, to jo, ještě se tam někde zmrzačíš i ty!“

„A to myslíš Evi, že když pojeděš se mnou, že ti dá anděl strážnej plnou moc k zastupování?“

Cestou domů se Míškovi stavili u Červenkových. Se synem a snachou mohli hovořit; kvůli vyloučení vnitřního zranění si je ještě dva, tři dny ponechají a pak zřejmě předají do domácího doléčení.

„No s vašimi je to trochu horší, ale budu pokud možno věrně opakovat to, co mně řekli; jak ve špitále, tak na policii“ spustil Míšek, když se k tomu jeho žena neměla.

„Jsou sice zcela mimo ohrožení života, ale dost pomlácení. Snacha žel i v obličejí, ale jinak zranění lehce léčitelná. Jedná se o zlomeniny končetin, no – a to potvrdila i policie, v době nehody asi oba nebyli připoutáni, takže syn to odnesl poškozením hlavy a mnohočetnými zlomeninami.

Se snachou snad budete moci hovořit tak pozítří, se synem odhadem prý o týden později.“

Debata se ještě dlouho vedla o nešťastné události...potom Ruda trochu odbočil otázkou, jak se jejich mladí seznámili.

Podle paní Míškové se Hana s Jolanou seznámily v nějakém klubu během studií v Praze.

Několik let se neviděly a sešly se až ve Františkových lázních.

A pak si to nějak zařizovaly, aby jezdily spolu.

„Takže nemohla mít děti, podobně jako naše Jolana po Tiborovi?“ nedalo Rudovi, aby se nezeptal.

„Ano, Hana nemohla mít děti“ konstatovala paní Míšková a pokračovala.

„Dva, možná tři roky se léčila ve Františkových lázních – marně a další

roky potom jezdila do Varů s vaší snachou. Ted' už v jejich věku je pozdě...“

Rudovi prolétlo cosi hlavou; zatím ne zcela uchopitelného, ale bylo mu jasné, že se myšlenky dají záhy dohromady.

„To víte, taky to něco stálo; on by doktor bez toho jen tak ty lázně nenapsal!“

„No zkrátka jsme to museli podšprajcovat nějakým všimným, ale to vy jste museli asi taky ne?“ dodal Míšek.

„Ne, pane Míšku, pokud já vím,“ Ruda ale nedořekl, protože větu dokončila Eva. „Ne, ne - skutečně my s Dolfim jsme sami nic neplatili a Jolaně na lázně nedávali. Kupovali jsme jim leccos – do domácnosti a tak - to jsme platili my, ale na všimné, to ne, to ne...“

Ale na tom svět nestojí, že?“

Potom se povídalo o všem možném; asi po dvou hodinách se Míškovi odporoučeli.

Rudolf zadumaně koukal do blba; vůbec se nejevil, že usilovně přemýšlí...

„Stejně ti to je k ničemu,“ pravila Eva při vstupu do obýváku, „nic převratného nevykoumáš!“

„Asi máš pravdu Evi! Ale ani ty ne!“ odpověděl Ruda; evidentně oba přemýšleli o stejném.

Zavolal Juhászovým. Sdělil jim co mu řekli Míškovi a domluvili se, že přivezou i děti a u Červenkových jim s nimi pomohou, dokud Eva nebude schopná se postarat o domácnost.

Po třech dnech šla špitálem úplná delegace. Míškovi, Juhászovi, Červenkovi, včetně dětí.

Pohled na zafáčované není nic příjemného, zejména, když mumie jsou součástí rodiny.

Aleš byl ještě v umělém spánku, ale již bez přístrojů, podporujících základní životní funkce. Lékařův slovní doprovod té exkurze zněl značně povzbudivě.

Jolana s ovázaným obličejem ze sebe vydávala jakési málo artikulované zvuky, z nichž se dalo usoudit, že poslední chvíle před a při nehodě si příliš nepamatuje. Ano, asi řídila, ale má jen nic moc neříkající útržky vzpomínek.

„Tak děvče; nic si nepamatuješ a to opakuj třeba do aleluja...to víš – policajti i pojišťovna by v tom hledali mouchy“ přesvědčoval ji tchán. Jolana mrknutím dala najevo souhlas.

Na chvíli přišli Míškovi a Červenkoví šli navštívit druhou zafáčovanou dvojici.

Kromě zdvořilostního rozhovoru se toho moc neobjasnilo. Jenom se Míšek jun. zeptal, pamatuje –li si něco Jolana...

Po jednoznačném „ne“ požádal Rudu, jestli by se nezdržel.

Když zůstal Ruda v pokoji sám s Míškem, nestačil se divit.

„Víte pane Červenko, nechci dělat nepříjemnosti, ale myslím, že byste měl cosi vědět.“

„Povídejte pane Míšku...“

„Víte, že kamarádíme s Alešem a Jolanou již řadu let. Všechno se ale koncem dovolené trochu zvirtlo, ale to bych s vámi rád probral až někdy jindy.“

Já jen, že než došlo k nehodě, jsem jel za Jolanou – ona v tu chvíli řídila. Najednou se mně zdálo, jakoby se hádali nebo co – víte ruce ve vzduchu, takový trhavý pohyby – jakoby se snad i prali.

Já vím, je to blbý – ale jde o to, že si mohou vzpomenout a aby pak po těch práškách atd. něco neprokecli – chci říct, aby se nepodřekli. Auto zrušeno i se zařízením a pojišťovna, však víte. To ostatní až jindy, až budeme úplně sami.“

„Děkuji vám, Jolana mě ujistila, že opravdu nic k nehodě nemůže říci...tohle už jsme spolu probrali...“

Juhászovi se zabydleli u Červenkových, každý druhý nebo třetí den část dospělých zůstala v Praze a ta druhá mířila na jih, do Budějovic.

Míškovi, než je přemístili do domácího ošetřování, pobyli v nemocnici osm dní.

Den poté volal Drahoš Míšek Rudovi.

„Manželka zítra pojede s mými rodiči na kontrolu; můžete se uvolnit a přijet?“

Následujícího dne ráno Ruda odjel do Boleslavi.

„Vítám vás pane Červenko – ještě že to tady máme na knoflíky, jinak byste asi musel přes plot a do bytu oknem, já sotva dolezu na záchod. K domovním dveřím bych to nezvládl!“

„Manželka je na kontrole, máme tak něco přes hodinu času...“

„Jak bych vám to jen pane Červenko...“

„Hlavně česky – asi to nebude hezký, ale co naplat – na rovinu pane Míšku!“

„Dobrá – víte sám, že si někdy myslíte, že ten člověk vedle vás je...a pak...“

„Ano, vím co máte na mysli – také jsem se v životě párkrát sekl; a přitom k pozorování není toho tolik potřeba - stačí jen být při smyslech.“

„Tak víte, co to s vámi udělá, když zjistíte pravdu, nebo spíš, jako v mém případě, když to podezření se více méně rovná jistotě.“

„To ano pane Míšku, ale snad ...jakou to má ale souvislost...?“

„Právě že si myslím, že ta zapeklitá věc je její příčinou“ sdělil Drahoš a pokračoval.

„Všechno to je zamotané, ale raději vše popíši: Dovolená končila, předposlední večer jsem si trochu vyhodili z kopýtko na místní zábavě – to bylo v okolí Bolzana.

Do té doby všechno v pohodě, ale pak se holky nějak nepohodly – ani nevím, kvůli čemu.

Ten večer jsme měli náladičku všichni; no a Jolana přistihla Aleše, v nějaké jaksi – no přímo nesouložili, ale už se k tomu chystali...“

„S kým?“

„S mou ženou!“

„Udělalala cajmrsk a nálada se samozřejmě přenesla do odjezdu i na cestu samotnou.

S odstupem mně tam cosi nehraje a spíš mně to připadá jako by to nahrané.“

??? tázavě protáhl Ruda obočí...

„Víte pane Červenko, po čase jsem se dozvěděl, že holky jezdily do lázní jaksi bez pásů cudnosti...“

„To ještě teď?“ zvědavě na to Ruda

„Ještě tak před třemi, čtyřmi roky!“

„Říkám, žádný tzv.okovaný důkaz jsem nezískal, ale jsem přesvědčený, že obě holky jely v čemsi, čemu se říká přeshraniční obchod – tedy v rámci šedé ekonomiky; a pak se odreagovaly jaksi i mimo rodinu.“

Ruda nehnul ani brvou a poslouchal.

„Jolana má přeci příbuzné v Maďarsku a v té době tzv. Balkánská trasa...to jste slyšel.“

„Jasně, slyšel - chápu, ale to...“

„To ještě přijde – Tibor, pokud vím od Hany, je z jejího prvního manželství s nějakým hercem - nehercem.

Byl však počat někde na těch Jolaniných cestách - nikoli však komediantem, ale během jejich manželství, takže...“

„Jasně, ale že to Drahoši neprasklo? Myslím především s tou šedou ekonomikou - sexuální výlety jsou jen jakýmsi souběhem – předpokládám.“

„To víte, devadesátá léta – kdejaký nýmand se stal ministrem, náměstkem, vedoucím odboru – nějak se to zašumlilo, zejména, když holky měly ponk vždycky pohotově ve správnou dobu i správnou zakázku!“

„To ano, ale neodpověděl jste mně na...!?“

„V té době jsem zaváděl IT v rámci ministerstvu vnitra – a tenkrát se člověk k leccemu dostal. Byl jsem jen krátce ženatý s Hanou...

No prostě najednou jsem v práci nebyl příliš žádoucí. Možná že jsem v tom pátrání udělal někde chybu.

Odešel jsem sám a začal jsem podnikat. Ale předtím jsem si cosi prohlédl, ale to nebudeme rozebírat, že?

„To jsou zajímavé souvislosti pane Míšku! Říkal jste, že dámy jezdily, ale tuším, že před téměř sedmi léty jela Jolana jako do lázní, ale ne s vaší manželkou! A vy určitě víte, s kým, že ano?“

„Raději bych se vrátil k té havárii.“

„Pane Míšku, souhlasil jste s tím, že si řekneme vše na rovinu – možná zdroje informací bychom mohli vynechat, takže...“

„Sám už asi víte pane Červenko, že se mnou...po čase mně řekla Jolana, že je v jiném stavu.

Jolana, ta to může mít skoro pořád; Aleš s ní dokázal držet krok dost dlouho, určitě ho měla ráda, ale to víte - když svrbí, je to horší, než podebraná pata. A Jolana, to je náruživka!“

Mně to budeš povídat, kdybys věděl člověče – pomyslel si Ruda a nahlas pronesl:

„Alespoň jste chlap a ne posera, to se mně líbí! Koukám, že se nám ty rodiny nějak prolnuly!“

„Já si myslím“ pokračoval Drahoš, že v Itálii Jolana potřebovala skandál, aby se mohla od Aleše odpoutat.“

„A kterejpak je ten šťastnej následník?“

„To jméno vám nic neřekne, ale je to kariérní diplomat a chystá se na misi do Indie nebo Číny...ale tohle fakt je jen mezi námi!“

„Bud'te klidný, tohle si nechám pro sebe, neřeknu to ani vlastní ženě!“

„A mohu se zeptat, kdo seznámil Jolanu s tím kariéristou?“

„No, když všechno, tak všechno - vaše manželka, pane Červenko!“

Dolfimu se mírně zatmělo před očima a jen stísněně dodal: „A najednou tu máme celou jednu kompaktní rodinku!“

„A taky koukám, že se milostpaní vrací, takže někdy zase při nějakém povídání na shledanou!“

„Nashle a díky, že jste to tak s nadhledem přijal – víte, myslím, že takto zůstane status quo.“

„Nebo status quo ante?“přidal Dolfi.

Drahoš se nadechl a pokračoval: „Vy s manželkou už jste asi sex zapíchlí vidlemi; Jolana, než jí dají obličej dohromady, tak bude mít ten diplomat polovinu mise za sebou.

Dvojčata mají před sebou šťastná léta. Mají se k světu a – Jolanka si neodpustí od mne nadále inkasovat. To víte, po těch letech, to už běží setrvačností a skandál není žádoucí.“

„A vy pane Červenko – nemohu si to odpustit: a vy máte konečně velkou rodinku! Promiňte mi mou nectnou hubu, ale já to říct musel.

Na viděnou pane Červenko!“

„Od chlapa to беру, od posery bych to nezkous! Brzy se uzdravte a někdy – docela rád si s vámi popovídám!“

Kdybys věděl, co nás pojí společného! Pomyslel si...jo, Jolanka uměla svádět! Ale jak se Míšek mohl dovědět, že je mým přáním velká rodina?

„Dobrý den Míškoví, brzy se uzdravte paní Hano!“ opatrně se vyhnul na mezipatře a vyšel do slunného dne.

Vstříc pevným rodinným vztahům širokého společenství bližních...

A konec?

Vyšetřování dopravní nehody bylo uzavřeno. Příčinou bylo nepřizpůsobení jízdy stavu a povaze vozovky.

Všichni potlučení se dříve či později uzdravili. Alešovi trvala rehabilitace rok, Jolana úspěšně prodělala dvě plastické operace obličeje a téměř roční psychologickou a sexuologickou terapii. Ale příliš si sex znechutit nenechala.

O diplomatovi informace chybí.

Všichni přímí i nepřímí aktéři děje se tváří a jednají, jako by se nic nestalo. Takto nedošlo k vyvanutí tepla rodinného krbu.

O děti je postaráno, aniž by bylo nutné využívat služeb institucionální výchovy.

Sen o velké rodince se Dolfimu splnil; i když tak divoké sny mohl mít snad jen za úplňku.

Provázanost vztahů dosáhla téměř dokonalosti.

Prarodiče mohou v pohodě prožívat podzim života; stále mají vedle sebe někoho, kdo jim podá léky.

(1) Jindřich ŠIMEK - žák krajináře Otakara /Ot'ase/ Nejedlého a malíř podhůří Orlických hor.

MAYSKÝ KALENDÁŘ

končící rokem 2012

Mayský kalendář byl měřičem času vyspělé civilizace s propracovanou metodikou exaktních věd, krutých rituálů a množstvím dalších, nám nepochopitelných aktivit, z nichž některé se po letech usilovné práce odborníků z různých vědních oborů, staly pochopitelnějšími. Značnou část tajemství zřejmě navždy pohltily ničivé síly kolonizátorů a džungle.

Proto dosud zůstává nezodpovězeno mnoho otázek o životě národa, který svou intelektuální elitou pronikl do hlubin vesmíru, přičemž jeho zbývající část se po staletí nedokázala vymanit ze zastaralých technologií, zajišťujících obživu.

Městské státy se po čase rozkvětu potýkaly s vyčerpanou zemědělskou půdou, rozsáhlými holinami, suchem a v důsledku toho hladomory. I ty mohly být pro celou oblast koncem světa.

Konec světa! Kolikrát asi v celé historii lidstva zazněla tato holá věta! Alespoň v češtině holá, v jiných jazycích možná rozvitější, ale se stejnou naléhavostí se zabývající holou existencí – vlastní, i svého okolí.

V posledních desetiletích i existenci či neexistenci této modré planety.

S rozvojem techniky můžeme lépe předpovídat různá nebezpečí. Třeba ta z hlubokého vesmíru. Toulající se větší či menší seskupení hmoty, stejně hrozící, jako arsenály jaderných zbraní.

Rozdíl je jen v tom, že nebeská tělesa jsou ovlivňována vesmírnými zákony, zatím co arsenály zbraní ovládají lidé, kterým v některých případech patří do ruky nanejvýš tak klíče od vlastního bytu.

Proč se zlomovým stává právě datum na konci roku 2012? Je to něco plíživého, co stále přehlížíme a přitom si pomalu svou neznalostí nebo ignorancí podřezáváme větev svého bytí?

Nebo to jsou síly v hlubinách země? Vroucí, rozpínající se a čekající na správný moment nejvyššího nahromadění energie ke smrtónosné erupci, s níž se nemůže měřit dosud žádná, historicky zaznamenaná sopečná činnost? Nejsou to třeba síly pod Yellowstonekým parkem?

Nebo Boží hněv?

Není hrozba třeba ve znevažování materiálních a duchovních hodnot, které se mají spravovat a pokud možno předávat nastupující generaci alespoň ve stejně dobrém stavu, v jakém jsme ji převzali?

Existovala společenství, která při rozhodování v zásadních záležitostech pamatovala na dalších několik generací (příkl. Irokézská liga).

V té souvislosti se nutně nabízí srovnání rozhodování tehdejších „negramotných divochů“ s rozhodováním současných, vysokoškolsky vzdělaných a „zodpovědných politiků.“

Jenomže proroctví jsou odnepaměti překrývána lehkým závojem; průsvitným, něco víc než naznačujícím...vyvolávajícím očekávání. Ta bývají rozdílná, rozporuplná, často nereálná.

Jsem přesvědčený, že v případě Mayů ani nešlo o žádné proroctví. Netvrdím nic objektivního – takových už bylo...

Když jsem onehdy procházel podchodem, spojujícím „okolní svět“ s tramvajovou stanicí, napadlo mě cosi jiného.

Parta dělníků spravovala rozpadající se schodiště.

Jedno již měli opravené a u zbývajících jim docházela chuť, poживo, pivo a cigarety.

„S...na to!“ pravil jeden, další usadili nášlapnou část schodu, boční, též rozpadající se stěnu zamázli zbytkem nějaké cementové směsi - a šli plnit pitný režim do blízké osvěžovny. S nářadím si zvláštní starosti nedělali.

Ostatní schody zůstaly neopraveny – a budou asi ještě dlouho. *(Jsou v uvedeném stavu dosud; již 4 roky; vyhozené nářadí zmizelo ihned.)*

A nebylo něco podobného u Mayů? V nějaké tíživé době (třeba při dlouhodobé neúrodě), mohl tehdejší parták říci svým hladovějícím kolegům, neschopným již dále tesat k větší slávě Chac-Moola nebo Kukulkana: „S...na práci, lidské oběti nepomáhají, celý panteon Bohů na nás dlabě, jdeme odsud kamarádi!“

Tehdejší řemeslníci sebrali nářadí a odešli shánět obživu jinde – bez ohledu na to, co si z nedodělané práce vyvodí následující generace.

Je i možné, že parták byl vynalézavější a řekl: „Pánové, mám zprávy z nejvyšších míst – budeme se stěhovat; tedy jak sami - podle tenčících se přidělů víte, už je skoro vše vyjedeno. Čeká se jen na pokyn bohů k přesunu.“

Ovšem na novém místě budeme makat jak otroci; na nové, gruntovní pyramidě, stélách, kalendářích, jako teď tady, ale úkolář stanovil výrazně kratší termíny! A za nedodržení těch termínů se budou vytrhávat srdce z

těla!“ *(Určitě neřekl šibeničních termínů– tuhle pravoúhlou vymoženost neznali.)*

A když viděl, jak se kolegům honí v hlavě důsledně prováděný rituál pro větší slávu Boží, usoudil, že k této negativní, přidá i pozitivní motivaci:

„Víte přece něco o tom kmeni, proti kterému jsme nedávno bojovali!?“

„Akorát to, že přišli odněkud z pralesa,“ odpověděl nejstarší dělník.

Parták hned pokračoval: „Jo, z pralesa, ale jsou tam děsně přitulný krásky – to jste fakt chlapi neviděli!! Ňadra pevné šestky (podle přepočtu na současné míry), štíhlé boky a ty pánve! A jak si umí vážit chlapů!“

„Jasně, když jsme ty jejich mužské po bitvě obětovali našim bohům,“ doplnil partáka onen dělník; asi jako nejstarší si to mohl dovolit.

Náradí – podobně jak známe z naší kotliny, zřejmě zůstalo na místě a letopočet končí rokem 2012.

Kdo by se taky za takovými kráskami tahal s vercajkem – tedy náradím...to zednické a kamenické v ráji přece potřebovat nebudou!

ZÁŽITKY PLNÉ CHMELU

Padesát let od maturity! Na chvíli zase ožily příběhy z doby, kdy jsme kráčeli „vstříc lepší budoucnosti.“

„Starci na chmelu“ – jeden z našich nejúspěšnějších filmů, popisuje atmosféru doby, kdy na Žatecku, Lounsku, Rakovnicku atd., bylo všude plno zeleného zlata, jehož sklizeň tehdy závisela především na studentech.

Ale nejen sklizeň chmele; pro sblížení s pracujícím rolnictvem se „chodilo“ každý podzim sklízet brambory a řepu.

Prohlubování vztahu s dělnickou třídou bylo naordinováno týdně; celodenní praxí ve fabrice (což představovalo ponejvíce zametání, třídění výrobků atd.)...samá práce, „rozdíjejí“ tvořivost.

Muselo to být trauma i pro kantory, neboť jejich pedagogická činnost se v průběhu dělnicko – rolnických aktivit smrškla na něco mezi dozorcím na rotě a drábem.

Poprvé jsme česáním chmele pomáhali točit koly pětiletky ještě před nástupem střední školy. Přijetí bylo kromě vědomostí podmíněno souhlasem s účastí na chmelové brigádě.

Stálo nás to týden prázdnin, pedagogy nervy na místě činu a rodiče až při první schůzce rodičovského sdružení; pak ale ještě mnohokrát – především rodiče spolužáka Filipa.

Vyvrcholení ovšem nastalo až po další chmelové brigádě – před nástupem do maturitního ročníku.

X

Na první chmelovou brigádu nás dopravil funicí vláček.

Ihned po příjezdu nám profesori vymezili úzký koridor v rámci obce, po němž jsme se mohli pohybovat; nejlépe děvčata a kluci zvlášť.

A jen tak mimochodem, neboť se vzhledem k našemu věku jednalo o samozřejmost, nám sdělili zákaz návštěv hospody.

Ubytování bylo v bývalé sušárně chmelu; vojenské postele a špatně nacpané slamníky.

Sušárna zřejmě kdysi plnila svou funkci víc než dobře. Okamžitě několika z nás vyschlo v krku, což jsme vyřešili skočením si na jedno.

Hospodský nás okamžitě vypakoval do jakéhosi „příručního“ kamrlíku (k němuž patřilo samostatné WC). Dobrý hospodský pozná potřebu první pomoci.

Na jeho doporučení jsme docházeli zadem, abychom se nepotkali s profesory. Konspirace trvala pět večerů; pedagogové si záhy všimli pracovních výkonů žiznivců. S vydatnou pomocí budoucího spolužáka. Konec konců - „donašečství“ je v této kotlině oblíbené jako houbaření.

Ráno šestého dne při „rozdílení“ partě bylo řečeno: „My víme, že chmel vás nikterak netáhne, ale jen produkt z něho. Tím jste porušili zákaz návštěvy hostince. Někteří vaši spolužáci jsou vašim chováním znechuceni.

Tedy opět - jmenovitě vám ...zakazují restauraci a budete pracovat alespoň na spodní hranici normy, abyste si vůbec vydělali na pobyt.“ Pravidl šéf šéfů, jinak chemikář a biolog.

Honza s Filipem se ujali pátrání po tom, kdo že z těch znechucených splnil „občanskou povinnost.“

Až třetí den se Honzovi podařilo donašeče zjistit. Skrytý za nějakým křoviskem, vyslechl zvědovu zprávu budoucímu třídnímu. Ta se ale v tomto případě netýkala nikoho z pивní party.

Třetí den „na suchu“; hospoda obšancovaná pedagogickými pracovníky. Nezbylo, než využít jediného zdroje pitné vody. Nacházel se u zdi chlěva, těsně za hnojištěm.

Ve chvíli, kdy Filip začal pít, zaujaly ho kroky směřující k ubytovně. Bylo pološero, ale styl chůze zcela odpovídal právě zjištěnému zvědovi.

Filip přestal zahánět žízeň a šel oné osobě naproti.

Zastoupil chodci cestu a zeptal se ho, proč na partu donáší. Aniž čekal odpověď, přidal k tomu, ať si hledí svého a když je tak dobrej detektiv, tak ať vypátrá, kdo krade na sušárně.

Od příjezdu se denně něco ztrácelo; peníze, i věci denní potřeby; froté ručníky, holicí potřeby...

Dobrák ho odbyl „hlavně ty si hled' svého“ a strčil do něho s příkazem, aby si šel lehnout na ubytovnu.

To Filip nevydýchal a nějak se v té tmě dost šikovně dvakrát ohnal pěstí – chodec zavrával a Filip šel na pivo.

Půllitr mu podávali na parapet okna do tmavého dvora, kde kromě něho byli ještě tři podobní nezletilci z jiných škol.

S nimi se mu o svém předchozím zážitku nechtělo hovořit; až druhý den vše vypodobnil Honzovi.

Dva dny skupina chodila na chmelnici bez pedagogického doprovodu, pouze s jedním členem JZD.

Filipovi se přehnal mrazík po zádech už po první pedagogově absenci, ale konec konců, „na dvoře byli sami dva, Honza umí držet jazyk za zuby - a hlavně, vyšetřování se nekonalo...“ přemýšlel...

Ale nebyli sami – což se mělo projevit ke konci prvního čtvrtletí školního roku. Čumil to vyžvanil jako děsnou srandu a někdo informaci posunul dál – až k poškozenému.

Filip hned na poškozeném poznal, že už ví...čtyřky a pětky se na něho jen valily.

Nikdy o tom mezi aktéry nepadlo ani slovo, zato padaly kule víc než v Sarajevu...na to stačí pár let praxe a víte, na co se lze ptát, aby studentík nezabral...

Filip byl frajer, on taky – ale pedagog by měl být trochu nad věcí; zejména, když nebylo těžké se dovtípit, že šlo o omyl. Na druhou stranu - jeho naštvání lze pochopit. Na rande se s monoklem nechodí dobře...ale když se ti dva zamilovaní vzali, je jasné, že jejich vztah monokly nenarušily.

Pikantní na tom bylo, že onen pedagog byl i Filipovým třídním a učil matematiku, fyziku a deskriptivní geometrii.

Filip se stal jeho „oblíbencem“ a výsledky ze všech tří předmětů šperkovaly jeho žákovskou knížku, i vysvědčení. O poznámkách nemluvě.

Ještě, že tyto Filipovy úřední listy – vystřídala promoce na lékařské fakultě.

Aby toho nebylo málo, i druhý incident se odehrál na dvoře. Filip přicházel z hospody - tedy spíše od jejího parapetového zadomí – s plným močovým měchýřem.

Vydržel to akorát k hnojišti u ubytovny. Při tom výkonu se najednou mihl stín. Filip nechal všeho být, popadl o stěnu opřenou zlomenou násadu od krumpáče...a zařval: „stůj, nebo tě přetáhnu!“

Ze sušárny vyběhl Honza; Filip jen zasípal: „Běž pro esenbáka!“

Honza věděl – strážce pořádku každý večer chodil „na jedno.“

Jak se nakonec ukázalo, zadržovaný chlapík v sušárně kradl – „jenom“ peníze; aby měl na pivo. Věci osobní potřeby měl na svědomí kdosi jiný. Ale to tenkrát už nikdo dál nevyšetřoval.

Kupodivu až díky této epizodě se potvrdilo, co možná ve vsi někdo jen tušil. Polapený chlapík byl milencem hospodyně.

Její manžel denně pomáhal hospodskému plnit plán.

**A zadržený obejda měl k zanedbávané paní domu „cestičku vyšlapanou.“
Ze dvora JZD se dalo docela dobře protáhnout přes sušárnu na dvůr, aniž by byl příchozí kýmkoli spatřen.**

Ve vesnici se odhalení rozneslo rychlostí blesku; esenbák zřejmě zapomněl, že podepsal „držhubu.“

Filip zíral, když se při výdeji stravy ozvalo: „To tys chytil toho plíživého milovníka?“ Tázala se korpulentní dáma s ňadry, která se nevešla do výdejního okénka.

„Jo, byl jsem to já, jak to víte?“

„Tady se nic neutají“ pravila dáma a přidala mu porci masa. A pokud vydávala ona, měl Filip vždycky něco navíc. Někdy byla jeho porce větší, než jakou dostával mužský pedagogický dozor.

**Honza, zjistil, že ona kuchařka prý byla sokyní v lásce „naší bytné“.
Zda z dob mládí, nebo průběžně, to se už neví, ale dobrou polovinu pobytu jinak rozežraný Filip hladem netrpěl.**

Záhy se pozornost přesunula jinam.

Spolužák Franta, syn ředitele největší továrny v okrese a synovec primáře okresní nemocnice, našel jakési torzo bryčky...

**Neměla voje, což jemu, ani dalším šikovným hochům vůbec nevadilo.
Z chmelových lián a nějakých drátů sestrojili něco, co se vzdáleně podobalo ovládnutí bobů. Místo ledové dráhy zvolili starou cestu, vedoucí s kopce do vesnice.**

Když má strejdu primáře, říkali si kamarádi, tak asi dobře ví, že nás zdravotnictví nenechá ve štychu a bez okolků se zapojili do akce.

Vytlačili tu starožitnost na vrchol stráně a nasedli na ni.

Jízda to byla zběsilá, protože při prvním pokusu o přibrzdění, se brzda rozpadla a záhy našťestí i bryčka; narazila na nějaký větší kámen - těsně před ubytovnou kantorů.

Kluci se váleli v prachu jako po přestřelce ve westernovém filmu.

Zranění nebyla rozsáhlá – stačila na to zdravotní sestra...tématem č.1 už nebyli pivní náruživci, ale bryčkoví jezdci.

Ne nadlouho; obě záležitosti byly vyřízeny ve stylu : „Co se doma uvaří, to se doma i sní,“ což znamenalo, že po nástupu do školy se o chmelové brigádě hovořilo jako o splněné povinnosti vůči socialistickému zemědělství.

Po návratu do školy začala výuka češtiny zadáním slohové práce o užitečnosti chmele.

Někdo zdůraznil ekonomické hledisko, jiný chuť piva a jen dva jedinci se zmínili i o přínosu chmele pro farmaceutický průmysl.

Pouze Filipův soused, zapřísáhlý odpůrce tabáku i alkoholu napsal: „Přínos chmele spatřuji pouze pro alkoholiky; navíc – běžně dostupným pivem se získává návyk, který postupně přechází z piva na tvrdý alkohol. Žádné ekonomické hledisko tohle všechno nevyváží. Jsem proto, aby se česání chmele zúčastňovali ti, kteří jeho produkty konzumují a pak dělají nepřístojnosti cestou domů.“

Pana profesora Čížka, jakožto milovníka piva a zároveň češtináře, se to dotklo a soused si u něho celé pololetí „ani neškrtl.“

Filip – ten si „neškrtl“ jaksi důkladněji. Ve všech třech předmětech - a po celou dobu studia.

Během středoškolských studií se vytvořila docela dobrá parta; základ vytvořili Honza s Filipem, Jarda s Josefem je dobře doplnili.

Červenec věnovali práci - chodili i na přesčasy. Za měsíc vydělali o dost víc, než byl tehdejší republikový průměr.

Před nástupem do maturitního ročníku byli všichni srozuměni s tím, že od 15. srpna musí být doma a čekat na vyzvání k nástupu na chmelovou brigádu.

Onoho 15. srpna se však pohybovali na mírové hranici socialismu někdy v prostoru Horské Kvildy.

„Co ti říkají starý sportovní zranění?“ Obrátil se na Filipa Honza, jinak neformální vůdce.

„No, myslím, že chcát bude ještě takovej tejdén, takže se kvůli chmelu vracet domů nemusíme. Ten bude dozrávat ještě v září.“

Nakonec domů museli, protože v tom deštivém počasí se nachladli, a to všichni a hodně. Ono - mýt se mýdlem ve Vydře vyžadovalo být o dost déle ve vodě, než se „to kluzké“ z těla odplavilo...

Jaké ale bylo překvapení, když doma 20.8. zjistili, že spolužáci jsou již čtyři dny někde na chmelnici.

Po rychlém kurýrování vyjeli 23.8. na Lounsko.

„Asi se ti ty rány nějak dobře hojej, žes nám svou nevědomostí přivodil tendle průser“ pravil Honza na Filipovu adresu, když se sešli k výjezdu za zeleným zlatem.

„Tak sis měl chytit nějakou rosničku, pět'ary po vokurkách se válej na každým smet'áku a nemusels využívat následků mejch střetnutí s protihráčema!“ Prohlásil znechuceně Filip.

Jakmile dorazili na místo určení, třídní sehnal v JZD řetěz se zámkem a motocykly putovaly do jedné neobsazené stodoly. Řádně byly uzamknuty a cestovatelům sděleno, že „nikam na kombajn, ale pěkně trhat do košíku... a počítejte s tím, že budeme od vás chtít vysvětlení!“

Ubytovali je v místní škole (pro 1.-5.třídu), mezi budoucí prvňáky. Pěkně doprostřed světnice; u dveří spal budoucí třídní budoucích prvňáků.

Zesmutněli; hospoda naproti, ale objekt střežený jako muniční sklad. Nějak se i o tom rozhovořili...a reakce přišla záhy.

Postavil se mezi ně klučina – šibr, něco jako Tomáš Holý. *Na základní škole měl permanentně samé jedničky, jen z chování dvojku, nebo trojku...*

Šibr se nabídl, že zařídí, aby se ke čtyřce mazáků dostávalo pivo – tedy, že on a jeho kamarádi budou pivo donášet až do postele a čtyřka je budeme chránit před agresivními druháky, ubytovanými na stejném patře místní školy.

„To nebude problém“, pravil Honza.

První podvečer a večer klapl; pivo „docapkalo až do pelechu,“ druháci se ani neobjevili.

Následující ráno čtyřka šlapala na chmelnici, vyfasovala košík a ...

Filip – asi aby si vylepšil reputaci, navrhl, že bude dobré se rozejít po chmelnici a od budoucích prvňáků vybírat pár hrstí chmele jako vzorky pro laboratoř. Tím že by se dalo dostat na spodní hranici normy...

To fungovalo jen dva dny, pak se vyřítil budoucí třídní oněch prváků a nějak příliš s tím nápadem, resp., s jeho realizací, nebyl spokojen...a večer musela čtyřka „na tepich“. Kvůli pozdnímu příjezdu i „vzorkům“ - k šéfovi všech šéfů, kterým byl (jako vždy předtím a ještě pár let potom) chemikář, též milovník chmelových produktů.

Cestou na kobereček každý koupil po pivu – nikoli pro sebe, ale jako pozornost. Chápali, že jde tlusté do tenkého.

Když s chmelovým mokem vešli dovnitř, tříd'as prváků začal ječet „co si to dovolujete, koukejte s tím...“

Chemikář však pozvedl ruku na ztišení a hlasem, vypovídajícím o několika již zkonsumovaných pivech pronesl: „Zůstaňte, ehm, jste ééé ještě mladí, položte ty püllitry sem a éáehm a postavte se támhle...“

Dobře tušili - dva si dal před sebe.

Vandrovnici byli nuceni ve stručnosti popsat příčiny pozdního příjezdu, zavázat se, že se nepokusí „vysvobodit motocykly ze řetězu a nebudou již žebrot o pár hrstí chmelu...“

Zdaleka ne tak stručně se jal chemikář vysvětlovat zásady slušného chování, disciplíny atd..

Když došlo pivo, ukončil kázání, donutil hochy zopakovat slib a přikázal jim vrátit püllitry - a v hospodě se nezdržovat. Bylo jasné, že dráždit pedagogy by bylo krajně nebezpečné a tak se propuštěnci chvíli potulovali po vsi a pak se vrátili do provizorního pokoje.

Povídali si o všem možném, budoucí prvňáci je občas nábožně poslouchali a pak, že se půjde spát.

Jen začaly „naskakovat“ sny, vrátili se do pokoje druháci, aby jim „bažanti“ šli uklidit chodbu. Někomu asi příliš nesloužil žaludek.

Prvňáci to samozřejmě odmítli, začala tahanice.

Čtyři „stateční“ se snažili obě strany uklidnit, ale opilí druháci začali být čím dál víc agresivnější.

Prvňáci bránili dveře; jedno křídlo bylo „zalígrované“, druhé se jim nakonec podařilo zavřít a zamknout.

Jenže záhy druháci rozrazili kladinou dveře a začala bitka – strkanice, facky – pak létaly boty, ešusy atd..

„Mazáci“ se do toho vmísili, až když na ně začaly dopadat házené předměty.

Pak to vzalo obrátky. Jedno křídlo dveří padlo záhy, potom se rozlomila profesorova dřevěná postel, začaly létat uhláky a dokonce rošt od kamen, který „odřízl“ dva lustry a proletěl oknem ven.

Bojiště ozařovalo světlo z chodby - a profesorova lampička pro čtení, v rychlosti uvedená do provozu.

Čtyřka pomohla spolunocležníkům chránit dveřní Thermopyly; jenom s tím rozdílem, že prváci + čtyři mazáci prostor ubránili a agresivní druháci

dostali nakládačku a stáhli se do své ložnice. Obě strany začaly registrovat ztráty.

Hned ale bylo potřeba zajistit profesorovi postel.

Tu sehnal šibr na chodbě u půdy. Bytelnou, železnou. Problémem ovšem bylo černé povlečení; zcela od sazí.

Profesor, který se vrátil po půlnoci v náladě, naštěstí zalezl do pelechu potmě a tak zuřil až ráno, kdy navíc zjistil, že od povlečení „chytil čern“ na všechna odhalená, i neodhalená místa na těle.

Zcela mimo chápání byla skutečnost, že po takové bitce nebyl nikdo vážněji zraněný.

Pár boulí, odřenin a monoklů; což byl jeden ze zázraků, kvůli němuž by se mělo konat v onen den každoročně procesí.

Procesí však druhý den ráno se šinulo „ k pedagogickému domu.“

Nikdo nedokázal vysvětlit, jak se mohla kantorova postel změnit v třísky, jak mohla být litinová kamna na odpis, jak mohla z tělocvičné lavice zůstat jen fošna, a jak mohlo vypadnout okno i s futry.

O lustrech nemluvě, takový rošt je potvora.

Přesně se už neví, na kolik byla odhadnuta škoda, jenom se ví, že by všichni čtyři museli pracovat ne měsíc, ale nejméně dva, aby uhradili škodu.

Proč jen oni?

V zákulisí pedagogického sboru byli kýmisi označeni jako iniciátoři; a to jim zůstalo navzdory jednoznačným a pro ně vyznívajícím výpovědím prvňáků – dokonce i některých druháků.

Bylo to s nimi nahnuté, kantoři vážně uvažovali, že budou „pro ty čtyři“ navrhopat vyloučení ze školy.

Nebývá to vždy, ale zvítězil zdravý rozum; přece oni kluci sami nemohli způsobit takovou škodu; navíc na věcech, které byly mimo jejich dosah, případně pocházely jednoznačně od agresorů.

Když se později částka rozpočítala na něco kolem 37 lidí, už se to dalo jednorázově zaplatit.

Po návratu z chmelu vedla první cesta party do ředitelny. Její dveře byly otevřené do kanceláře hospodářky, kde čtyři čekali, až představený školy vyřídí výlety jednoho šviháka z vedlejší třídy do ložnic vdaných žen.

„Alespoň ted' bude sranda“, okomentoval situaci Honza. Ale záhy zmkl. Ředitelův hlas zaplašil další úvahy.

„Prosím vás Jando, proč tohle děláte?“ Vdané ženy...rozvracíte rodiny...to vám nikdo nedal pár facek?“

„Ale jó, soudruhu řediteli, jenže ty další už jsem dával já...“

„Nojo, vy děláte ty sporty...judo a tak.“

„Ale jak takhle můžete žít, jak se k těm soudružkám dostanete? No tak povídejte! A k paní Vlastě opakovaně – sám víte, že její muž je...jak si to můžete dovolit! To je nefér vůči jejímu manželovi...soudruh náměstek si tohle nezaslouží...jak se k ní můžete vracet? Tak už něco řekněte, už se konečně vyjádřete!“

„No, když musím“ opatrně a pomalu se slova soukala z Emilových úst:

„Vono na tom nic tak zajímavého není soudruhu řediteli...když to ženský dobře uděláte, můžete se k ní kdykoli vrátit!“

„A véén! Ještě v pedagogické radě zvážíme, jestli vy se vůbec budete vracet do této školy!“ Zařval ředitel a čtyřce bylo zcela jasné, že tak nějak se asi budou pakovat za pár chvil oni.

Pakovali; s podmíněným vyloučením ze školy.

Po dobu školní docházky si víceméně vystačili sami; s ostatními sice vycházeli dobře, ale byla to třída sociálních vazeb dvojíček, trojiček...a ostatní nebyli takoví fandové cestování...

Skončila škola, čtyřka se rozprchla po světě; od té doby se nikdy v plné sestavě nesešla. A už nesejde; Filip nemá s kým.

Honzův život ukončil na silnici podnapilý řidič, Jarda stále ještě kutá kdesi v opuštěných opálových polích v Austrálii a Joska se nevrátil z expedice napříč Grónskem.

Vlastně mohl by se setkat. Stále žije a plnému zdraví se těší bývalý třídní kantor. Ale ani jeden z nich ten první krok neudělá.

Filip by to navíc měl z Kanady „na dlouhou nohu.“ A jako šéf kliniky je stále zaneprázdňný.

Abych nezapomněl – pivu zůstává věrný – Prazdroji. Vždyť se přece kdysi na to, aby se jeho výroba nezastavila, něco na chmelnici nadřel!